

VÁCLAV KOČKA

**Unhošťské
rody erbovní**

V Á C L A V K O Č K A

**Unhošťské
rody erbovní**

S v a z p ř á t e l r o d o p i s u v P r a z e

PŘEDMLUVA.

Velikost města měří se rozlohou, počtem obyvatel a také jeho dějinami.

Starobylá Unhošť má 2900 obyvatelů. Není tedy městem velikým, zato nadmíru bohatým na historii.

Obíraje se padesát let českým místopisem, co chvíli narazil jsem v Unhošti na šlechtické rodiny, v dějinách namnoze neznámé. Sebral jsem jich 105. Číslo jistě utěšené.

Šlechtictví v demokratickém státě bylo odsunuto do pozadí a stalo se přežitkem. Ale historik nesmí přehlížeti, že dějiny bez šlechty neměly by podstaty a náplně.

Mezi sousedy a šlechtici byly ustavičné spory, protože páni vyhýbali se povinností poddaných, šos a desátky neodváděli a pro ně s konšely se potýkali. Dle popisu z roku 1654 bylo při městě 2692 strychy polí, z nichž 12 panských rodin drželo 1550 strychů. Zbylo tedy na 58 sousedů jen 1142 strychy. Nedivme se, že ujařmení obyvatelé byli s panskými povýšenci stále na štíru.

Opatrní konšelé vždy bránili se zákupům šlechty v městě a roku 1615 dosáhli toho, že král Ferdinand II. vydal jim majestát, ve kterém čte se, aby nikdo domův aneb gruntův v obci jejich více kupovati, najímati, stavěti aneb jakoukoliv živnost v nich provozovati moci neměl, kdo by za spoluměštěninu přijat a ve všem z městečkem trpící nebyl. Aby netoliko nikoho více do obce jich za měštěninu nepřijímali, kterýž by se s nimi i s dědici našimi budoucími, králi českými, ve víře svaté katolické nesrovnával, též měšťany, podruhy a židy víře katolické

odporné, aby mezi sebou netrpěli a jim tu bytu nepřáli.

Když přesto šlechtici v městě se usazovali oklikami, konšelé odepřeli jim vložiti záku-py do knih městských.

Tím vysvětlí se, proč zákup a prodej mnohých domů šlechtických nedá se zjistit. Musil jsem si často raziti cestu houštím.

Česká komora roku 1675 psala křivoklátskému hejtmanovi, že v Unhošti se usazuje mnoho osob stavu vyššího, které z břemen se vytahují a nad měšťany kvalty provozují, proto aby nedovolil pánům v městě se usazovati.

Ani to nepomohlo, poněvadž hejtmani sami byli šlechtici.

Několik zde uvedených šlechticů snad pletlo se mezi pány neprávem. Buď měli za manželky šlechtičny, aneb jsouce úředníky ve službách veřejných, přičichli k šlechticům a je vymyšleným titulem napodobili.

Popisují rodiny jen pokud v městě bydlily. Jejich odchodem z města přestávám. Kniha tato je tedy jen pomůckou ke genealogii a dějinám Unhoště vůbec. Nic více.

Mnoho pramenů čerpal jsem ze dvou kopií města Unhoště (jeden z let 1577—1622, druhý z let 1627—1666) a z pozemkových knih počínajících rokem 1720. Tyto jsou v archivu země České. Je neuvádím jen proto, aby kniha nebyla přetížena poznámkami.

Ostatní prameny cituji všady.

Pojednání toto vydáno tiskem jen na přání vydavatelů.

Dějiny jsou dlouhé, život lidský je krátký.

Václav Kočka.

V Praze, v březnu roku 1948.

ZKRATKY PRAMENŮ.

DZ = Desky zemské,
Komorní soud = Registra komorního soudu,
AMV = Archiv ministerstva vnitra,
AZ = Archiv země České,
ANM = Archiv Národního musea,
Praha = Archiv města Prahy,
Roudnice = Archiv lobkovický v Roudnici,
AČ = Archiv český,
ČČM = Časopis českého musea,
Sněmy = Sněmy české.

OŠKOBRSKÝ Z OŠKOBRSKÝCH.

Jejich předek Štěpán pocházel ze vsi Oškobrbrh, nyní pustina u Poděbrad. Roku 1550 byl písařem ve Smečně, pak úředníkem probošta vyšehradského. Jeho spravedlivé příjmy bylo Drábek. Roku 1571 pustil právo své v Žluticích po zemřelém otci Šimonovi a matce Anně nedílnému bratrovi svému Řehoři Drábkovi.¹⁾

Král Ferdinand roku 1554 dal erbovní list Štěpánovi z Oškobrbrh a jeho strýci Matějovi Ovčárskému, aby se psali z Oškobrbrh. Štít jejich byl červený, v něm půl zubra k pravé straně obráceného, předníma nohama ke skoku. Nad kolčím helmem farnochy červené a černé barvy, nad helmem punt a na něm po obou stranách bývolí roh.²⁾

Matyáš Ovčárský z Oškobrbrh roku 1556 koupil šosovní dvůr Kokrdov u Rakovníka za 540 kop. Za manželku měl Johannu Příčskou z Bolu. Oba byli roku 1563 zavražděni od svého pacholka Prošhonzy z Lišan. Štěpán Oškobrbrský roku 1559 koupil od pánů z Donína půl lesa Chrbinského s honem a lovem, polovici brodu, potoka, železné hutě a půl rybníka nad tou hutí. Roku 1563 prodal vše paní Kateřině Žďárské na Červeném Újezdci za 1700 kop. Štěpán roku 1562 koupil od kapituly vyšehradské Libečov a Hostín, v Nenačovicích držel dva poddané, které roku 1568 prodal Kateřině Žďárské. V Unhošti měl dva šosovní dvory a mlýn v Hatích. Oženil se s Martou z Radkovic. Umřel roku 1571 zanechav nezletilé syny Jindřicha a Jana, dcery Anežku, Žofii, Maruši a Dorotu, jejichž jménem máti Marta roku 1578 prodala dvůr Šimončovský Lorenci Mostníkovu z Nižtice za 1100 kop. K tomu dvoru jest plat od dvou podsedků, Mandaleny vdovy Štaralové a Linhartovské.

Druhý dvůr ujal syn Jan, který roku 1584 oženiv se s Kateřinou z Kuklovic, jí věnoval 175 kop na vsi Hostíně a z lásky manželské nad též věno přidal jí 425 kop.³⁾

S ní zplodil dcery Annu Marii, Magdalenu a Alžbětu. Po její smrti oženil se s Annou Homutovou z Hrušova.

Roku 1591 prodal ves Libečov a poustku v Chyňavě Gothartovi Floriánovi Žďárskému za 1250 kop⁴⁾ a zemřel o Štědrém dnu roku 1594.

V závěti ustanovil: S první manželkou Kateřinou z Kuklovic zplodil jsem dcery Annu Marii, Magdalenu a Alžbětu. Druhá manželka Anna z Hrušova jest těhotná. Porodí-li syna, jemu všecken statek poroučím, porodí-li dceru, manželka Anna zůstane poručnicí nade všemi dcerami, statkem Hostínem a druhým v Unhošti, pokud na vdovské stolici zůstane a stav svůj nezmění. Kdyby jiného manžela pojala, poroučím jí 700 kop, tři koně a hřebce vraného. Umřela-li by nebo se vdala, poručnictví přejde na paní Alžbětu Parisovou z Kuklovic, švagrovou mou. Kdyby která z dcer umřela prve než dojde let, nápad po ní vstoupí na děti paní Anežky Tuchlovské a někdy paní Maruše Kladenské, sester mých vlastních, které Alžbětě Parisové musí vydati 250 kop za její práci. Narodí-li se manželce Anně syn, na každou dceru případně věno 250 kop a na výpravu 50 kop. Kdyby mužský dědic nebyl, tedy dědí všechny tři dcery. Za Jindřichem Parisem v Unhošti a jeho manželkou Alžbětou mám 80 kop po první manželce své Kateřině, ty všem dcerám odkazují, jakož i od svrchků 3 řetízky zlaté, každý z 50 dukátů, pár zlatých náramků, 6 prstenů zlatých, 4 stříbrné koflíky pozlacené, 12 lžic stříbrných, stříbrnou konvicí pozlacenou s erbem nebožky manželky Kateřiny, 3 stříbrné pásy, od cínového nádobí šest flaší, 40 mis, 12 konvic, 3 pouzdra talířů, 6 šálův, svícny, slánky, 3 umyvadla, 3 mosazné moždíře, drahně prádla a 12 ložních šatův s povlaky. Ujci Jaroslavovi Kladenskému 50 kop, jeho sestře Anežce Kladenské 50 kop, svaku

¹⁾ Kniha žlutická I. fol. 64.

²⁾ AMV, Saalbuch 286 fol. 28. DZ 14 G 2, 12 M 25. Punt neboli kolpak jest bílý klobouk litevský.

³⁾ DZ 22 H 28. Hostin je dvůr u Úval.

⁴⁾ Tamže 168 B 21.

svému Kašparovi z Kuklovic všechny šaty chodící, kromě hedvábných, Jindřichu Parisovi dlouhou ručnici, mečíři Janovi kleprlíka plavého se sedlem.

Po mé mateři Martě z Oškobrh byl nápad na dvoře v Unhošti, o který jsem se porovnal s Anežkou Tuchlovskou, sestrou mou.⁵⁾

Když vdově Anně narodil se pohrobek Jan Jetřich, vzešel spor o pozůstalost Janovu. Anežka Tuchlovská a Žofie Pozdeňská, dcery někdy po Štěpánovi, Kateřina Čáčková z Kladna na místě bratra Jaroslava a sestry Anny let nemajících a Jindřich Bohdanský z Nového Města nad Metují, manžel zemřelý již dcery Doroty z Oškobrh, pohnali vdovu Annu Homutovou z Hrušova a vedle ní poručnici statku paní Alžbětu Parisovou z Kuklovic.

Svědci vypověděli před konšelským soudem v Unhošti, že Jan z Oškobrh po smrti matere Marty ve dvoře v Unhošti hospodařil, obilí, dříví a jiné věci do Hostína vozil, dvůr v Unhošti byl jeho a do smrti jej užíval. Když někdy do Unhoště přijel, přebýval u Jindřicha Parise. Teprve po jeho smrti narodil se syn Jan Jetřich. Johanna Ojířka vypověděla, že Marta z Radkovic umírající, na prosbu dcer pořízení neučinila, jen jim sdělila, že všechno postupuje synovi Janovi, dcerám Anežce Tuchlovské a Žofii Pozdeňské nic. Všecky děti Štěpánovy narodily se v Unhošti.

Protí nim ozvala se Alžběta Parisová, aby jí nikdo, ani purmistr, nerozkazoval a překážek nečinil, neboť ona sama je poručnicí a cizí rady nepotřebuje.⁶⁾

Konšelé dali dvůr do správy sousedům a teprve roku 1598 postoupili jej vdově Anně na Hostíně. Tato hned pohnala sousedy před soud, že majíce dvůr ve správě, špatně hospodařili, zejména čeledi vydali mnoho chleba, omastek nebyl prodáván, dobytka a kuřat měli namále, na opravu roku 1596 pohorálého dvora mnoho naložili a šafáři mnoho platili.

Sousedé uvolili se Anně nahradit 60 kop na dvě lhůty.⁷⁾

Vdova Anna Oškobrhská z Hrušova roku 1598 postoupila polovici mlýna v Hatích paní Johanně Ojířce z Očedělic a jejímu synovi Adamovi Třilickému za polovici rybníka pod Vidoušem, a Jidřich Paris, plnomocník někdy Jana z Oškobrh, prodal Ojířce druhou polovici mlýna v Hatích za 450 kop. Paní Ojířka postoupila vdově Oškobrhské na úhradu rybník pod Vidoušem ve 150 kopách. Anna Oškobrhská dvůr v Unhošti náležející sirotkům Janu Jetřichovi, Anně Marii, Magdaleně a Alžbětě roku 1601 prodala Jiřímu Čejkovi z Olbramovic za 1400 kop. Prodávající vymínila si 4 duby, které leží na dvoře.

Anna Tuchlovská a Žofie sestry z Oškobrh, Kateřina Čáčková na místě nedospělých dítek svých Jaroslava a Anny, také Jindřich Bohdanecký na místě dítek svých Jana a Markety s Dorotou z Oškobrh zplozených, žalovali Annu z Hrušova, též Alžbětu Parisovou z Kuklovic o kšaft někdy Jana z Oškobrh, že dědictví po otci a mateři jich obec odsoudila. Úředníci uznali, že z akt nedalo se najíti, aby psaným sestrám křivda se stala.⁸⁾

Anna Oškobrhská se svým manželem Václavem starším Homutem sídlila na Petrovicích u Říčan. Konsistoř podobojí roku 1601 obeslala Annu, aby postavila před konsistoř pannu Magdalenu Oškobrhskou, dceru a sirotka po zemřelém Janu z Oškobrh, která učinila slib manželský Janovi Vrnihovi, jinak Smržovi Jevickému a nechce mu dostáti. Anna dala svědomí, že panna Magdalena, jsouc od Vrnihy lotrovsky obtěžkána, na každý den se očekává.⁹⁾

Žofie Pozdeňská roku 1601 koupila statek Dlaškův v Červeném Újezdci, v letech 1610 až 1621 měla 50 kop na gruntě Chmelovcově v Dolních Ptčích. Její bratr Jan Jetřich Oškobrhský držel Hostín, pro účastenství ve vzpouře byl konfiskační komisí odsouzen třetího dílu jmění a jeho statek Hostín se

⁵⁾ Tamže 27 H 17.

⁶⁾ ANM, sbírka H.

⁷⁾ AMV, stará manip. W 234/1.

⁸⁾ Komorní soud 861 fol. 451.

⁹⁾ Tischer, Dopisy konsistoře podobojí 13, 16, 22.

sedmnácti poddanými roku 1622 prodán Polyxeně z Lobkovic za 6000 zlatých.¹⁰⁾
(Adjektivum od Oškobrnh je Oškobržský.)

Poněvadž všichni páni téhož rodu psali se vždy Oškobrnský, zůstali jsme při tomto tvaru.)

ČAČEK Z KUKLOVIC.

Kuklovice jest ves u Vratislavi ve Slezsku. Němcům sluje Guckelwitz. Tu tedy hledati jest rodiště Kašpara Čačka, který před rokem 1594 se oženil s Kateřinou dcerou Jana Kladenského, jehož svak Jan Oškobrnský měl za manželku Kateřinu z Kuklovic, sestru Kašparovu.

Druhá sestra Alžběta vdala se za Jindřicha Parise.

Jáchym Čáček byl roku 1567 jmenován fořtmistrem panství brandýského.¹¹⁾

Jaroslav Kladenský a jeho sestra panna Anna roku 1600 prodali dům v Unhošti, který měli po rodičích, sestře své Kateřině a jejímu manželu Kašparovi Čačkovi.

Čáček kolem roku 1608 prodal týž dům Mikulášovi Kaplíři ze Sulevic a vystěhoval se z Unhoště.

MOSTNÍK Z NIŽTICE.

Rodištěm jeho byla ves Nižtice, nyní pustina u Berouna. Lorenc (Vavřinec) měl již roku 1521 štít polovičný, v pravém poli zajíce ke skoku vpravo obráceného, za klenot dva bůvolové rohy, mezi nimi mužíka pod pás s mečem v ruce zdviženým. Byl ve službách arciknížete Ferdinanda, na jehož prosbu král Maxmilián roku 1565 dovolil Lorencovi a jeho bratru Janovi psáti se z Třemšína a starý erb Lorencův polepšil, aby měli štít na čtvero rozdělený, pravá spodní a levá vrchní čtvrt barvy žluté, vrchní pravá a spodní levá barvy modré. V levé spodní čtvrti jest zajíc bílý ve skoku, v pravé horní čtvrti srnčí růžky o čtyřech parozích. Nad štítem kolčí helm s přikryvadly barvy žluté a modré, nadevším muž v modré župici se zlatými výložky, v půli bílou pintou přepásaný, maje na hlavě uherický klobouček červený, levou rukou podepřenou, v pravé tureckou šavli vzhůru přes hlavu zdviženou.¹²⁾

Jisté jest, že Mostníkové byli odnoží pánů Zajíců z nedalekého Valdeka.

Lorenc byl roku 1574 purkrabím pánů z Rožmberka na Třeboni, roku 1578 koupil

od Marty Oškobrnské v Unhošti dvůr Šimončovský s rybníčkem při domě za 1100 kop. U dvora byli 3 koně, dvě krávy, 3 prasata, devět slepic, kohout a 81 strych obilí. Ke dvoru vycházel plat pololetní 1 kopa 50 gr. od dvou podsedků, totiž od Mandaleny vdovy po bečváři Štáralovi a z chalupy Linhartovské. K němu držel ještě druhý dům. V okolí byl mužem jistě oblíbeným. Učený rodák rakovnický Jan starší Gryl z Gryllova roku 1580 spáchal naň píseň, která končí neohrabanými verši:

Jak Lorencz to jméno sedm liter má,
tak Mostník tolikéž přijmí znamená.
Sedm veršův píseň v sobě zavírá,
a každý verš sedm dictí v sobě má,
sedm sylab každá dictí má,
také každý verš zvláštní věc v sobě zavírá.
Po sylabách jména i také přijmí,
Lorence z Nižtice veršové zakončení.

Lorencova dcera Zuzana byla vdána za literáta a měšťánina rakovnického Jana Škorně z Frymburka, po jehož smrti roku 1587 ujala dvůr Šimončovský v Unhošti se třemi lány dědin a roku 1587 prodala ho Jiřímu Čejkovi z Olbramovic.

¹⁰⁾ AMV, C 215 W 26.

¹¹⁾ AMV, Kopiař 70 B fol. 4.

¹²⁾ Saalbuch 287 fol. 235.

Také na Jana Škorně Gryl roku 1587 složil 2 písně okrášlené akrostychy.¹³⁾ Dům Mostníkův koupil Jan Týnecký.

Mostníkové se vystěhovali z Unhoště. Jan Mostník byl radním písařem v Litoměřicích, pro víru roku 1626 vystěhoval se do Perna a tu roku 1630 odkázal všecko jmění vnučce své Kateřině Adamičové. Při vpádu Sasů do Čech roku 1631 se vrátil a stal se vrchním komisařem kraje Litoměřického. Po ústupu Sasů odešel zase za hranice, vstoupil do švédské armády, se kterou roku 1639 přibyl znovu do Čech a své svrchky převezl na lodi z Perna do Děčína. S manželkou Lidmilou zplodil děti Jana Sixta, Annu, Dorotu, Lidmilu a Reginu. Po válce třicetileté byl měšťánem v Perně. Žil ještě roku 1654. Jan Sixt byl ubytovatelem švédského pluku dragounů,

pak se usadil v Perně, roku 1654 koupil dům za 1800 zlatých a tam umřel jako lieutenant roku 1687. Téhož roku umřela i jeho manželka Dorota.¹⁴⁾

Dorota (sestra Janova) vdala se za Davida Kuklu z Taurnerka, bývalého měšťánina Starého Města Prahy. (Jeho otec Jan Kukla roku 1576 obdržel šlechtictví s predikátem z Taurnerka.)

V závěti psané v Perně roku 1630 odkázala všecko jmění manželu Davidovi, svému bratru Janovi Mostníkovu z Nižtice 1000 kop, některé věci jeho dětem, 200 kop Danielovi, synu svého bratra Mostníka z Nižtice, měšťánina v Berouně.

Lidmila Mostníková se vdala za Ferdinanda Karla Čejku z Olbramovic. Žila roku 1683.¹⁵⁾

TÝNECKÝ Z TYNCE.

Jejich původištěm byl dvůr Týnec, nyní pustina u Chříče. Na štítě měli mužika pod pás, držícího v pravici kyj neboli bulavu v polovici držadla a podpíraje její konec o pravý bok.

Matouš z Týnce roku 1506 koupil dědiny v Slabcích a Sadlně, pak dvůr v Panošim Újezdě a ves Krakov. Roku 1541 byl již mrtev. Vdova po něm Kateřina se syny Zikmundem a Kryštofem roku 1546 koupila Křekovice a 2 kmetčí dvory v Kožlanech. Kryštof umřel roku 1576, Zikmund přežil ho v životě.

Po nich zůstali synové Jan a Jakub. Tento

zůstal v Kožlanech, onen kolem roku 1581 koupil od Mostníka dvůr v Unhošti s chalupou Linhartovskou. Kryštof Šlovský na Olešné roku 1584 pohnal Jana Týneckého v Unhošti z dluhu 15 kop.¹⁶⁾

Roku 1590 zavadil louku Jiříku Maříčkovi a roku 1594 prodal dům neboližto dvůr s dědinami i chalupu Linhartovskou Janovi Mazanci z Frymburka za 1725 kop.¹⁷⁾ Roku 1596 prodal týž dvůr s chalupou, při něm 3 koně, hovězího dobytka patnáctero, za 1475 kop urozenému pánu Kryštofu Jandovi. Jan Týnecký roku 1602 seděl již v Holovousech u Chříče.

MAZANEC Z FRYMBURKA.

Mazancové pocházeli ze Žatce. Roku 1540 umřel tu Bohuslav Mazanec z Greifenberka. Přídomek tento byl vzat od zvířete gryfa neboli noha. Král Ferdinand roku 1557 dal erbovní list Bohuslavovi Mazanci a Janu

Škorňovi, aby se psali z Frymburka. Štít měli modré neb lazurové barvy, v něm u spodku tři pahrbky červené, na nich pták noh (gryf) celý barvy žluté, zadníma nohama k pravé straně obrácený s rozletilými

¹³⁾ ČČM 1909, 96. Jan Škorně r. 1580 prodal dům v Žluticích (kniha žlutická II. Bb 9).

¹⁴⁾ Schmertosch, Exulanten in Kursachsen 146.

¹⁵⁾ Doerr, Věstník král. české spol. nauk 1900.

¹⁶⁾ DZ menší 47 M 9.

¹⁷⁾ DZ 170 B 27.

křídly a rozzavenými ústy, majíc se ke skoku. Nad štítem turněřský helm, okolo něho točenice neboližto fafrnochy, po pravé straně modré a žluté, po levé červené a modré barvy dolů potažené visí. Nadevším dva rohy bývolové vynikají, pravý červený, levý modrý, mezi nimi půl lva žlutého předníma nohama těch rohů se držíciho.¹⁸⁾

(Noh neboli gryf jest zvíře mystické, od polu orel [hlava s krkem, křídla a pazoury na předních nohách], od polu lev [břicho, zadní nohy a ocas]. Němcům sluje Greif.)

Bohuslav Mazanec byl spřízněn s rakovnickým Janem Škorněm a Mostníkem z Nižtice. Byl písařem menších desk zemských, a páni stavu rytířského přijali ho roku 1561

do stavu.¹⁹⁾ Roku 1575 koupil Slatiňany a roku 1578 Mimoň.

S první manželkou Dorotou z Königs-hanu zplodil syny Jana a Karla a dvě dcery. S druhou manželkou Alenou z Bílých Otradovic dětí neměl. Syn Jan byl roku 1586 na studiích ve Witemberku. Když otec roku 1589 umřel, Jan se vrátil, roku 1591 ujal Slatiňany, bratr Karel Mimoň a maceše Aleně za všecku spravedlnost vyplatil 4500 kop.²⁰⁾

Jan r. 1594 prodal Slatiňany, od Jana Týneckého koupil dům s chalupou Linhartovskou v Unhošti, ale vejrunků neplatil, proto Týnecký trh zpáčil a r. 1596 prodal dům Kryštofu Jandovi. Téhož roku dům vyhořel.

JAN Z JANDOVA.

Kryštof a Štěpán bratří J a n o v é, nákladníci neboli kverkové při zlatých dolech v Jáchymově, za dobré služby roku 1554 od krále Ferdinanda obdrželi erb, totiž modrý štít pokosem dělený, na něm zlatý měsíc a 3 hvězdy, vpravo dvě, vlevo jednu. Jan pan Jan roku 1588 měl statek v Bohánce u Smiřic. Kryštof Jan roku 1596 koupil od Jana Týneckého dvůr s chalupou Linhartovskou za 1475 kop.

Kryštof J a n harcíř ^{20a)} roku 1599 prodal dědinu Jiřímu Maříčkovi za 90 kop, roku

1600 koupil od Jana Kulmana dvůr někdy Parisovský za 1100 kop a slíbil konati všecky povinnosti jako jiní sousedé. Již roku 1601 prodal dům bez dědin vedle poustky Gotharda Floriána Žďárského Kryštofovi Sobětickému za 215 kop a druhý dům (Týneckého) prodal Janovi Hůlkovi. Když Hůlka neplatil, roku 1601 dán Jandovi z Jandova zvod. Hůlka zatím prodal dům harcířovský Mikuláši Parisovi za 800 kop.

Hůlka vzal ze dvora 2 koně, vozy a obilí, za to musil dáti Jandovi dvě dědiny.

HŮLKA Z POČERNIC.

Matěj Hůlka, měšténin Nového Města Pražského, roku 1562 koupil od české komory Dolní Počernice a téhož roku obdržel erbovní list, aby se psal z Počernic.

Štít měl pošikem rozdělený, levé pole bílé, v něm oklestek (hůlku) s třemi lístky, pravé pole modré s polovicí zlatého vola. Nad kolčím helmem polovicí bílého koně.²¹⁾

Matějův syn Jan roku 1581 oženil se s Dorotou Vodňanskou z Čazerova, jejíž otec Mikuláš byl královským rychtářem v Kutné Hoře a roku 1570 byl obdržel majestát psáti se Vodňanský.²²⁾

Jan Hůlka roku 1595 prodal Počernice Marii Karykové z Řezna, manželce Jeronýma Čejky z Olbramovic na Malém Bařtku,

¹⁸⁾ Saalbuch 66, 98. Česká dvorská kancelář.

¹⁹⁾ DZ 14 E 18.

²⁰⁾ Tamže 168 G 19.

^{20a)} neboli drabant = pěší voják s halapartnou,

z maďarského harcz = útok, bitva.

²¹⁾ Saalbuch 287 fol. 117. ANM, sbírka H.

²²⁾ Paměti Dačického z Heslova II. 6. Čazarové byli ve Vodňanech již r. 1406.

zakoupil se v Unhošti a roku 1600 koupil dvůr od harcíře Kryštofa Jandy. Když Hůlka neplatil, roku 1602 dán zvod Jandovi z Jandova.

Zatím Hůlka prodal týž dvůr harcířovský Mikuláši Parisovi za 800 kop. Za

škody Jandovi způsobené musil mu dáti dvě dědiny, jednu na Bořích, druhou na Brůdku.

Druhý dvůr Hůlka prodal roku 1607 Anně Marianě, vdově po Jiřím Čejkovi, za 1700 kop.

PARISOVÉ Z REINSWALDU.

Přišli do Čech z Reinswaldu v Dolní Lužici. Štít jejich byl dělený, dolní polovice červená se zlatým pruhem pokosem položeným, horní polovice modrá se stříbrnou holubicí. Klenot stříbrná holubice.

Jindřich, Karel a Mikuláš, bratři Parisové, synové Lidmily Parisové z Tryskovic, roku 1583 uvázali se ve ves Pitkovice s tvrzí na ublížení ujce svého Václava Strnada z Tryskovic. Tento vyplatil Parisům 1150 kop a slíbil Johance, sestře Parisů a tetce své, 200 kop nápad na Pitkovicích. Bratři Parisové slíbili vydati sestře Johance po 50 kopách.

Karel byl zavražděn a Mikuláš vypravil se roku 1593 do boje proti Turkům.²³⁾

Když Johanka se zamluvila Kryštofu Morgenšternovi ze Sadovic, bratr Jindřich odepřel jí vydati podíl, manželství jí zhajoval, ženicha zlehčoval, že nic nemá, jemu slovy i dopisy hrozil. K svatbě došlo, a Johanka pohnala bratra Jindřicha před soud. Tu roku 1584 sjednána dohoda,²⁴⁾ přesto komisaři ještě roku 1596 rovnali sporné strany.²⁵⁾ Hned poté Jindřich Paris zakoupil se v Unhošti na domě Sekerkovském a oženil se s Alžbětou z Kuklovic.

Gothart Florián Žďárský roku 1589 pohnal Jindřicha Parise v Unhošti, protože v listě ho psal Gotthar místo Gothart²⁶⁾ a Ctibor Tyburcí Žďárský roku 1592 pohnal Jindřicha k svědectví proti bratru Mikuláši Parisovi, který lazebníka Brikcího v Unhošti upral, hrozil mu vyloupením očí a uříznutím jazyka.²⁷⁾

Mikuláš Brodský, služebník Jana Jahodky z Turova, roku 1595 pohnal Jindřicha Parise v Unhošti z 25 kop jistiny a k tomu úroku za minulý rok.²⁸⁾

Roku 1596 vzešel v Unhošti třikrát oheň. Jednou vznikl ve dvoře Jiřího Maříka, když z ručnice stříleli. Vyhořelo přes 30 domů, mezi nimi také dvůr a chalupa Jindřicha Parise. Tento psal české komoře, že nemá kde hlavu položit. Prosí, aby mu byla darována kopa kmenů na obydlíčko. Křivoklátský hejtman se zaň přimlouval, aby mu bylo darováno dříví u Sloupu v revíru bratroňském. Roku 1597 se Jindřich omluvil, že dříví nemohl voziti pro těžkou chorobu manželčinu. Ať mu hejtman daruje 5 kop latí na stodolu, lemize na staveníčko, provazec velikého dříví a 8 jedlí na prkna.²⁹⁾

Téhož roku Jindřich prodal dvůr Sekerkovský Janu Kulmanovi za 1200 kop.

Roku 1597 vyhořel Jáchymovi Sobětickému stoh při městě. Tím utrpěl škodu 500 kop. O sv. Matouši roku 1608 šel Jindřich Paris s bratrem Mikulášem po ulici a za řeči před dvorem rytíře Mikuláše Kaplíře pravil Mikuláš Paris Jindřichovi: „Jaké je při tobě svědomí, když jsi před některým letem Sobětickému obilní stoh vypálil?“ Sobětický slyše tento hovor, dopsal Mikulášovi o svědectví. Ten je odepřel. Jindřich Paris dostav list do ruky, pohnal Sobětického o nářek cti. Václav Homut z Harasova slíbil Jindřichovi státi za škody útratní a nákladní.³⁰⁾

Mikuláš měl za manželku Marianu z Ne-

²³⁾ DZ 171 N 17.

²⁴⁾ Tamže 66 F 27.

²⁵⁾ AMV, Stará manipulace M 117/1.

²⁶⁾ Komorní soud 834 fol. 322.

²⁷⁾ ANM, sbírka H.

²⁸⁾ DZ menší 25 E 2.

²⁹⁾ AMV, Stará man. A 17/19; P 246/1.

³⁰⁾ DZ menší 163 C 12.

bovid, od Jiříka Hřízy koupil dům a roku 1602 prodal dům, který od Jana Hůlky byl koupil, Václavu Boršovi za 800 kop a roku 1612 prodal dvůr Hřízovský Matěji Laurýnovi.

Družecký farář Šimon Galleryt přišel roku 1601 do Žehrovic, hrál se sedláky „v koule do placu“. Když z něho již mluvilo pivo, sepral se s panem Vartovským o kuchařku a oba na zem padli. Farář vynadal pánovi kluků, lotrů a viselců. Sedláci vsadili ho na kůň a držíce ho s obou stran, s námahou dovedli do Družce.

Pan Jan Vartovský žaloval konsistoři. Spor trval dva roky. Mezi svědky byl také Mikuláš Paris, který faráři přitížil.³¹⁾

Na poručení české komory byl Mikuláš Parisovi roku 1612 prodán dvůr ve Lhotě slove Zahradkovský za 150 kop. Závadku položil 25 kop, vejrunky měl platit po 8 kopách, ale za léta 1617—1623 pro velikou potřebu nedal nic.

Oba bratři Parisové byli obžalováni pro účastenství při odboji stavů českých. Dokázali, že nemají žádného jmění, proto roku 1622 byli osvobozeni.³²⁾

Poručníci dětí po zemřelém Mikuláši prodali dvůr ve Lhotě Janovi Kočimu za 270 kop. Nápadníkům po Mikulášovi roku 1675 náležela 81 kopa a paní Evě, dceři jeho,

50 kop. Ještě roku 1687 měla tu Eva dobřati 32 kopy.³³⁾ Mikuláš umřel roku 1624. Zanechal dceru Evu, jejímž poručníkem byl Jáchym Sobětický. Eva měla odkázaných 300 kop a nějaké svrchky od tety Evy Mulcové z Valdova, které opatrovala paní Eva Štampachová. Panna Eva Parisová roku 1625 žalovala, že jí Štampachová platit nechce. Štampachová omluvila se, že pro chudobu platit nemůže a poněvadž panna Eva ve službě jest, peněz nepotřebuje.³⁴⁾

Poručník Jáchym Sobětický dal panně Evě povolení k sňatku se Zikmundem Volfem z Lípy. Eva Volfová, rozená Parisová z Reinsvaldu, roku 1630 žalovala Jáchyma Sobětického a jeho manželku Annu z Turovce, manžele v městě Unhošti, ze 200 kop jistiny, k tomu úrok od roku 1627, které na upomínku platit zanedbávají.³⁵⁾

Eva Volfová roku 1631 s manželem Zikmundem Volfem z Lípy, úředníkem paní Marie Boryňové z Mitrovic na Vilémově, roku 1631 žalovali Jáchyma Sobětického, že jen na přimluvu rytířů dal jí povolení vdáti se za Volfa z Lípy.³⁶⁾

Spáleniště Parisovské v Unhošti roku 1654 držel Karel Čejka, roku 1670 Kober z Koberšperka, po něm Hrušková z Března.

Adamovi Parisovi, usedlému v Německu, bylo roku 1808 přiznáno šlechtictví.

TŘILICKÝ Z TUROVCE.

Rodina Novodomských bydlila v Unhošti již roku 1501. Pavel, syn a dědic nebožtíka Jana Novodomského, roku 1523 prodal všecku spravedlnost Matoušovi Novodomskému.

Jiří Novodomský jinak Třilický, byl měšťánem v Unhošti, často zasedal mezi konšely a byl zvolen i primasem.

Roku 1566 byl jako zástupce města vypraven s Rakovničany do Augšburka k císaři Maxmiliánovi se stížností proti arciknížeti

Ferdinandovi, který přijav Křivoklátsko v zástavu, obě města utiskoval.

Beneš Třilický, písař úctárny české komory a jeho strýc Jiří Novodomský roku 1570 obdrželi vladectví a erbovní list, aby se psali Třilicítí z Turovce. Štít měli dělený, pravá polovice červená, levá bílá, u spodku štítu jest hlava zvířete daněle rohy vzhůru tak postavena, že v každém poli jest půl hlavy s rohem a uchem. Nad štítem kolčí helm s červenými a bílými fafrnochy, za

³¹⁾ Opis v AZ.

³²⁾ AMV, C 215, C 1/8.

³³⁾ Registra trhová č. 2 fol. 566; č. 3 fol. 126.

³⁴⁾ AMV, sig. C 215/S 33.

³⁵⁾ Komorní soud 689 fol. 209.

³⁶⁾ Tamže 778 fol. 107.

klenot křídlo orličí napříč rozdělené, spodní polovice červená a vrchní bílá.^{36a)}

Přídomek přijali po vsi Turovci u Tábora. Jiřík Třilický měl za manželku Johanku Ojířku z Očedělic. Umřel jako primas roku 1576. Konšelé psali radám české komory, že na rozkaz statek po Jiřím Novodomském, jinak Třilickém, popsali a dluhy zjistili; je jich mnoho. Po celá léta dával náklad na dům, který posavad není dostavěn.

Dům dán vdově Johance Novodomské, jinak Ojířce z Očedělic, která chce dluhy splatit a stavbu dokonat. Pozůstalí sirotci mají již léta.

Také soused Matěj Kotmel psal české komoře, když mu nebožtík Jiří dával za manželku vdovu po svém bratru Kryštofovi, připověděl, že grunt Kotmelův zaplatí a očistí i sirotky po Kryštofovi opatří, ale umřel dříve, než provedl.

Aby vdova Johanka věřitele uspokojila, na místě sirotek roku 1577 prodala kovárnu s místem až do cesty, s dědinou na Vidouši a louku za Vratci Jiříku Hřízovi za 240 kop.

Roku 1580 vdala se za Jana z Lichtenfeldu. Konšelé téhož roku rovnali při mezi vdovou Johankou a vdovou Lidmilou Křížovou, ale Johanka se svým manželem Janem z Lichtenfeldu stání zmařila. Při druhém stání Johanka utekla k pánům prelátům a ti při zanechali, ač podle majestátu náleží pod právo městské.^{36b)}

Syn Adam Třilický měl za manželku Alžbětu Sobětickou. Roku 1596 zastavil louku na Turovce ve 100 kopách Jiříku Maříčkovi a roku 1598 společně s mateří Johankou koupil polovici mlýna v Hati od paní Anny z Oškobrnh za 450 kop. Na úhradu dal jí půl rybníka pod Vidoušem a hotově doplatil 300 kop. Roku 1599 prodal dědinu a louku u obecního rybníka za 600 kop Jiříku Maříčkovi a roku 1610 společně s manželkou Alžbětou prodal pole Tyburcímu Čejkovi za 950 kop.

(V berní rulli z roku 1654 jsou zapsány dva domy Štřilického spálené a zkažené. K nim náleželo 77 strychů polí ladem a 70 strychů porostlých.)

SOBĚTICKÝ ZE SOBĚTIC.

Kolébku vladyckého rodu tohoto byla ves Sobětice u Klatov.

Štít měli napříč polovičný, ve spodním poli modrém kaprovité mračno (beránky), vrchní pole bylo červené. Za klenot složená křídla, červené a modré.

Jindřich Sobětický oženil se s Lukrecií z Janovic a zakoupil se v Unhošti na statku Kryzlovském, poplatném kapitule kostela sv. Víta.³⁷⁾

Zanechal syny Mikuláše, Aleše, Kryštofa a Jáchyma. Tento byl již roku 1594 sousem unhoštským. Za manželku měl Annu, dceru Adama Třilického z Turovce. Roku 1594 v pondělí před sv. Mikulášem speřil se v Unhošti s panem Vilémem Údrčským z Údrče a jeho bratrem Václavem z Vroutku. O bitce vydali svědectví Jakub Březňanský,

rektor unhoštský a jiní sousedé. Vypověděli, že Adam Novodomský neboli Třilický časně zrána přišel do příbytku Pavla Pařeza, když hospodyně Anna ještě ležela. Adam pravil k ní: „Medle paní Anna, vstaňte, strojte snídani a počkejte mně 5 tolarů, neb jsem přivedl dobré přátele Viléma Údrčského a jeho bratra Václava.“ Oba našel na ulici na páleném. Hospodyně vstala, připravila rendlík vajec a konvice s vínem. Hosté poslali pro Jana Týneckého a Jáchyma Sobětického, sousedy unhoštské. Usadivše se za stůl, snědli vejce, potom do rendlíka nalévali víno a sobě připíjeli. Mezi řečí Sobětický dal se slyšeti, že po malé chvíli všecky na jednu hromadu sklade a tázal se, chtějí-li dva a dva po pintě vína sobě splniti. Všichni přisvědčili, a Sobětický s Týnským z první

^{36a)} Česká dvorská kancelář IV. D 1. V zápisech se Štřilický a Štefecký.

^{36b)} AMV, stará manipulace A 17/12.
³⁷⁾ Praha, 2048 fol. 333.

pinty víno vypili. Když pak hospodyně ze sklípka vína přinesla pinetní konvici a jim nalila, tázal se Sobětický, byla-li konvice na 4 žejdlíky a domlouval paní, že daleko jim nedolévá. Ona se naň ofoukla a podávajíc mu pintu, vzpurnými slovy dodala, aby hrom ty zemany vzal, protože ondy jí jeden dal pohlavek a dnes druhý na ni houká.

Oba Údrčští se hospodyně zastávali. Václav vzal svůj rapír a odchází na dvůr, pravil Sobětickému: „Jsi-li dobrý, pojď!“ Vyšed na ulici, tloukl na okenici. Vilém byl hrubě opilý, proto hospodyně vzala jeho kožich vlčí, položila u kamen a vzavši Viléma za ruku, uložila ho na ten kožich a držela ho, aby nemohl ven. Sobětický vyšed, tázal se Václava, proč bratra pobízí, aby raději byli spolu dobře. Hned podali si ruce a chtěli jít do světnice. V tom Vilém vyšel před dům a maje rapír v ruce, přímo na Sobětického se dal a Václav pozadu Sobětického sekal. Když Vilém upadl na cestu, Sobětický klekl naň levým kolenem, ruku pravou mu zranil a drže mu rapír nad očima, jím šermoval.

Manželka Sobětického s matkou je rozvedly. Sobětický pozbyv rapíru utíkal. Václav běžel za ním, ale Adam Novodomský ho chytil a v pūtce oba upadli. Sobětický roku 1595 pohnal oba Údrčské před soud, že nemajíce příčiny, kordů svých dobyli, jeho bodali, sekali, o pravé oko připravili a zamordovati chtěli.³⁸⁾

Roku 1597 vyhořel při městě Jáchymovi stoh, ve kterém byly 294 mandele obilí a dva vozy hrachu. Jáchym měl škodu za 500 kop. Ze zhářství byl podezřelý Jindřich Paris. Jáchym roku 1615 prodal polnosti Tyburcímu Čejkovi za 1300 kop a roku 1623 žaloval magistrátu, že mu Jiřík a Tobiáš bratří Ratibořští ukradli ovci a dvě kůzlata. Jáchym v letech 1623—1625 zasedal mezi konšely, roku 1622 byl komisí konfiskační viny osvobozen a roku 1629 obeslán před komisí transactionis, aby se za perdon mu udělený vyrovnal. Poněvadž mimo pustý dvůr nic neměl, nedostavil se. Roku 1637

prodal dědinu Alžbětě Kaplířové za 60 kop a téhož roku konšelé žalovali hejtmanovi, že Jáchym kontribuci neplatí.

Armády roku 1639 procházející městem, nadělaly Jáchymovi škodu za 319 zlatých. Téhož roku Jáchym umřel.

Konšelé psali roku 1640 české komoře, že na spáleném gruntě po zemřelém Jáchymovi Sobětickém jsou zadrželé platy od roku 1628, to jest 96 kop, záduší dluh 100 kop, na statku jsou 3 zádušní krávy, z nich je zadržén vosk 55 liber, každá po 20 gr. rovná se 10 kop 20 gr. Faráři má dávatí desátek ročně 3 strychy 2 věrtele obilí, od roku 1633 je zadržén, jen roku 1638 odvedl páteru Františkovi 2 strychy.³⁹⁾

Jáchym měl 3 syny, z nichž Adam ujal dvůr otcovský, oženil se s Annou Františkou Strakovou z Nedabylic.

Vladislav Bezdrůžický na Buštěhradě roku 1630 daroval Adamovi Sobětickému v Unhošti za jeho dlouhé a věrné služby dvůr Matějkovský pustý a spálený v Plotěném Újezdě se vším příslušenstvím, bez robot a poplatků, do života jeho i dítek.

Mikuláš Trmal z Toužic roku 1633 žaloval Adama Sobětického ze 60 kop dluhu spravedlivého, k tomu úrok od roku 1631, kdy táž suma zaplácena býti měla.⁴⁰⁾ Adam umřel roku 1643.

Vdova Anna Františka vdala se po druhé za pana Žlutického a roku 1645 vydlužila si od paní Kateřiny Papazonové prstýnek rubínový, 4 tažné voly, vůz v žebřinách, pluh, 3 peřiny a 50 zlatých hotově, že se tím vozem a voly živiti chce. Za tuto půjčku pojistila paní Papazonové 130 zl. na dvoře v Unhošti. Papazonová psala téhož roku české komoře, že Sobětická, nyní již Žlutická, peníze prohýřila, platit nechce a dvůr zamýšlí prodati. Ať jí konšelé trh nepovolí, dokud dluh nezaplatí. Má as 6 strychů zasetého obilí a něco luk; když ji chtěla k soudu obeslati, komorní posel nemohl ji najítí, protože se skrývala.

Žlutická psala české komoře, že dvůr šo-

³⁸⁾ Komorní soud 769 fol. 369; 672 C 1.

³⁹⁾ AMV, Stará man. P 90/121.

⁴⁰⁾ Komorní soud 689 fol. 281.

sovní po někdy Jáchymovi přešel na syna Adama, mého manžela, jemuž jsem přinesla věno 400 kop. Ale vdova Jáchymova, Anna z Turovce, se svými syny Fridrichem Břetislavem a Oldřichem ujala dvůr, pole a rybníček s násadou prodala, mně s dítětem nic nedala, berně nezaplátila a dům pustý zůstává. Chci jen své věno 400 kop zachrániti a prosím českou komoru, aby vyslala komisaře k přátelské smlouvě. Roku 1646 přišli do Unhoště jako komisaři Václav Konrád z Elznic, Jan Papazoni a místohejtman křivoklátský Šimon Bauler.⁴¹⁾ Co pořídili, nevíme. Anna Františka Žlutická r. 1645 zaplatila městu 30 krejcarů za zakoupené dříví.

V popise poddaných v městě roku 1652 paní Sobětická není. Jest tedy jisté, že dům byl spálen a opuštěn. Na rozkaz české komory byl roku 1655 postoupen paní Papazonové, která slíbila skládati půlroční vejrunky po 50ti kopách.⁴²⁾

Kryštof Sobětický, bratr Jáchymův, měl v Bělči dvůr, který roku 1589 prodal Jiřímu Čejkovi z Olbramovic. Při dvoře bylo 90 strychů polí, luk na 10 vozů sena a patnáct provazců lesa.⁴³⁾ Při výpravě proti Turkům roku 1594 postavil jednoho jezdce.⁴⁴⁾ Roku 1596 koupil v Unhošti dvůr Brožovský s dědinami a zahradou od Jiříka Maříčka za 1180 kop. Při dvoře jsou 3 koně, 5 krav, 13 strychů obilí a 64 kopy šindele na lesích. Louky, které měl Maříček v zástavě od Jana Týneckého a Adama Třilického, se vyjmají. Zato dal Sobětický Maříčkovi 2 vozy dřeva palivového a 2 vozy otýpek. Roku 1601 koupil od Kryštofa Jandy dům Linhartovský bez dědin za 215 kop a zahrádku za dvorem od bratra Jáchyma za 70 kop. Dvůr Brožovský kolem roku 1610 koupila Lidmila Rozina Čejková.

Jiných dokladů o Kryštofovi nemáme.

PAPAZONI (PAPACZONY) DE MIRANDOLA.

Jan Bonaventura Papazoni, zchudlý šlechtic italský, roku 1615 přišel do Čech za komorního služebníka, za českého povstání prokázal císaři Ferdinandovi platné služby v poselství a komisích, za které roku 1623 obdržel stav vladycký a jmenován starostou komorníčním při deskách zemských. Roku 1627 obdržel titul císařského rady a povýšen do stavu rytířského.

Roku 1631 oženil se s Kateřinou Zahrádkovou z Průhonic, které otčím Matyáš Arnoldin z Klarštejna postoupil Slavětín. Papazoni se svým tchánem Matyášem Arnoldinem z Klarštejna a svakem Theodorem Hartmanem spojili své erby a psali se z Klarštejna. Jeho erb viz Hartman z Klarštejna.

Paní Papazonová roku 1655 nastoupila na dvůr paní Anny Františky Žlutické.

Papazoni bydlil v Slavětíně a zemřel v Praze roku 1658. Slavětína se ujal syn Václav.

Vdova Kateřina roku 1669 psala arcibiskupovi, že je stížena nemocí a pro vysoké stáří vyjítí nemůže, ať dovolí jejímu synovi Václavovi aspoň na některé dny sloužití mši v jejím příbytku.

Kateřina umřela roku 1682 v Slavětíně, syn Václav byl roku 1670 kanovníkem vyšehradským a zemřel roku 1711.

Dvorec v Unhošti koupil Karel Škopek, ale nevíme, zda od vdovy Kateřiny, či od syna Václava.

ŠKOPEK Z BÍLÝCH OTRADOVIC.

Na štítě měli zlatý škopek v modrém poli, za klenot zlaté a modré křídlo složené.

Adam Škopek roku 1612 prodal polovici Pecky, účastnil se sice odboje proti králi

⁴¹⁾ AMV, Stará man. P 352/7.

⁴²⁾ Tamže, Nová manipulace A 24/8.

⁴³⁾ Registra trhová 2 fol. 87.

⁴⁴⁾ Sněmy VIII. 698.

Ferdinandovi, ale pro úplnou chudobu byl roku 1624 pokuty zproštěn.

Jeho syn Karel Eusebius byl hejtmanem statků kláštera sv. Jiří v Praze a kolem roku 1670 zakoupil se v Unhošti. Za manželku měl Marii Kateřinu, dceru Jana Beníka z Petersdorfu na Cetni a Sluhách.

V poslední vůli roku 1688 ustanovil, aby dle možnosti byl pohřben v místním chrámě v Unhošti, jemuž odkázal 5 zlatých na mše za pět ran Pána Krista, chudým 5 zl., za pohřební místo 10 zl., dluh klášteru sv. Jiří 220 zl., 70 zl. synovi Františkovi, studujícímu v konviktě na Starém Městě Pražském a čeládce 58 zl. Manželka Marie Kateřina

zůstane poručnicí nad syny Františkem a Petrem Ignácem.

Pohřben byl v Unhošti. Pozůstalá vdova r. 1690 vyžádala si od české koruny povolení k prodeji skrovného dvorečku, na kterém zemřelý manžel Karel zanechal 400 zl. dluhu, aby sirotkům aspoň něco zachránila, protože sama na něm hospodařiti nemůže.⁴⁵⁾

Prodávši dvorec v Unhošti, vdala se po druhé za Albrechta Loubského z Lub na Katovicích. Syn František byl roku 1701 farářem v Katovicích a zemřel tamže roku 1725. Bratr Petr Ignác oženil se roku 1720 s Františkou Butlerovou v Nařžovech a zemřel roku 1737.

HROBČICKÁ Z NOSTIC.

Zuzana z Nostic vdala se roku 1644 za šlechtice z Heckingu. Po jeho smrti vdala se roku 1648 po druhé za Jiřího Kašpara Hrobčického na Hřebečnicích a roku 1657 po třetí za Adama Protivu z Bešin na Hřešihlavech.

Jan Hanuš Nostic na Kounově roku 1651 daroval dům na Starém Městě Pražském nejmilejší sestře své paní Zuzaně, tehdaž Heckingové a nyní Hrobčické.⁴⁶⁾

Zuzana roku 1660 dům svůj v Praze postoupila unhoštskému měštěninu Janu Práškoví a jeho manželce Kateřině směnou za dům v městě Unhošti, zvaný Šteflovský.

Zuzana měla s prvním manželem z Hec-

kingu dcery Benignu Dorotu, Annu Emilii a Kateřinu Sylvii, jimž otčím Jiří Kašpar Hrobčický roku 1655 odkázal po 1000 kopách, které měl u svého strýce Viléma Vratislava Hrobčického na Koraticích.⁴⁷⁾

Kateřina Anna zemřela svobodná a byla pohřbena ve Zvíkovci, Anna Emilie vdala se za Jana Adama Freidenbergera z Habelsberku, Benigna Dorota vdala se za pana Dlouhoveského.⁴⁸⁾

Obě dcery roku 1696 vedly spor o své dědictví s Heřmanem Jáchymem z Nostic na Hřebečnicích.⁴⁹⁾

Zuzana umřela roku 1684. Dům Šteflovský v Unhošti koupil Michal Václav Pleiner.

RŮŽOVSKÝ Z RŮŽOVA.

Jejich kolébka byla v Polsku. Odtud dostali se přes Slovensko do Čech.

Když Jan Vilém Růžovský z Růžova roku 1640 předložil list z roku 1616 od pana Kašpara Itessazy de Cadem, nejstaršího knížete Trenčanského a Liptovského, druhý purkmistra města Hradce Králové o ctném

chování a propuštění, bylo mu i synu Albrechtovi roku 1641 uděleno právo Starého Města Prahy.

Jan Vilém s manželkou Annou roku 1643 koupil dům nejvýš ruinovaný v osadě sv. Havla od paní Zuzany Playerové ze Štorenfelsu, který již roku 1656 prodal Pavlu Hol-

⁴⁵⁾ AMV, Nová manipulace A 24/1.

⁴⁶⁾ Praha 2115 fol. 416, 538.

⁴⁷⁾ DZ 261 E 9.

⁴⁸⁾ Tamže 267 H 20.

⁴⁹⁾ DZ menší 41. Praha 4109 fol. 430.

manovi⁵⁰⁾ a přijal místo školního rektora v Hradci Králové.

Král Ferdinand roku 1644 potvrdil Vilémovi Růžovskému, měštěninu Starého Města Prahy, staré šlechtictví rodu Růžovských z Růžova, an Vilém prokázal, že v mládí svém po smrti otce Víta Ludvíka Růžovského přišel do Čech.⁵¹⁾

Štít jejich byl křížem na čtvero dělený. První a čtvrté pole žluté a v něm po bílé růži pětিলisté. Druhé a třetí pole modré a v něm tygr barvy přirozené. Nad helmem dvě křídla orličí, modré a žluté a mezi nimi dotčená růže.

Pan Růžovský byl již roku 1646 sousem unhošťským.

Fridrich Růžovský usadil se na Křivoklátsku a tu psali ho Rožovský. Ferdinand Karel Čejka roku 1678 prodal dvůr pustý, řídicí se knihami purkrechtními ve vsi České Lhotě, statečnému rytíři Fridrichovi Rožovskému z Rožova za 350 zlatých. Kupující (podepsal se Hans Fridrich Rožovský) postoupil Čejkovi orné grunty své v městě Unhošti za 200 zlatých, do roka doplatí hotově 50 zlatých a zbytek 100 zlatých složí do důchodu křivoklátského.⁵²⁾

Rožovský roku 1684 nabízel dvůr se dvě-

ma lány ve Lhotě české komoře za 500 zlatých. Když jednání nešlo před se, prodal jej za 750 zlatých Jiřímu Karlu Drieschbergerovi, koncipientovi královské komory a téhož roku prodal mlýn u vsi Lhoty, od mnoha let pustý, témuž Drieschbergerovi. Tento vyplatil Rožovskému 300 zlatých a hejtman křivoklátský srazil si na dluh 1797 zlatých.⁵³⁾

Ze zápisů je jasné, že Rožovský byl již roku 1678 v Unhošti. Držel statek Škopkovský se 30 strychy poli. Roku 1714 byl dlužen záduší 100 zlatých a za žito 5 zl. 36 krejcarů. Často seděl mezi konšely. Za manželku měl Lidmilu Mazancovou ze Slavětína, která umřela roku 1709.

Unhošťský farář Bramhauský roku 1715 stěžoval si komisařům, že magistrát pohlíží na všechny hříchy, neřády a smilstvo netrestá. Barbora, dcera pana radního Rožovského, již od 11 let hanebný život vede, za mužskými běhá, opíjí se a již tři pancharty porodila.⁵⁴⁾ Tím rytířskou čest otcovu tuze zvrátila.

Jiných dokladů o Rožovském nemáme. Jeho druhá dcera Anna Kateřina vdala se za unhošťského měštěninu Michala Václava Pleinera. Někteří členové téhož rodu bydlili v Hradci Králové.⁵⁵⁾

PLEINER.

Michal Václav Pleiner po Zuzaně Hrobčické koupil dům Šteflovský, oženil se s Annou Kateřinou rozenou Rožovskou z Růžova, která po otci měla dům Škopkovský. Roku 1722 prodala některá pole chráštanskému purkrabí Janu Kosteckému.

Pleiner v letech 1697—1717 seděl mezi konšely. Roku 1714 vařil 7 sudů piva, polí měl 115 strychů a luk na 2½ vozu sena. Roku 1723 byl primasem a zemřel roku 1735. Lichotilj mu titulem urozený pán.

Po něm zůstala vdova Anna Kateřina a

děti Ignác, sekretář kraje Litoměřického, Václav Josef, vrchní strážmistr krále polského (psal se von Pleyner), páter Tomáš, kazatel u sv. Jiljí, jesuita Jáchym, dvorní kaplan krále polského a polní kazatel generálního štábu a Marie Anna, vdaná Preitschová. Václav Josef přijal 414 zlatých, ostatní sourozenci s mateří se porovnali. Proдали pole za 537 zl. a roku 1742 prodali dům s domkem Deverovským Martinu Josefu Kracherovi za 330 zl.

Anna Kateřina zemřela roku 1748. Dědici

⁵⁰⁾ Praha 536 fol. 346; 2115 fol. 117, 319.

⁵¹⁾ Saalbuch 55 pag. 532. DZ 148 O 2.

⁵²⁾ Registra purkrechtní 3 fol. 114.

⁵³⁾ AMV, Nová manip. P 36/28.

⁵⁴⁾ Katastr tereziánský 20 C sv. 7.

⁵⁵⁾ Rybička, Pojednání kr. české spol. Nauk 1873.

prodali dům Šteflovský s 95 strychy polí za 3300 zl. Antonínu Vítu Lerchovi (viz Muck z Muckenthalu).

Ignác Jan Pleiner byl roku 1756 obdařen predikátem „von Drossau.“⁵⁶⁾

MUCK Z MUCKENTHALU.

Jan Adam Muck byl radou vévody bavorského a zemřel roku 1585. Jeho vnuk Jan Muck, primas města Mostu, za války třicetileté zůstal věrným králi Ferdinandovi a za reformace prokázal mu platné služby. Roku 1629 byl obdařen erbem a heslem z Muckenthalu. Bílý štít byl rozdělen na 3 pole klínem ostřím vrchu se dotýkajícím. V klínu jsou tři komáři (Mücken), v ostatních polích modrých je po žlutém lvu s rozzavenými ústy a rozdvojeným ocasem, nad otevřeným helmem žlutý lev polovičný, drže v nohách zlatou hvězdu šestiúhelníkovou.⁵⁷⁾

Roku 1623 koupil od české komory dvory ve Velichově a Žiželicích za 3600 kop, zabavené primátorovi města Žatce Maxmiliánovi Hošťálkovi z Javořice.⁵⁸⁾

Jan Antonín Muck oženil se s Marií Annou Světeckou z Černčic, která roku

1763 koupila od primasa Antonína Víta Lercha dům v Unhošti s 95 strychy polí za 3300 zl. Umírajíc roku 1765, poručila manželku a dětem Josefu Antonínovi, Františkovi, Anně Marii a Marii Terezií společně. Michal Kropf měl na domě díl, jemuž Muck předal ho do vlastnictví. Děti Josef a Marie Terezie roku 1766 zemřely.

Komisaři pro dluhy roku 1772 prodali dům s polnostmi Antonínovi Vítu Lerchovi a Františkovi Antonínu Kracherovi za 3000 zlatých.

Dům se 36 strychy polí, polovic obilí a dobytka vzal Lerch za 1677 zlatých, Kracher přijal 45 strychů polí, polovici obilí a dobytka za 1323 zlatých.

Některé polnosti ponechány nezletilé dceři Anně Marii, jejíž poručník Jan Seeman roku 1775 prodal je Theodoru Deutschmanovi.

DIETMAN Z DIETENHEIMU.

Krajský hejtman Fridrich Martin Dietman roku 1761 obdržel erb a přídomek z Dietenheimu.⁵⁹⁾

Roku 1765 půjčil unhoštskému měšťánovi Janu Michalu Kropfovi 1500 zl., které si pojistil na jeho domě. Po smrti Kropfově roku 1772 vdova Eleonora postoupila dům Dietmanovi za 1683 zl. Když Fridrich Dietman rytíř z Dietenheimu roku 1775 umřel, dům ujal zeť hejtman Theodor z Deutschmanů, který s manželkou Annou Františkou Dietmanovou slíbil konati povinnosti s jinými sousedy.

Jeho manželka roku 1775 koupila od Lercha pravovarečný dům Muckovský za 2000 zlatých.

Paní Anna Hollmanová roku 1776 vedla exekuci na majetek Deutschmanův, proto magistrát prodal dům Kropfovský za 920 zl. a Muckovský za 1100 zl. (čísla 40 a 41) Samueli Waisovi a jeho manželce Terezií.

Samuel Wais byl jednobříšným bratrem mlynáře Vojtěcha Kalivody.

František Muck z Muckenthalu sloužil u pěšího pluku Kinského a roku 1785 měl pohledávku 202 zl. za Seemanem.

⁵⁶⁾ Hellbach, Adels-Lexikon II. 240. Drossau = Strážov, město u Klatov.

⁵⁷⁾ Saalbuch 26 fol. 475; 44 fol. 174 Desky sta-

vovské 38 B 1.

⁵⁸⁾ AMV, sig. C 215 H 20.

⁵⁹⁾ Hellbach, Adels-Lexikon I. 277.

PELECHIUS STRÁŽOVSKÝ

Již roku 1612 žili v Unhošti Matěj a Jiří Laurýnové. Oba často zasedali v radě jako konšelé. Nechtějíce odstoupiti od víry luteránské, oba roku 1628 odešli do Perna v Míšni. Král Ferdinand jejich statky postoupil obci, aby kostel, faru radnici a školu opravila a zaplatila všechny dluhy na nich zajištěné. (Viz Čejka z Olbramovic).

Jiřík vrátiv se z Perna, přijal katolictví a usadil se v Praze. Unhošťští konšelé roku 1637 dosvědčili Jiříkovi Laurýnovi, jinak Maříčkovi, že byl řádně zplozen a dobře se choval. Jeho otec Vavřinec Mařík byl mnoho času primasem, vzal si za ženu Dorotu a s ní Jiříka zplodil.

Roku 1644 žádal Jiřík konšely, aby ho v jeho dům uvedli. Konšelé pamatující se dobře na jeho zásluhy o město, dali mu najevo, že domu může dosáhnouti, opatří-li si povolení císařovo a sousedy uspokojí.

Než jednání se skončilo, Jiřík umřel. Jeho dcera Lidmila vdala se za Volfa Pelechiusa, kancelistu úřadu prokurátora, který roku 1648 dosáhl od české komory povolení, aby pustinu po tchánovi ujal a do knih městských si vložil. Ač pan Volf Pelech byl již v roku 1646 na kontribuci odvedl 2 věrtele žita a 2½ čtvrtce ječmene, konšelé zápis odkládali, dokud Jiří nezaplatí celý šos za držalý.

Roku 1650 prosil Volf českou komoru, aby dům Laurýnovský byl mu zapsán. Pro vojnu nemohl v místě bydleti a ač byl městským radním, obec prodala jeho louku paní

Alžbětě Kaplířové. Když roku 1652 zaplatil obci 15 kop, byl mu dům s dědinami vložen do knih. Při zápise pojistil tchýni Anně 200 zl., záduší přiznal 4 železné krávy, faráři dva strychy žita desátku a obci šos o sv. Jiří a Havle po 58 krejcarech.⁶⁰⁾ V domě bydlili roku 1652 Volf Pelechius s manželkou Lidmilou, její máti Anna Laurýnová, oráč Jakub a děvka Dorota.

Téhož roku prosil Pelechius českou komoru o 60 kmenů dříví krokevního a 35 kmenů trémového, aby mohl pustý dvůr vyzdvihnouti. Dříví mělo se mu odpočítati na porážku jeho služby při rathauze staroměstském mu zadržel.⁶¹⁾

V graduálu z roku 1653 podepsal se Pelechius Volf Tožovský, ouřadu fiskálního písař a soused v městě Unhošti.

Držel 161 strych polí orných a 88 strychů porostlých. Roku 1658 Volf platil kontribuci a vařil pivo.

Po smrti Volfově vdova Lidmila vdala se za Kryštofa Kotršala, měšténina v Berouně, který roku 1675 hlásil se o zápis na dvůr Laurýnovský.

Roku 1684 byl již konšelem a v letech 1685 až 1695 primasem v Unhošti. Roku 1717 prodal dům Rašínovi, ale díl již předtím držela obec.

Volfův otec Jan Pelech byl sladovníkem a roku 1620 nabyl městského práva v Novém Městě Pražském.⁶²⁾ Volf, dostav se do úřadu, své příjímí Pelech polatinil na Pelechius a okrášlil je přívlastkem Strážovský, Tožovský.

LANGMANTEL Z TRAMÍNU.

Patricijská rodina augšburská přišedši do jižních Tyrol, psala se dle vsi Traminu u Bolzana (italsky Termeno). Předek těchto Petr Langmantel de Traminu roku 1517 studoval na universitě v Bononii. Jan Šebestián, roku 1596 v Sieně zesnulý, psal se de Ret

a Tramin (německy von R zu Tramin). Na štítě měl dvě litery R od sebe odkloněné, za klenot špičatý klobouk, z něhož vynikají tři pera.

Jiří Filip Langmantel von R zu Tramin byl strážníkem pražského kardinála Arnošta

⁶⁰⁾ AMV, Stará manipulace A 17/12.

⁶¹⁾ Tamže Nová manipulace A 24/1.

⁶²⁾ Praha, IV. 9594.

z Harrachů. Byl měšťánem Nového Města Prahy, roku 1663 oženil se s Johannou Kateřinou Hornáteckou z Dobročovic a po druhé roku 1680 s Johannou ovdovělou Šmohařovou, rozenou z Janovic. Roku 1682 koupil dům v Praze.⁶³⁾ V dvojím loži zplodil sedm dětí: Josefa Arnošta, Annu Beatrici, Františka Adama, Jáchyma Karla, Václava Podivína, Annu Josefu a Jana Jáchyma.

Anna Beatrice vdala se roku 1686 za Jana Jiřího z Rancova. Václav Podivín oženil se s Johannou Marketou Fellnerovou. Roku 1696 koupil od města Unhoště dům někdy Jiříka Laurýna, zvaný Obecnice.

Když jeho dům v Unhošti roku 1707 vyhořel, usadil se v Sedlečku pod Neustupovem, kdež držel svobodný dvorec, k němuž náleželo 90 strychů polí a mlýn se stoupou.

Dle popisu z roku 1714 měl Langmantel v Unhošti dům, vařil 10 sudů piva. K domu náleželo 292 strychů polí, luk na 8 vozů sena, 6 volů, 8 krav, 6 jalovic a 10 ovcí. Asi roku 1716 koupil dům Josef Klapka a roku 1727 koupila jej obec. V domě byl šenk piva.

Langmantelova manželka roku 1717 umírajíc, ustanovila dědicem manžela Václava Podivína z Langmantlu a ač měla statků namále, odkázala na památku svým bratrům Františku Felixovi a Vilému Karlovi po stříbrném šálku.⁶⁴⁾

Václav Podivín roku 1718 oženil se po druhé s Maxmiliánou Johannou z Žeberka.

Jeho otec Jiří Filip Langmantel bydlíval s dětmi v Unhošti a tu umřel.⁶⁵⁾

V letech 1753—1778 Langmantelové žili ve Švihově.

Z RANCOVA.

Rodina tato pocházela z Rancova (Rancow, Randzau) v Holštejně.

Jan z Rancova byl roku 1704 rytmistrem pluku gallasovského, za manželku měl Annu Markétu z Wehlingern, s níž zplodil syna Jana Jiřího, který se oženil s Annou Beatricí z Langmantlu. Roku 1687 žil v Praze jako nejvyšší strážmistr dělostřelectva a roku 1704 obdržel inkolát.

Měl děti Marii Josefu, Leopolda Zikmunda, Annu Karolinu a Annu Terezii. Umíraje roku 1706 ustanovil dědičkou manželku Annu Beatrici a po ní syna Leopolda Zikmunda.⁶⁶⁾

Vdova z Rancova byla roku 1714 za svého bratra Václava Podivína z Langmantlu dlužna záduší 50 zlatých, z nich úrok za 9 let a ze železné krávy 2 krejcarů. V Unhošti měla správce Tomáše.

Anna Beatrice umřela v Košetících roku 1723 jako vdova.

Dcera Marie Josefa vdala se roku 1712 za Ferdinanda Adama Kustoše ze Zubřího.

O dědinách pánů z Rancova v Unhošti nemáme zpráv. Žili u svých příbuzných Langmantela a Kustoše. Leopold Zikmund z Rancova byl roku 1726 svědkem v Unhošti.

ZUCKMANTEL.

Po roce 1714 usadil se v Unhošti pan Zuckmantel. Jeho jména křestního neznáme. Za manželku měl Helenu Barboru. Roku 1722 držel dům syn Leopold, který v městských knihách jest zapsán jako urozený pán, sám i jeho manželka Marie Alžběta psali se „von“ Zuckmantel.

Jiného dokladu o jeho šlechtictví není po ruce. Zdá se, že manželka Marie Alžběta byla z rodu šlechtického, a měšťané Leopoldovi šlechtickým titulem jen pochlebovali.

Leopold ve své závěti roku 1723 odkázal hospodářství v městě své manželce, při tom vymínil si pohřeb v kostele unhoštském.

⁶³⁾ Tamže 2272 fol. 252.

⁶⁴⁾ DZ 279 A 20.

⁶⁵⁾ AZ, Sbíрка Wunschitzova, ANM, Sbíрка Ch.

⁶⁶⁾ Desky stavovské 35 E 2, E 5. DZ 279 B 20.

Jeho matka vdova Helena Barbora měla na domě pojištěné věno 300 zlatých. Vdova Marie Alžběta roku 1725 prodala dům s pří-

slušenstvím za 1500 zlatých vladykovi Antonínu Ulbrichtovi.

ULBRICHT.

Vladyka Jan Antonín Ulbricht, starší skladník piv a hejtman sboru granátníků v Praze, roku 1725 koupil pivovarečný dům za 1500 zl. od vdovy Zuckmantlové. Roku 1731 přikoupil něco polí a hned prodal dům Janovi Antonínu Kasparidesovi za 3000 zl. Tento prodal jej zase s flusárnou Kašparu Smržovi za 1200 zl.

Urozený vladyska Jan Antonín Ulbricht roku 1732 koupil pole na Čeperce za 610 zl., roku 1734 koupil pole od Zuzany Lerchové, roku 1744 od Pavla Dörfla koupil hospodářství se 76 strychy polí za 3700 zl. a roku 1746 prodal hospodářství svému strýci Janu Kloudovi za 4000 zl. Klaudi roku 1760 pro-

dal dům, chalupu řečenou Bouchalka, 80 strychů polí a 9 dílů luk za 4100 zl. Janovi Jakubu Petrovi, vrchnímu chirurgovi a jeho manželce Anně Kateřině.

Petri roku 1765 koupil pole a již roku 1768 prodal dům s chalupou, 123 strychy polí, 2 koně, 21 hovězího dobytka, 10 prasat a 15 ovcí za 5150 zlatých Janovi Antonínu Semanovi.

Tento roku 1785 prodal dům čís. 43 se vším příslušenstvím za 7500 zl. Václavovi Bartošovskému a jeho manželce Barboře rozené Pavlovské z Rosenfeldu.

Bartošovský byl roku 1790 ředitelem panství volyňského.

RAŠÍN Z RÝZMBURKU.

Jan Antonín Rašín svobodný pán z Rýzmburku roku 1715 se oženil s Lidmilou Cecilíí z Dobřenic⁶⁷⁾ a roku 1717 koupil městský dům Kotršalovský v Unhošti, který již roku 1721 prodal Josefu Antonínovi Klapkovi,

měšťaninu v Zatici a jeho manželce Marii Viktorii za 6000 zl.

Klapka roku 1725 prodal 18 strychů polí Jiřímu Františkovi Flekovi za 468 zl. a roku 1727 prodal dům městu za 3700 zlatých.

FLEK Z FLECKENŠTEJNA.

Rodina svobodných pánů Fleků žila v Poryní ve dvou liniích.^{67a)}

Paní Kateřina Fleková, měšťánka Nového Města Pražského, roku 1688 koupila dům ve Smečkách pro syna Karla Matyáše Fleka za 800 zlatých.⁶⁸⁾

Kateřina byla vdaná za Jiřího Františka Fleka, hejtmana panství kapituly sv. Víta, který roku 1725 koupil od Klapky 18 strychů polí na Borech a roku 1727 byl soudem v Unhošti.

Umíraje roku 1732 ustanovil, aby jeho tělo bylo pohřbeno v klášteře františkánů v Hájků, jimž poručil 6 dukátů.

Dům v Unhošti s příslušenstvím odkázal manželce Kateřině a osmi dětem společně. Když tyto roku 1734 se rovnaly, nejstarší nehodný syn František Arnošt vyznal, že byl 2½ roku obročním písařem v Úněticích, v účtech nedostávalo se mu 350 zl., které s jinými dluhy nebožtík pantáta Jiří František, tehdejší vrchní hejtman panství chrástian-

⁶⁷⁾ Matrika u sv. Martina.

^{67a)} Hellbach, Adels Lexikon I. 367.

⁶⁸⁾ Praha, IV. 7984.

ského, zaň zaplatil, proto svůj podíl na domě v Unhošti postupuje bratru Karlovi, sestřím Kateřině Dykové, Anně Holové, Barboře Hlavsové, Rozalii Urbanové, Lidmile Kronbergrové a panně Dorotě Flekové.

Sourozenci roku 1737 prodali dům s chalupou, pusté a spálené místo, polnosti a rybník nad Suchým mlýnem Jakubu Janoušovi za 4400 zl., který musil platit šos na Křivoklát jeden zl. 8 krejcarů a z železné krávy 18 krejcarů.

Janouš byl nákladníkem a přisedícím úřadu deseti soudců v Praze, za manželku měl Lidmilu Františku Glatcovou. Roku 1746 prodal pole za 500 zl. a v pozůstalosti roku 1747 odkázal dům posléze Flekovský a druhý Goberovský své manželce Lidmile Františce.

Tato vdala se roku 1755 za Františka Karla Grollmana, jemuž všechn statek postoupila. Grollman měl roku 1785 dům číslo 21 s velikou zahradou. Flekové inkolátu v Čechách nikdy nenabyli.

STRÁNSKÝ Z GREIFENFELSU.

Martin Karel Stránský, vrchní hejtman panství lobkovického, měl za manželku Lisanderovou z Ehrenfeldu a zemřel roku 1707, zanechav děti Martina Josefa, Jana Jakuba, a tři dcery.

Martin Josef, hejtman v polské armádě a Jan Jakub byli roku 1734 povýšeni do stavu rytířského s přídomkem z Greifenfelsu. Štít jejich byl křížem na čtvero rozdělený, v prvním a čtvrtém poli modrém je zlatý noh (gryf) na skále stojící, maje rozložená křídla a otevřená ústa s vyplazeným jazykem. V druhém a třetím poli zlatém jest oděnc stojící na zeleném parhorku, drže meč v pravici. Za klenot dva modré rohy, mezi nimi noh z koruny vynikající.⁶⁹⁾

Martin Josef zemřel roku 1750. Bratr Jan Jakub byl rovněž hejtmanem a oženil se s Kateřinou Květoňovou z Rosenvaldu, s níž měl syny Leopolda, Josefa a Jana Jakuba.

Leopold zdědiv 500 zl. po strýci Martinu Josefovi, roku 1755 koupil dům se 63 strychy polí od Františka Dörflera za 2300 zlatých.

Po jeho smrti pozůstalé děti Josef, Gabriel, Anna Hofbaurová, Barbora Marquiřová a Alžběta Burgerová roku 1770 se dohodly, aby hospodářství v Zadní ulici nebylo děleno a převzal je nejstarší bratr Josef za 3900 zl.

Tento byl adjunktem kraje Čáslavského, proto v Unhošti hospodařil bratr Gabriel, který pro dluhy prodával polnosti.

Josef, již komisař kraje Rakovnického, roku 1776 prodal 22 strychy polí hejtmanovi Theodoru z Deutschmanů a dům se 63 strychy polí prodal hejtmanovi Františkovi z Marti za 3800 zl.⁷⁰⁾

Marti jsa zaměstnán v poli proti Prusům, trh do knih nevložil, šosu a vejrunků neplatil. Zemřel roku 1782, zanechav nedospělé syny Filipa a Františka. Proto Josef Stránský ujal dům zase a roku 1783 prodal jej za 3140 zl. a louku ponzovskou za 780 zl. guberniálnímu sekretáři Františku Schreckhausenovi a jeho manželce Marii Anně rozené Babákové.

Schreckhausen roku 1786 prodal dům číslo 75 Antonínu Hablovi za 5000 zl.

LHOTKOVÉ ZE SMYSLOVA.

Kolébku této rodiny byly vsi Hnojná Lhotka a Smyslov u Tábora. Král Ferdinand roku 1537 udělil majestát Janovi Smyslov-

skému, Janovi a Bohuslavovi Lhotkům, aby se psali ze Smyslova.

Štít měli napříč polovičný, horní pole bílé,

⁶⁹⁾ Saalbuch 163 pag. 360.

⁷⁰⁾ Jeho otec Ludvík Marti, rakouský podplukovník, r. 1760 obdržel stav šlechtický.

spodní červené. V tomto vidí se tři zelené vršky, v nich borovice dosahující vrchu štítu, přes ně zajíc ve skoku. Za klenot pštrosové pero bílé.⁷¹⁾

František Josef roku 1733 se oženil s Annou Barborou Glacovou z Althausu a a učinil slib dědičné věrnosti. Roku 1738 seděl na dvoře v Červeném Újezdě, který se sestrou Marií Annou roku 1765 prodal a koupil od Martina Krachera dům v Unhošti s 36 strychy polí za 1750 zl. a od Františka Krachera koupil 23 strychy polí za 1000 zl. Při zápise slíbil platit šos a pásti dobytek v obecním stádě s jinými sousedy. Pro dluhy prodával pole a již roku 1778 prodal dům s 35 strychy polí Janovi Antonínu Seemanovi za 2600 zl.

Lhotka vymínil si v domě do smrti volný

byt, výměnek ročně 4 strychy pšenice, 2 strychy ječmene, strych hrachu a kopu vajec, týdně 12 liber chleba, pintu smetany, pintu teplého a pintu sbíraného mléka. (Byl to pravý rytíř z Nemanic).

Seeman statek prodlužil, proto roku 1785 prodal dům č. 76 se 158 strychy polí a luk na 16 vozů sena Václavovi Bartošovskému, řediteli panství volyňského a jeho manželce Barboře, rozené Pavlovské z Rosenfeldu, za 7500 zl.

Po Lhotkovi zůstali 4 synové. Jan Josef a Jáchym Pavel sloužili ve vojstě jako důstojníci, Jan Václav byl ředitelem dolů v Banátě, o Františku Emanueli není zpráv.

Ferdinand Lhotka ze Smyslova byl roku 1807 ve Vídni pro krádež odsouzen na 6 let do žaláře a zbaven šlechtictví.⁷²⁾

BRIMMER (BRÜMMER) A WOHLGESCHAFEN.

V Bavorsku žila šlechtická rodina z Brümm-
meru.⁷³⁾ Antonín Brimmer za služby válečné
roku 1656 obdržel šlechtictví a inkolát
v Čechách.⁷⁴⁾ Alexander Brimmer s manžel-
kou Annou měl děti Alžbětu Terezii, Kláru,
Annu Dorotu a Josefa. Klára vdala se za
unhoštského souseda Viléma Rypla, Alžběta
Terezie za souseda Ferdinanda Wiesnera⁷⁵⁾ a
Anna Dorota vdala se za Jana Antonína Wohl-
geschafena z Wendelsteina a Riedu,⁷⁶⁾ hejt-
mana regimentu hraběte Serau, s nímž měla
jedinou dceru Marii Rozinu.

Wohlgeschafen měl štít pokosem dělený a
na něm slunce.

Wendelstein a Ried jsou místa v Tyrolích.
Písař unhoštský psal je z Prýmu, Rýtu a
Wohlgeschäftler.

Anna Dorota ovdověvši, kolem roku 1712
koupila v Unhošti dům od Ignáce Ibla a
druhý Blumovský, na nichž hospodařila

s bratrem Josefem rytířem z Prümeru a
dcerou Marií Rozinou, vdanou za Josefa
Matěje Budkovského z Budkova.

K jednomu domu držela 120 strychů polí,
luk na 3 vozy sena, 2 koně, vola, 3 krávy
a 6 ovcí. Roku 1714 byla dlužna faráři desá-
tek 6 strychů a věrtel obilí, záduší ze želez-
ných krav 4 zlaté 12 krejcarů, paní Budkov-
ská ze železných krav tolikéž.

Při druhém dvoře bylo 55 strychů polí,
zahrad pod 1 strych, kráva a jalovice.

Marie Rozina po smrti Budkovského vdala
se roku 1717 po druhé za pražského měště-
nina Václava Hypolita Vyšína.

Dům blumovský byl prodán Jakubu
Kopřivovi.

Farář unhoštský roku 1714 stěžoval si
komisařům, že paní Anna Wohlgeschefterová
je dlužna desátek 6 strychů, jeden věrtel a
jednu čtvrtci obilí. Roku 1715 stěžoval si

⁷¹⁾ AMV, Kopiař 283 fol. 113.

⁷²⁾ Desky stavovské 39 P 21.

⁷³⁾ Siebmacher, Wappenbuch, Supplement II.,
Tabelle 7.

⁷⁴⁾ Desky stavovské 34 B 19, B 23.

⁷⁵⁾ Ferdinand Wiesner r. 1726 hlásil magistrátu,
že zemřela jeho manželka Alžběta, rozená z Prýmu

a složil 100 zlatých, aby za její duši bylo slouženo
6 mší v Unhošti a 6 mší u Panny Marie v Loreté
v Hájků.

⁷⁶⁾ Erby pánů Wohlgeschafenů a z Riedu viz
Siebmacher, I., Tabelle 43. Supplement IV., Ta-
belle 22.

zase, že konšelé trpí časté muziky a povyky v domě paní Anny Wohlgescheferové.⁷⁷⁾ Tato roku 1718 oznámila magistrátu, že místodržitelství ji ustanovilo poručnicí nad vnučkou Marií Annou Budkovskou, která žádných svobodných dědin nemá a bude se ve všem řídit knihami městskými.⁷⁸⁾ Anna Dorota Wohlgeschafenová umřela roku 1730.

Josef z Průmerů roku 1731 ohlásil, že měl 200 zlatých u nebožky sestry Anny Doroty Wohlgescheftärové, ke kterým Marie

Rozina Vyšínová, dcera nebožky a Klára Ryplová rozená z Prýmu, sestra nebožky, se přiznaly.

Vyšín psal roku 1733 městské radě, že po nebožce Anně Dorotě Wohlgeschefterové z Wendelsteina a Rýtu zůstal dům Iblovský v odhadu 1600 zl. a prosil, aby byl jemu a manželce Marii Rozině na polovic zapsán. Vyšín byl roku 1736 radním v Unhošti.

Karel Antonín Brüm byl roku 1733 svědkem v Unhošti.

BUDKOVŠTÍ Z BUDKOVA.

Pocházeli z Budkova u Vlachova Březí. Na modrém štítě měli příčný pruh červený, za klenot dvě složená křídla, pravé červené, levé modré.

Jiří Ignác Budkovský na Němčicích a Lišnici měl za manželku Zuzanu Alžbětu z Roseneku, s níž zplodil dvě dcery a pět synů. Třetí syn Josef Matěj neboli Matyáš Budkovský roku 1711 došed plných let, učinil slib věrnosti. Roku 1714 oženil se s Marií Rozinou Wohlgeschefterovou a bydlil v Unhošti.

V těžké chorobě roku 1715 sepsal poslední vůli, ve které vyžádal si, aby byl pohřben v kostele unhoštském, jemuž učinil nadání

100 zl. na mše. Při pohřbu budiž zpívána mše a mimo ji čteno 7 mší. Na ofěru při pohřbu poručil 2 zl., chudým 8 zl., františkánům v Lese (Hájku) 30 zl., 8 zl. karmelitánům v Praze, jimž byl jako člen škapulíře přidělen, kapucínům 4 zl. a páterům hybernům 4 zl. Všecka pozůstalost případně manželce Marii Rozině, rozené Wohlgeschefterové, která rovným dílem se musí podělit s dceruškou Marií Annou. Jisté dědictví, které naň spadlo po bratru Františkovi Budkovském, před některým letem v Bavořích zesnulém, případně rovněž manželce i dceři.⁷⁹⁾ Dcera Marie Anna zemřela roku 1721.

VYŠÍN Z KLARENBURKU.

Václav Vyšín přijat byl roku 1620 za měšťana na Starém Městě Pražském, vykázav se výhostním listem magistrátu města Unhoště. Rod Vyšínů připomínán jest již v XVI. století v Unhošti i nedalekých Dolanech. Týž Václav Vyšín, měšténin a radní Starého Města Prahy, roku 1639 při obléhání města Švédy byl úředníkem při mostě, dodával dříví k opevnění bran a mnohé daroval. Roku 1648 pomáhal dělati sruby a lešení, půjčil městu potahy i obilí, proti nepříteli postavil svoji čeládku a sám u bran osobně bojoval.

Na jeho prosbu král Ferdinand roku 1652 udělil mu stav vladycký, aby se psal z Klarenburka. Štít jeho byl křížem na čtvero rozdělený, první a čtvrté pole modré, dva pruhy žluté na pokos hořejšími konci spolu spojené a po stranách červenými liliemi potažené, mezi nimi je měsíc rohy vzhůru obrácený, nad nimi hvězda o šesti paprscích. Druhé a třetí pole červené, věž okrouhlá s třemi střílnami, turnéřský helm s korunou a přikryvadly červenými bílými a žlutými modrými, nad tím pták noh žluté barvy k pravé straně

⁷⁷⁾ Katastr tereziánský 20 C.

⁷⁸⁾ DZ 639 L 29.

⁷⁹⁾ DZ 279 B 6, D 8.

obrácený, máje ústa rozzavená, jazyk vyplazený a křídla podle sebe k levé straně roztažená, ocas pod sebe skrže nohy protažený a drže předními pazoury železnou kouli.⁸⁰⁾
Nobilitovaná větev Vyšínů z Klarenburka

žila na Starém Městě Pražském, až v první polovině XVIII. století zprávy o ní mizí. Větev občanská žila v Unhošti nepřetržitě až do r. 1912. Příslušníci rodu žijí dnes hojně v okrese unhoštsko-kladenském.

ŠTAMBERSKÝ ZE ŠTANBERKU.

Roku 1553 připomíná se Volf Štamberský ze Štanberku.

Jakub Kopřiva koupil od paní Anny Doroty Wohlgescheferové dům Blumovský, který již roku 1722 prodal za 470 zl. urozenému pánovi Josefu Jiřímu Štamperskému, konsistornímu a zemskému prokurátorovi, prve správci dvora arciděkana Mráze. Roku 1731 Štamperský prodal 24 strychy polí Samueli Vodákovi za 500 zl. a roku 1732 prodal pole s loukou.

Roku 1736 na žádost Martina Kurky prodluhy přišel dům Štamperského do prodeje a koupil jej za 420 zl. pan Jan Josef Kostecský, správce statků kapituly pražské, který již roku 1737 prodal dům Jakubu Ciglerovi za 490 zlatých. Jakub Ziegler roku 1743 prodal dům zvaný Štamperský s polnostmi od Ferdinanda Renera přikoupenými Josefu Königovi, měšťtěnínu Menšího Města Prahy a jeho manželce Terezii za 3000 zlatých, roku 1753 koupil jej Jan Bárta.

PERSONOVÁ.

Urozený vladyka Jan Antonín Ulbricht, měšťtěnín a hejtman městského sboru Nového Města Prahy, roku 1725 koupil dům od Leopolda Zuckmantla, který roku 1731 s polnostmi a polovicí várky zase prodal za 3000 zl. urozenému pánu Janovi Antonínu Kasparidesovi a jeho manželce Marii Magdaleně rozené z Elsnic.

Kasparides roku 1735 koupil domek za 330 zlatých od Kašpara Smrže a roku 1737 prodal jej zase paní Anně Amabilii

ovdovělé Personové, rozené svobodné paní z Říčan.

Konšelé stanovili podmínku, že paní nesmí držeti přes 300 strychů polí a musí dům prodati jen měšťtěnínu.

Paní Personová byla vdovou po Janovi rytíři Personovi.

Personová roku 1739 prodala domek se zahradou a 10 strychů polí za 350 zlatých Petrovi Branžovskému. Zemřela v Kamení u Pacova roku 1750.⁸¹⁾

VOLF BÖHM Z LÖWENKRONE.

Zikmund Volf z Lípy, úředník paní Boryňové na Vilémově, roku 1629 se oženil s Evou Parisovou.

Snad jeho synem byl Jan Volf, který oblíbil si stav vojenský. V uherské Papě ležel dva roky, roku 1655 bojoval u Krakova, pak válčil v Dánsku a Sedmihradech, roku

1664 účastnil se bitvy u sv. Gotharta proti Turkům, odtud vypravil se jako hejtman se 432 dobrovolníky do Badenska.

Protože byl rodem z Čech, v cizině říkali mu Böheim, Böhm. Po dvacetitřileté službě vojenské vrátil se do Čech, zakoupil se v Praze a oženil se s Annou, dcerou Matěje

⁸⁰⁾ Saalbuch 32 B pag. 982.

⁸¹⁾ AZ, Sbirka Dobřenského.

Löbla ze Žimi. Ferdinand Karel Čejka s manželkou Annou Kateřinou roku 1669 vyznali, že jsou dlužni Janu Volfovi Böhmovi, hejtmánu pluku badenského, za dvě klisny frýslavské 700 a 300 zl., které mu pojistili na dvoře v Unhošti.

Když jedna klisna zcepeněla a druhá byla chromá, vzešel mezi pány spor, který skončil tak, že Čejka roku 1674 prodal svůj dvůr v Unhošti Janu Volfovi Böhmovi z Labochu za 2900 zl.⁸²⁾ Psali ho také z Laisbachu, Loysbachu. Lípa sluje Němcům Leipa, z toho snad vyvodili Leipach pak Laboch, Laisbach.

Král Leopold roku 1682 udělil Böhmovi erb, stav rytířský a predikát z Löwenkrone. Štít jeho byl křížem rozdělený, pravé a levé horní pole černé, v každém z nich stojí na zadních nohách bílý lev s otevřenými ústy a vyplazeným jazykem, na hřbetě má položený ocas rozdvojený, přední nohy rozepjaté. Levé dolní a pravé horní pole jsou bílá, v každém z nich po kolena stojící zbrojnoš, obličejí k sobě obráceni a hlavy přílbami kryté. Horní drží v levé a dolní v pravé ruce štít, v druhých rukách obnažený meč k ráně připravený. Nad štítem jsou dvě kolčí helmice s bílými a černými přikryvadly, nad nimi královská koruna. Na pravé helmě jest půl bílého lva vpravo obráceného, jak na štítě jest popsáno, v pravé tlapě drží zlaté žezlo pronikající zlatou korunu, na levé helmě stojí ozbrojenec vlevo obrácený, držící štít. V pravé ruce má meč pronikající korunu a s žezlem shora zmíněným zkřížený.⁸³⁾

Roku 1684 koupil šosovní dům v Praze proti klášteru sv. Jiljí za 3400 zl., který roku 1694 zase prodal Antonínu Libštejnskému z Kolovrat.⁸⁴⁾

Roku 1685 Jan Volfgang Bohaim ze Lvové Koruny oženil se s pannou Annou Marií Kydlinskou z Kydlin a roku 1698 křtil syna Jana Josefa.⁸⁵⁾ Roku 1685 prodal dvůr v Unhošti paní Feldekové a koupil statek

Čáslavsko, Ovesnou a Podolnou Lhotu od Jana Rudolfa Čejky za 22.000 zl. Ještě roku 1687 byl dlužen 6000 zl., proto dán Čejkovi zvod.⁸⁶⁾

Böhm měl syna a čtyři dcery. Syn Leopold Ludvík roku 1695 se oženil s Kateřinou Terezií Chlumčanskou z Přestavlk, která dostala věno 2000 zl. Ženich Leopold Ludvík Böhm dostal 6000 zl., ale zemřel již roku 1695, zanechav vdovu a dceru Annu. Vdova soudila se s tchánem o věno a bylo jí přiznáno 22.000 zl., které si pojistila na tchánův statek Čáslavsko, Ovesnou a Podolnou Lhotu.⁸⁷⁾

Anna Josefa, dcera Jana Volfganga Böhma, vdala se za Fridricha z Winkelburku, hejtmána kraje Chrudimského, druhá dcera Františka vdala se za Františka Marcanta de Marcany, třetí dcera Marie Terezie a čtvrtá Antonie vstoupily do kláštera Voršilek.

V matrikách chrudimských jsou zápisy: Roku 1699 umřel Jan Josef Böhm, syn kapitána Jana Volfganga Böhma.

Roku 1708 dne 17. května umřel Jan Volfgang Böhm, kapitán badenského pluku, ve věku přes 80 let.

Roku 1712 Fridrich de Winkelburg, kapitán u dragounů pluku vestfalského, oženil se s pannou Annou Josefou Böhmovou z Löwenkrone.

Roku 1715 František Marcant de Marcany, hejtmán, oženil se s Františkou Böhmovou.

Roku 1717 umřela paní Anna Böhmová ve věku 60 let.

Urozený a vysoceučený Ferdinand Vilém František Böhm z Laysbachu, měšténin Starého Města Pražského; zemský a arcibiskupské konsistoře prokurátor, roku 1695 koupil od Kryštofa Müllera nárožní dům v rynku a dvůr na Horním předměstí v Německém Brodě za 2400 zl.⁸⁸⁾

Roku 1669 Ferdinand Vilém Böhm z Laysbachu, měšténin v královském městě Něm. Brodě, prodal vinici na Věnečku u Radlic

⁸²⁾ AMV, Nová manip. A 24., Registra trhov 3 fol. 113.

⁸³⁾ DZ 554 P 10.

⁸⁴⁾ Praha 2256 fol. 6; 4110 fol. 97.

⁸⁵⁾ Matriky v Týně a u sv. Havla.

⁸⁶⁾ DZ 398 A 1; 117 A 22. AZ, A 4c fol. 418.

⁸⁷⁾ DZ 382 N 19; 270 J 5; 404 G 29.

⁸⁸⁾ Něm. Brod. č. 4. P 21.

vladyce Václavu Felixovi Višmborskému za 500 zlatých.⁸⁹⁾

Spojivosti tohoto pána s Janem Volfem Böhmem neznáme.

KADAŇSKÝ.

Jiřík Kadaňský máje list od práva sv. Jana v Oboře nad Menším Městem Pražským z roku 1610, se svým synem Jiříkem Janem roku 1621 přijal městské právo Starého Města.⁹⁰⁾

Slovutný pan Jiřík Kadaňský, polní trubač knížete ze Sasů, měl za manželku Zuzanu ze Štampachu. Psal se také z Campobelli, ale listu erbovního neměl.^{90a)} Roku 1623 koupil grunt v Bělči od vdovy Anny Magdaleny Čejkové za 700 kop.

Roku 1634 Jiří Kadaňský v bédných letech, když lidé umírají a on také od Boha by povolán byl, postupuje grunt manželce Zuzaně Štampachové, synovi Adamu Ferdinandovi a dceři Anně Barboře s manželkou Zuzanou zplozenými, jakož i synovi Janu Jiřímu s předešlou manželkou Annou zplozeným. (Celý zápis je mřežován).

Roku 1638 Jiří Kadaňský prodal svobodný grunt v Bělči Františkovi rytíři z Kohlenberku, rytmistru kyrasírů Don Baltazara za 2300 zl.⁹¹⁾

Kadaňský roku 1640 koupil v Unhošti dvůr od Jiřího Marka, vedle spáleniště čačkovského, za 2900 kop a druhý dvůr od Vavřince Marka za 600 zl. Konšelům slíbil poddanství a srovnávat se s jinými sousedy. Od primasa koupil 13 strychů polí dobrých, za které dal 40 kop, pár volů tažných a něco piva.

Konšelé roku 1642 si stěžovali, že Zuzana Kadaňská je obci dlužna 6 kop, proto hejtman Václav Kaplír přišel ji napomenout. Zuzana stále nadávala, a když hejtman ji krotil, ona toho nedbala. Tu hejtman popuzen křikl na ni: „Hrome, ty kobylo,

kyjem bych tě ze dvora vymlátíl.“ Když ona ze dvora odcházela, volal za ní hejtman: „Žádná kurva by tak k ouřadu nemluvila.“

Roku 1643 nejvyšší strážmistr Cracau vpadl do města se sedmi pluky a spálil 100 domů. Kadaňskému pobrali obilí a seno. Za škodu si čítal 289 zl. Po odchodu vojska odběžní sousedé se vrátili a primas vyzval Kadaňského, aby zaplatil obci posudné z řídkého piva, které z Prahy dovezl. Kadaňský se omluvil, že pivo dovezl pro soldatesku a pro marše a ohně platit nemůže. Jen za dříví od obce koupené zaplatil 6 zlatých.

Roku 1644 primas žaloval české komoře, že Kadaňský zhanil radní osoby a šos neplatí. Když ho pozvali na radnici, vynadal jim, sousedy do revíru pobízěl, tři radní osoby zbil a ručnicí je ohrožoval, Jiřímu Pěnkavovi nadal podvodníků, Jiřímu Markovi lhářů, Jiřímu Vrbskému šelem, Daniela Ratibořského na Bílé hoře zbil, Lidmile Vodičkové a manželce Zajíčkové řekl vožralá kurvo, sousedy plundroval, ve svém dvoře je zbil, na poctivosti zhanil a vojenské přířeže odpíral. Hejtman krávkolátský Bauller vyslechnuv sporné strany, podal zprávu, že strany srovnati nemohl. Měšťané jsou pleticháři, ale Kadaňský jim vyhrožuje a bije. Hejtman pohrozil oběma stranám, že kdo klid poruší, zaplatí záduší pokutu 50 kop.

Generál Holzappel roku 1647 ležel v Lánech 17 dnů. Jiřímu Kadaňskému jeho vojáci vzali 2 krávy a 45 strychů obilí. Celkem pokradli v městě 42 koně, 22 voly, 75 krav, 125 jalovic, 105 sviňského, 82 kozího a ovčího dobytka, 14 vozů, obilí vymlátíli a odvezli 711 strychů pšenice, 2980 strychů žita,

⁸⁹⁾ Praha 5468 fol. 205.

⁹⁰⁾ Tamže, 536 fol. 214.

^{90a)} Roku 1662 žil v Praze měštěnin Jan Kouřimský de Campobelli. Jiný Jan Kouřimský z Campobelli byl v letech 1681—1685 přísežným proku-

rátorem zemským (AMV, nová manip. S 413/6). Jejich erb viz Archiv města Prahy IV. 4538. Současně žila v Unhošti rodina Kouřimských.

⁹¹⁾ AZ, Registra trhov 3 fol. 105.

1644 ječmene, 2202 ovsy, 301 strych hrachu a 7 špalků včel. V městě bydlil jen Kadaňský a Pavel Fousek. Kadaňský nemoha doplatit Jiřímu Markovi dluh 270 kop, roku 1651 prodal dvůr dvorskému advokátovi Ondřeji Bayerovi, který téhož roku doplatil 30 krejcarů za mlýn paní Sibyle Polyxeně Elsnicové.

Roku 1652 bydlil ve dvoře Andres Bayer, jeho bratr Jakub, písař Ludvík Lihař, šafář Jakub s manželkou Dorotou a 5 služebných.

Roku 1654 měl Bayer 168 strychů polí orných, 8 strychů ladem a dva mlýny na 3 kola.

Mezi Kadaňským a Bayerem vzešel spor o polnost, proto Ondřej Bayer vrátil dvůr Kadaňskému, ale Jakub Bayer ujal dvůr sám. Pražský měšténin Daniel Herzog roku 1664 žaloval, že Jakub neprávem ujal dvůr, na němž Herzog měl zajištěnou pohledávku.⁹²⁾

Ondřej Bayer roku 1677 prodal dvůr paní Fellnerové.

FELLNER Z FELDEKU.

V Norimberku usedlí Fellnerové spřízněvě se s pány z Feldeku, (Feldegg v Horních Rakousích), přijali jejich predikát.

Mincmistr Matyáš Fellner a jeho bratr Augustin, podplukovník, byli roku 1622 od krále Ferdinanda povýšeni do stavu rytířského s predikátem z Feldeku.⁹³⁾

Augustinův vnuk Augustin Ferdinand Fellner roku 1673 oženil se s Dorotou Terezií ovdovělou Račínovou, rozenou Chotoutovskou z Nebovid.

Tato roku 1677 koupila v Unhošti dva šosovní dvory od Jakuba Bayera, ale platit z nich nechtěla a do knih městských je nevložila. Městská rada roku 1679 žalovala místodržícím, že paní Fellnerová má v městě dva veliké domy šosovní, ale poplatků z nich nedává. Když v březnu městem šel pluk kyrasírů gallasovských, primas položil do jejího dvora strážmistra Dlouhovského s dvěma koňmi. Ona bolletu nepřijala a primasovi vzkázala, že je ožralý, zloděj a šelma. Ke dvorům náleží 400 strychů polí.

Fellnerová roku 1682 koupila také dům od Jana Böhma. Roku 1683 Dorota žalovala, že při průchodu Sasů musila dáti 3 strychy, věrtel a čtvrtci mouky proti slušnosti a že jí do dvora vložili vojáky.

Fellner střílíval měšťanům dobytek, břemen nekonal a jeho ovčák Michal Kager se stádem ovcí činil sousedům škody. Když mu roku 1684 ovčáka zajali a vsadili do vězení, byl z toho spor.⁹⁴⁾

Roku 1685 v prach vyhořely domy Feldekovské. Pán chtěje pro okrasu města stavěti, žádal město, aby mu z obecního lesa bylo darováno dříví na krovy a dle starého obyčeje zdarma propůjčeny povozy.

Město nebylo mu po vůli, tím kyselost dostoupila vrchu. Arnošt Josef z Valdštejna, pán na Křivoklátě a vrchnost Unhoště, roku 1688 napomenul Feldeka, aby s městem žil v přátelství a nechoval více než 300 ovcí. Kdo ve vinu padne, zaplatí 50 kop pokuty.

Asi téhož roku Feldek zemřel. Vdova Dorota počítala si za městem pohledávku 4746 zl., ježto konšelé při trhu roku 1677 jí povolili stavěti mlýn, ze kterého měla platit šos 3 zl. 30 kr. ročně, ona však několik let zůstala obci dlužna, konšelé sami zvedli se do mlýna a jej zapečetili. Obec zase dokazovala, že Feldeková je jí dlužna 1096 zl.

Krajští hejtmané přišedše rovnat spor a ohledat pozůstalost, našli ve dvoře 9 krav, 8 koní, 19 sviňského dobytka, 342 ovce, 146 drůbeže pernaté, v pokojích 2 obrazy landšafy (krajiny), 6 svatých, 2 pistole, kamna z železným kozlíčkem, hodiny sypací duplované a v zahradě lusthauz.⁹⁵⁾

Obec jim žalovala, že Dorota je od roku 1686 dlužna městu přes 600 zl.

⁹²⁾ AMV, Nová manipulace A 24/1. Archiv země České A 4b fol. 254.

⁹³⁾ AZ, Sbírka Wunschwitzova.

⁹⁴⁾ ANM, F 245.

⁹⁵⁾ AMV, Nová manipulace A 17/2.

Česká komora roku 1689 nařídila konšelům, aby paní Fellnerové ještě dva týdny čekali.⁹⁶⁾

Feldeková prodala domy panu Hartlíbovi. Trhové smlouvy není.

HARTLIEB.

Justin Hartlieb byl bavorským lékařem. Za Ferdinanda II. přišel do Čech, byl rektorem pražské university a roku 1635 obdržel šlechtictví.

Jeho syn Jan byl v letech 1691 až 1698 koncipistou, pak 21 rok sekretářem, po té radou královské komory a vrchním inspektorem pohraničních cel.

Roku 1697 se oženil s Annou Zuzanou Lamerzovou z Liebspringen. Karel VI. přiznal mu roku 1723 stav rytířský. Jeho štít byl rozčtvrcený, v prvním a čtvrtém poli modrém měl zlatého lva držícího hořící

srdce červené, v druhém a třetím poli zlatou hvězdu šesticípou, za klenot téhož lva.⁹⁷⁾

V Unhošti držel již roku 1701 tři domy a mlýn. V popise z roku 1714 čte se, že při dvoře je 8 koní, 2 volí, 18 krav, 12 jalových, 280 ovcí, mlýn o jednom složení, při něm stoupa a rybník na 8 kop násady. Mlynář Vít Kalivoda platil 70 zlatých činže. Hartlíb měl 530 strychů polí a luk na 20 vozů sena.⁹⁸⁾

Roku 1714 prodal dvůr s chalupou a pustým mlýnem panu z Packstroh.

PACKSTROH.

Rodina tato přišla do Čech z Mechelrode ve Weimaru. Předek Jiří měl s manželkou Rozinou Braunovou pět dětí. Nejstarší syn Aron Gotfried oženil se s Isabelou Švábovou z Chvatlin. Umřel roku 1698 zanechav pět dětí. Nejstarší syn Josef Xaver Serafín roku 1714 koupil dvůr s chalupou a mlýnem v Unhošti od Jana Hartlieba, ale již roku 1721 prodal totéž zboží Janu Kryštofu Karlu Seyfriedovi, měšťenínu Starého Města Pražského a inspektoru černínských a později arcibiskupských statků, za 10.750 zl.

Seyfried držel nějaké dědiny v Běhařově u Domažlic. V Unhošti měl správce Františka Milera.

Nový držitel slíbil, že nebude chovati více než 300 ovcí. Při dvoře bylo jedenáct úročných krav, a mlynář platil šos 80 zlatých.

Alžběta Antonie z Millachu, rozená Packstroh, sestra prodávajícího, měla na dvoře věno 2420 zl.

Vdovec Seyfried roku 1722 oženil se s paní Ludvikou Ernestinou ovdovělou Wägerovou, dcerou profesora práv Ondřeje Tomáše de Valleta. Pro dluhy roku 1725 prodal dvůr Jiřímu Františkovi Mrázovi, arciděkanu v Týně Horšovském, který tu měl správce Josefa Jiří Štamperského. Mráz umřel roku 1726 a odkázal své statky konsistoři. Proti tomu ohradili se příbuzní. Synovec Jan Jiří Mráz, měšťenínu v Týně Horšovském, roku 1727 prodal dvůr s chalupou, ovčín, jeden mlýn pustý, druhý v chodu a dva rybníky za 9500 zl. paní Maxmiliáně Františce Renšperkové, rozené Neslingerové ze Schelchengrabu.

Kupující se zavázala platit šos na Křivoklát 11 zlatých, faráři desátek 7 strychů, 2 věrtele obilí, z každé krávy 3 krejcarů letníků a obci 3 zlaté 30 krejcarů z pustého mlýna.

⁹⁶⁾ Tamže, Stará manipulace A 24.

⁹⁷⁾ Desky stavovské 35 N 18; Saalbuch 147

fol. 546, 553.

⁹⁸⁾ Katastr tereziánský 20 C/88.

RENŠPERGÁR Z DRŽKOVIC.

Rodina přišla do Čech v XVI. století z Bavor.

Na štítě měli modrý pruh pošikem, složený ze zlatých rout, překryvadla modrá žlutá, za klenot dvě tabulky, modré a červené.

Renšperková měla za manžela Petra Pavla Renšperka, který roku 1717 koupil Nouzov (u Rakovníka), ale pro dluhy jej roku 1721 zase prodal.

Renšperková roku 1730 směnila 110 strychů polí panu Kustošovi a roku 1741 pro-

dala dvůr Feldekovský v Unhošti s panským obydlím, chalupu, ratejny, konírnu, 2 stodoly, sýpku, ovčín, kamenný lom, 2 mlýny, rybník na 19 kop násady a 3 menší rybníky za 20.000 zl. paní Vilemíně Kateřině baronce Leonrodtové, rozené z Perglasu. Při dvoře bylo 6 koní, 27 hovězího dobytka, 185 ovcí, 144 ovčích matek, 5 prasnic, 34 drůbeže pernaté a zásoba obilí.

Hlásnému neboli pověžnému na Křivoklátě vycházel plat 2 věrtele žita ročně.

LEONRODT.

Vilemína z Perglasu vdala se roku 1731 za Emanuela Ludvíka Leonrodte, který přišel do Čech z Franků. Karel VI. pro zásluhy jeho i předků roku 1733 povýšil ho do stavu svobodných pánů.⁹⁹⁾

Bílý štít byl dělený červeným břevnem, nad štítem turnéřský helm s korunou, ze které vyčnívají bílé rohy bůvolové.

Vilemína kupujíc dům Feldekovský, vydlužila si 3000 zl. od paní Barbory Nesybové.

Roku 1746 vyznala, že je dlužna 420 zl. svému správci Ignáci Pfallerovi a jeho ženě Maxmiliáně (své komorné) za službu 78 zl., v kterémžto dluhu postoupila jim místo za

sýpkou, aby si postavili domek. Roku 1748 vydlužila si 2000 zl. od braškovského myslivce Antonína Kastnera. Na dvoře měla nájemníka Antonína Víta Ponce, měštěna Starého Města Pražského.

Po její smrti roku 1750 dědila dvůr sestra Anna Terezie, vdaná za Josefa Václava svobodného pána z Širntinku.

Pro dluhy za zadržené berně měšťtí komisaři prodali díl pole za 85 zl., a paní Širntingarová téhož roku prodala dvůr a dům Feldekovský s panským obydlím, chalupou a dvěma mlýny témuž Poncovi za 13.795 zl. Ponce prodal dvůr Janu Marušiusovi.

OPPELT Z WERTHENFELDU.

Kateřina, vdova po radovi Starého Města Pražského Janu Marušiusovi, roku 1761 prodala dům a dvůr za 4500 zl. Tadeáši Oppeltovi z Werthenfeldu, doktoru práv, komornímu radovi a přísedícímu konsistorního soudu. Jeho otec Ignác Fridrich Oppelt byl 20 let správcem komorních statků. Císařovna Marie Terezie roku 1756 udělila mu šlechtictví s přídomkem z Wertenfeldu.¹⁰⁰⁾

Tadeáš měl za manželku Františku šlechtičnu z Melsingu.

Zemřel roku 1765. Z jeho pozůstalosti byla prodána Hájkova kronika za 3 zl. a Beckovského Poselkyně za 4 zl. 30 kr.¹⁾ Po něm zůstal nezletilý syn Emanuel, který zemřel roku 1771 stár 15 let. Jeho dědictví spadlo na strýně Marii Annu Hermanovou a Annu Antonii Holanovou. Ona přijala peníze a svrchky, tato dům a při zápise roku 1780 vyznala, že chce se řídit povinnostmi dle jiných sousedů a při dvoře nebude chovati více než 300 ovcí.

⁹⁹⁾ Saalbuch 163 pag. 99.

¹⁰⁰⁾ Desky stavovské 39 L 6.

¹⁾ ANM, Sbirka H.

Roku 1781 dosáhla povolení postavit novou chalupu. Holanová držela roku 1785 domek číslo 57 a dům číslo 67 se dvěma zahradami. Po její smrti roku 1799 pro dluhy byl všecek statek odhádán Vincenci Holanovi. V prvním zámku v dolním štoku jsou dva pokoje, vorhaus, kuchyně a kvelb; v druhém štoku 5 pokojů, vorhaus, sklep, pec a ohniště. Špejchar prejsy krytý, stodola veliká, druhá menší chatrná, ovčín a světnice pro ovčáka, komora s kuchyní, sklep, pec,

ratejna, marštale, zahrada, kůlna, 2 studnice, chalupa Buzkovic, druhá u ovčína s kuchyní a pecí. Odhad 5112 zlatých.

Druhý zámek, při něm podlezácí stolice, střecha tašková, dvojí vrata, stará stodola, špejchar pod 3 podlahy, 2 stodoly, ovčín, stáje, ratejna, konírny, 2 chlívice pro sviňský dobytek, kůlna na seno, trojí vrata s polovrátky, 2 studny s přístřešky, chalupa stará, druhá nová. Odhad 2493 zl. Pole a rybník 16.618 zl. Čtyři louky a 3 zahrady 5396 zl.

HRZAN Z HARASOVA.

Štít polovičný, vpravo stříbrný, vlevo rozdělený na dvě pole, vrchní červené a spodní černé. Nad helmicí řešeto se zlatým lubem a na něm šest per.

Zikmund Valentin Hrzan hrabě z Harasova byl radou, pak místopresidentem české komory. Roku 1694 se oženil s Annou Veronikou hraběnkou Černínovou, roku 1697 po bratrovi dědil Červený Hrádek a brzy poté koupil v Unhošti dům Proškovský na Moráni s 39 strychy polí, naproti ležící místo Vodičkovské a druhé Jáchymovské. Tyto roku 1714 prodal Terezii Eleonoře baronce

z Říčan. Téhož roku koupil od kapituly svatovítské ves Hostouň s pěti poddannými, mlýn pod Teplým o dvou kolech,²⁾ s pilou a stoupou, v Unhošti svobodný pivovar s kotlem, vinopalnou a sýpkou za 5000 zlatých.³⁾

Toto zboží Hrzan roku 1717 prodal rovněž paní Terezii Eleonoře ovdovělé ze Siegburku, rozené baronce z Říčan, za 10.000 zlatých.⁴⁾

Mlynář Jan Svašek pod Teplým platil ročně nájem 60 zl. a za 3 krmné vepře 35 zlatých.

TUNKL Z BRNÍČKA.

Psalí se dle hradu Brnička na Moravě. Na modrém štítě měli kapra pokosem položeného se zlatým oboječkem, nad přílbou modré křídlo složené a na něm kapra jako na štítě.⁵⁾ František Arnošt Tunkl byl pokladníkem pánů Černínů z Chudenic a roku 1720 povýšen do stavu svobodných pánů s predikátem von Aschbrunn.

Roku 1721 se oženil s Terezií Eleonorou baronkou z Říčan, která již od roku 1714 měla dům v Unhošti a roku 1720 koupila Ratměřice s Jankovem.

Paní Terezie roku 1726 prodala dům v Unhošti s příslušenstvím Ferdinandovi Adamu Kustošovi za 5000 zl.

KUSTOŠ ZE ZUBŘÍHO.

Předek rodu Jan Kustoš roku 1558 obdržel majestát, aby se psal ze Zubřího a

roku 1569 byl mu přidán přídomek z Lipky. Jindřich mladší Kustoš byl roku 1630

²⁾ mlýn pod Teplým, nyní osada s 5 domy, mylně sluje Poteply.

³⁾ DZ 491 M 3.

⁴⁾ DZ 493 J 21.

⁵⁾ Sinapius, Schlesische Curiositäten II. 1078.

povýšen do stavu svobodných pánů a erb mu polepšen. Štít měl křížem na čtvero dělený, v prvním a čtvrtém poli půl zubra dovnitř obráceného, v druhém a třetím poli čtyři pruhy napříč. Nad štítem dva turnéřské helmy s korunami, nad pravým půl zubra, nad levým dvě křídla složená.⁶⁾

Ferdinand Adam Kustoš byl roku 1725 povýšen do stavu hraběcího. Kolem roku 1706 se oženil s Marií Josefou z Rancova, koupil Libodřice, Medlešice a Hostouň, byl visitátorem kraje Hradeckého a v letech 1726 až 1733 hejtmanem kraje Rakovnického.

V Unhošti koupil roku 1726 dům Proškovský s 39 strychy polí od paní Tunklové a roku 1727 koupil od Karla Jáchyma Bredy dvůr Kolovratský za 24.000 zl., který roku 1733 prodal Metternichovi (viz Breda).

Roku 1741 postoupil manželce Marii Josefině dům Proškovský se spáleništěm naproti ležícím, rybníček, od Kolovratského dvoru mlýn Červený, dvě chalupy, jednu na Kopci, druhou na Hotovsku a 15 dílců polí za 5500 zlatých.

Jeho syn František Václav roku 1742 se oženil s Barborou Věžníkovou, která vyznala, že její tchán Ferdinand Adam Kustoš jí koupil nyní přestavěný dům Elsnicovský za 6400 zl. od Františka Zweigotta, zlatníka a měšťánina Starého Města Pražského.

Roku 1742 František Zweigott s manželkou Rozinou prodal Kustošovi dům Elsnicovský a Carnetovský se 299 strychy. Roku 1743 zapsán Barboře Kustošové.

Ferdinand Adam Kustoš umřel roku 1744. Vdova Marie Josefina pro dluhy prodávala dědiny. Roku 1745 prodala Leopoldu Kastnerovi pustý domek na Kopci s příslušenstvím za 175 zl. a bednáři Josefu Krausovi prodala místo na Hotovsku se starou studnou za 50 zl. Roku 1747 prodala pole Martinu Kracherovi za 140 zl., Jiřímu Königovi louku Hrnčířku za 85 zl., Mikuláši Krausovi místo na Hotovsku za 180 zl., řádu Voršilek zahradu, Janovi Pokornému domek bečvárnou, ležící vedle Celné, s polem za 300 zl., Martinu Bělohávkovi pole nad Suchým mlýnem za 130 zl. a posléze Antonínu Kastnerovi roku 1750 dům na náměstí s devíti strychy polí za 900 zl.

Také její snacha Barbora Kustošová, roku 1747 prodala tři díly polností, 5 luk a právo pivovárčné řádu Voršilek v Praze za 8650 zl. Voršilky vydaly revers, že budou platit šos jako jiní sousedé, faráři desátek a budou-li v Unhošti chovati dobytek, také letníky.

Roku 1750 prodala dům od Zweigotta koupený, prve Carnetovský zvaný, panu Janu Františkovi Glacovi za 3200 zl.

Po smrti Marie Josefiny roku 1759 našlo se na dvoře drahně dluhů. Vilemína z Leonrodte měla tu ještě pojištěno 3342 zlaté, proto dvůr byl v exekuci dražbě prodán paní Anně Hartmanové z Klarštejna za 8233 zl. a po zaplacení dluhů roku 1761 vložen jí v knihy městské.

Barbora Kustošová umřela jako vdova v Kutné Hoře roku 1779 ve věku 59 let.

HARTMAN Z KLARŠTEJNA.

Theodor Hartman, služebník krále Ferdinanda II., byl roku 1625 se svým zetěm Matyášem Arnoldinem z Klarštejna obdařen erbem a roku 1630 se svými zetě Arnoldinem a Janem Papazoni povýšen do stavu rytířského. Když Theodor byl roku 1658 povýšen do stavu panského, obdržel nový erb: Štít křížem na čtvero rozdělený, první a čtvrté pole modré, v něm muž červeným rouchem oděný, maje na hlavě bílou a červe-

nou točenici a drže oběma rukama zlatého lva za ústa. V druhém a třetím poli jest červená a bílá šachovnice, na štítku uprostřed černá orlice se zlatými značkami FII. Dva helmy s korunami a přikryvadly, na pravém helmu orlice se značkami FII., na levém muž se lvem.

⁶⁾ Saalbuch 44 pag. 434.

František Maxmilián Hartman držel Ždiby, s manželkou Eleonorou Clary z Aldringen roku 1711 zplodil syna Jana Filipa, který roku 1732 s Annou Lidmilou Glacovou z Althausu vyženil dvůr ve Lhotě u Kdyně.⁷⁾ Tato roku 1759 po smrti Marie Josefy Kustošové koupila dvůr v Unhošti, roku 1771 přikoupila louku, roku 1780 koupila 22 strychy

polí a hned zase prodala malý dvůr Kustošovský pravovárečný s právem čepovati pivo a víno, s polnostmi, rybníkem a Červeným mlýnem za 13.650 zl. doktoru mediciny Eustachovi z Kytlů a jeho manželce Anně Marii rozené šlechtičně z Knia.

Na dvoře jest za 10 let zadrženy plat 422 zlatých.

KYTL (KHÜTTEL) Z KYTLŮ.

František Antonín Kytl byl 20 let radou a posléze primasem města Německého (Havlíčková) Brodu. Za zásluhy vlastní i svých předků roku 1756 obdržel šlechtictví s predikátem z Kytlů. Na modrém štítě podélném a dole zahroceném měl dva proti sobě stojící gryfy neboli nohy barvy žluté s rozravenými ústy, rozloženými křídly a svinutými ocasy, v drápech držící oštěp. Nad štítem otevřený helm turnéřský se zlatými a modrými točenicemi, nad ním dvě orličí křídla rozložená, přední zlaté, zadní blan-kytné.⁸⁾

Jeho syn Eustach roku 1780 koupil v Unhošti dům Kustošovský a od primasa Antonína Lercha koupil louku za 450 zla-

tých. Na dvoře v Unhošti měl nájemníka a sám několik let meškal při vojsku v Haliči.

Jeho bratr Melichar Ignác, magistr chirurgie v Hodkovicích, maje plnou moc roku 1784 prodal malý dvůr se zahradou na Hotovsku, rybník a Červený mlýn Františkovi Josefu Budínskému, měšťaninu v Žatci a Anně Marii Fischerové, obchodnici s hedvábím v Praze, za 12.200 zlatých.

Budínský a Fischerová roku 1785 drželi dům číslo 69 se dvěma zahradami a dům číslo 104 se špejcharem a dvěma zahradami. Roku 1791 přikoupili louku od Johanky ovdovělé Kapounové, rozené Glacové, za 600 zlatých.

GLAC ZE STARÉHO DVORU.

Hanuš Glac, usedlý v městě Krupce, kolem roku 1450 koupil tvrz Starý Dvůr (Althof) u Krupky a odtud psal se ze Starého Dvoru.

Na bílém štítě měl zelenou lidskou hlavu bradatou mezi černými křídly orličími, za klenot tutéž hlavu.⁹⁾

Roku 1473 koupil Červený Hrádek neboli Borek, který po něm držel bratr Lorenc. Potomci obou zakoupili se v Dolních Francích a dle nového sídla psali se Glatz von Althausen. Po stu letech žili zase v Čechách. Jan Jindřich a David František, synové Víta Gatze z Althausu, od roku 1679 žili v Hradci Králové.¹⁰⁾

Jan Jindřich měl děti Maxmiliána Gotlieba (Bohumil, Amadeus), Jana Františka a Barboru. Maxmilián složiv slib věrnosti, roku 1711 stal se starostou desk zemských a roku 1714 oženil se s Viktorií Annou Kropáčovou z Krymlova, s níž zplodil dcery Marii Annu a Annu Lidmilu Barboru. Tato vdala se roku 1732 za Jana Filipa Hartmana z Klarštejna, ona vstoupila do ústavu Tereziánského a brzy byla zvolena za děkanku.

Maxmilián roku 1715 byl již v Unhošti, téhož roku koupil dům a obožniště při něm u sv. Štěpána v Praze za 2500 zlatých a zemřel v Běšinech roku 1716. Vdova

⁷⁾ Kdyně 169 fol. 63, 79.

⁸⁾ Saalbuch 204 pag. 438.

⁹⁾ Paprocký, Diadochos 339.

¹⁰⁾ Matriky v Hradci Králové.

Viktorie převzala dům v Praze pro dvě dcery¹¹⁾ a roku 1719 koupila svobodný dvůr ve Lhotě u Kdyně za 2200 zl.

Johanna, pohrobek po Maxmiliánovi, roku 1760 vdala se za Adalberta svobodného pána Kapouna ze Svojkova. Roku 1777, jsouc již vdovou, pojistila si 1200 zl. na mlýně Huťském neboli Markovském, roku 1786 půjčila Matěji Bělohlávkovi 3700 zl., roku 1793 půjčila 240 zl. mlynáři Janu Štulzovi a zemřela roku 1795.

Syn Josef Albrecht Kapoun, zemský rada, dědil v Praze dům, pozemky v Košířích a

240 zlatých u mlynáře Štulze na Červeném mlýně. Jan František Glac z Althausu byl ve službách pánů Šliků, oženil se s Marií Magdalenou Voříkovskou z Kunderatic, roku 1750 koupil dům Carnetovský^{11a)} v Unhošti od Barbory Kustošové za 3200 zl. a slíbil konati všecky povinnosti jako jiní sousedé. Při domě byli dva koně, 4 krávy, 2 prasnice, 9 ovcí, 9 drůbeže a jeden úl včel.

V závěti roku 1753 ustanovil dědičkou dceru Annu Josefu, vdanou Brielovou, která svobodné sestře Anně Marii vyplatila 50 dukátů za věrné služby otci prokázané.

BRIEL.

Anna Josefa Glacová vdala se za podplukovníka Josefa barona Briela, který přišel do Čech z Dolní Lužice. Na modrém štítě měl bílého anděla držícího v pravici hlásnou troubu, na prsou štítek s nápisem pro bona nova.

Roku 1759 koupil polnosti poncovské za 422 zl., po smrti manželky roku 1772 s dcerami Karolinou a Magdalenou ujal dům za 3200 zlatých a roku 1776 prodal jej se vším příslušenstvím za 4200 zlatých Ignáci Wenzelovi Fenclovi. Žil v Unhošti ještě roku 1785.

Dcera Karolina vdala se za Františka Václava Pögla, radu dvorské účtárny, který

roku 1772 předložil doklady, že jeho otec Petr Antonín 50 let sloužil u místodržitelství v zemské účtárně a jeho tchán podplukovník Josef Briel byl 36 let v armádě, načež císařovna Marie Terezie udělila mu šlechtictví s predikátem von Briel.¹²⁾

Brielova druhá dcera Magdalena, vdaná za šlechtice Lalicha, roku 1788 vyznala, že její setra Karolina Pögllová má na statku Fenclově 200 zlatých.

Pögl umřel roku 1796 ve věku 60 let, manželka Karolina roku 1803, stará 50 let.

Pögl měl syny Alexandra Pavla, Jana, Františka a Josefa Ludvíka, kteří v Unhošti nikdy nebydlili.

WENZEL FENZEL.

Lazar, Jiří, Emanuel a Hanuš Fentzlové v letech 1561 a 1566 obdrželi erbovní listy. Štít jejich byl pokosem dělený, přední půle žlutá, zadní černá, na něm lev ve skoku. Jeho dolní část v žlutém poli je černá, horní polovice v černém poli žlutá. Nad korunovanou přílbou mezi dvěma rohy jest polovice

lva, který tlapami drží zadní roh. Přikryvadla černá a žlutá.¹³⁾

Ignác Wenzel Fenzel roku 1776 koupiv dům od Josefa Briela s polnostmi poncovskými za 4200 zl., slíbil městu konati povinnosti se sousedy a čepovati ve svém domě jen unhoštské pivo.

¹¹⁾ Praha 3769 fol. 184, 448. DZ 639 G 22.

^{11a)} vysloužilý důstojník Václav Josef Carnet byl spřízněn s Maxmiliánem Glacem. Kdy v městě se usadil, z pramenů jsme nevyčetli. Jeho dům r. 1742 držel Zweiggott.

¹²⁾ Desky stavovské 40 C 25 Saalbuch 221 pag. 390.

¹³⁾ Repertorium české dvorské kanceláře. Sinapius, Schlesische Curiositäten, II. 622.

Roku 1779 koupil od Karoliny Pöglové louku pod Chaloupkami za 300 zl., roku 1785 měl dům číslo 6 se zahradou. Maje na domě dluhy, roku 1786 prodal některé dědiny Antonínu Vítkovi ze Salzberka za

700 zlatých. V poslední vůli roku 1804 ustanovil manželku Kateřinu poručnicí nad statkem, až desetiletý syn Ignác dojde právních let, ujme hospodářství sám.

VÍTKOVÉ ZE SALZBERKA.

Josef Vítek studoval filosofii a práva, po otci přejal nájem cla, byl měštěním pražským a přísedícím úřadu šestipanského. Při přepadení Prahy od Prusů roku 1744 sloužil jako hejtman a po kapitulaci Prusů osvobodil 300 Varaždínů ze zajetí. Za tyto zásluhy císařovna Marie Terezie r. 1746 udělila mu šlechtictví s přídomkem ze Salzberka.¹⁴⁾

Štít jeho byl napříč dělený. V horním poli červeném měl bílého nosorožce k pravé straně obráceného, v dolním poli bílém kotvici pošikem položenou. Za klenot polovici bílého nosorožce.

Vítek držel Druhlice a roku 1783 koupil Solenice. Za manželku měl Annu z Lauterbachu, s níž zplodil 7 dětí a umřel roku 1783.

Nejmladší syn Antonín Jan byl kontrolórem komorní výplatny, hejtmanem Národní

gardy a vyznamenal se v bojích s Prusy. Roku 1787 koupil od náboženského fondu panenského řádu Voršilek zabavený statek Nový Dvůr (dvůr poplužní s ovčínem, podíl v Hostouni a Horním Bezděkově) s malým pivovarem v městě Unhošti číslo 96 a 97 za 19.000 zl. Roku 1789 koupil od Fentzla dědiny v Unhošti za 700 zl. a roku 1791 přikoupil pole od Tomáše Škacha.

Pro dluhy prodal unhoštské pozemky občanům kyšickým a roku 1793 prodal městu malý pivovar za 2000 zl. ale právo pivovárské ponechal si k Novému Dvoru. Roku 1799 prodal i statek Nový Dvůr Leopoldu Paulovi, který roku 1808 vzdal se práva pivovárského v městě Unhošti.¹⁵⁾

Při Novém Dvoře založená ves po Paulovi přijala jméno Pavlov.

MAGERLE ZE SOBÍŠKU.

Předky této rodiny byli bratři Nykodem a Václav. Onen maje městské právo v Praze, roku 1569 koupil Choteč, tento držel dědiny v Přelouči a pro výtečné vzdělání stal se hledaným prokurátorem při soudech, později úředníkem královským.

Štít měli modrý, v něm u spodku černé křídlo orličí, u vrchu dvě zlatá jablka. Za klenot dvě křídla, pravé zlaté, levé modré.

Když roku 1570 v Unhošti umřel kněz Petr Perysterius bez pořízení, jeho statek spadl na krále právem odúmrtím. Václav

Magerle učinil přípověď na 200 kop a 80 kop škody, které jeho bratr Nykodem témuž Perysteriusovi propadl.¹⁶⁾ Král Maxmilián roku 1572 psal radám české komory, že Adam Čáslavský, měštěním Starého Města Pražského, vedl exekuci na dvůr Nykodema v Unhošti, která před dvěma lety od rad apelačních se stala, ale pro odpor exekuci neprovedl. Ať Čáslavskému nečiní odkladů.¹⁷⁾

Nykodem neboli Mikuláš roku 1590 prosil císaře, aby ho propustil od výpravy proti Turkům, protože má těžce nemocnou man-

¹⁴⁾ Desky stavovské 39 H 13. Saalbuch 174 pag. 655.

¹⁵⁾ DZ, Tomus N VI. 61. Město r. 1800 prodalo starý obecní pivovar proti radnímu domu, bez prá-

va vaření Josefu Berounskému za 1101 zlatý.

¹⁶⁾ AMV, kopiář 84 fol. 176.

¹⁷⁾ AMV, Stará manipulace A 17 sv. 12.

želku. Roku 1594 vypravil proti Turkům 1 muže pěšího a 1 jezdce.¹⁸⁾

Roku 1598 bydlil v Nuslích a žil ještě roku 1611.

REJNAL ZE STRAŠIC.

Jiljí Rejnál byl roku 1621 purkrabím na Křivoklátě, poté úředníkem Karla knížete z Lichtenštejna na Škvorci. Za věrné služby byl roku 1626 povýšen do stavu šlechtického s přídomkem ze Strašic a udělen mu erb, totiž modrý štít, v němž jsou dvě kotvice stříbrné přes sebe položené a na nich červené srdce.

Nad otevřeným helmem zlatá koruna, z ní vyniká obrněné rámež držící v pěti zlatý šíp se stříbrnou tulejí.¹⁹⁾

Za manželku měl Evu, sestru Tyburcího Čejky. Již roku 1627 byl konšelem v Unhošti. Když roku 1628 bratří Laurýnové odešli z města do Míšně, Rejnál prosil českou komoru, aby šosovní statek po primasovi Matěji Laurýnovi byl popsán a jemu knihami zajištěn. Vyšel však naprázdno.²⁰⁾ Hned koupil v městě dům od Jana Pěnkavy.

Místodržící roku 1629 psali hejtmanovi Tyburcímu Čejkovi, že jeho sestra Eva Rejnálová i švakrová Žofie (manželka Karla Čejky) dosud k víře katolické nepřistoupily. Ať je předvolá a oběma nařídí, aby buď svá-

tost oltární přijaly aneb hned z Unhoště se vystěhovaly, aby pohoršení nebylo.²¹⁾

Eva přistoupila ke katolictví a umřela roku 1638.²²⁾

Při vpádu Sasů do Čech roku 1631 Rejnál s křivoklátským hejtmanem Tyburcíem Čejkou byl vzat do vězení pro zradu, že hrad nepříteli vydal. Po odchodu Sasů roku 1632 byl Rejnál propuštěn na revers, protože měl v městě Unhošti stateček.²³⁾

Roku 1653 měl dva domy s 216 strychy polí ve vsi Lstiboři,²⁴⁾ téhož roku žaloval Václava Jindřicha Čejku z 1200 kop a úroku od roku 1650 dluhu spravedlivého.²⁵⁾

Roku 1654 byl hejtmanem panství škvoreckého, od roku 1655 panství kosteleckého a koupil od Václava Škopka z Elendberka 2 dvory ve vsi Vykáni za 150 kop. Téhož roku prodal pustý dvůr se 40 strychy pustých polí v Unhošti Janu Gotfriedovi Jelínkovi.

Po smrti Jiljího roku 1664 pozůstalý syn Jan Jiří rytíř Rejnál prodal dvory ve vsi Vykáni Filipovi Blereanovi rytíři z Blereanu.²⁶⁾

JELÍNEK Z LOVOŠE.

Šťastný Jelínek přišel roku 1574 do Prahy z městečka Klecan a roku 1598 nabyl městského práva na Novém Městě Pražském.

Když po smrti Pavla Straky z Lovoše erb odumřel, král Rudolf roku 1601 dovolil Jelínkovi, aby přijal jeho erb a psal se z Lovoše.

Štít měl modrý, v něm koně straku k pravé straně obráceného, přední polovice

barvy hnědé s bílým křížem na čele, zadní polovice bílá, nad helmem polovice hnědého koně vzhůru stojícího.²⁷⁾

Na rozkaz české komory byl roku 1611 odhádán pustý dvůr, pustý mlýn, krčma, kovárna, lázeň, pila a rybníček v Bezděkově a chalupa ve vsi Lhotě, jak někdy Diviš z Michalovic na Ervěnicích byl držel a postoupeny v 1000 kopách Jelínkovi Šťastnému

¹⁸⁾ Sněmy české VIII. 668, 698.

¹⁹⁾ Saalbuch 26 pag. 574.

²⁰⁾ AMV, Stará manip. A 17/10.

²¹⁾ Tamže R 109/12.

²²⁾ Náhrobek v Hradešíně.

²³⁾ AMV, Stará manip. C 39/15.

²⁴⁾ Berní rulla 15 fol. 142.

²⁵⁾ Komorní soud 733 CC 5.

²⁶⁾ Registra purkrechtní vsi Vykáně č. 15 fol. 11.

²⁷⁾ Saalbuch 12 B pag. 714.

z Lovoše, úředníku zemské účtárny. Při gruntě je povinnost úřednická, která do vůle jest svedena za roční plat 4 kop.²⁸⁾

Jelínek roku 1616 žaloval měštěniný v Unhošti pro dluh a hanlivá slova²⁹⁾ a ještě roku 1637, jsa stár 85 let, vydával svědectví Janovi Zhudovskému z Hyršova.

Jeho syn Václav, zvaný Lovošinský, s manželkou Salomenou z Nejepína měl dům v Rychnově nad Kněžnou, který roku 1633 prodal. Gotfrýd Jelínek z Lovoše, syn, po zemřelém Václavu Jelínkovi, roku 1651 rovnal se se sestrou Annou Zýchovou v Praze.³⁰⁾

Jan Gotfrýd roku 1654 koupil spáleníště v Unhošti od Jiljího Rejnala a roku 1662 oženil se s Mařenkou, dcerou mlynáře Jiřího Marka, spolumajitelkou mlýna pod Hatí. Karel a Vojtěch Markové, bratří Mařenky, roku 1675 prodali mlýn Mařence za 1076 zlatých.

Poněvadž Jelínek na opravu spáleného

mlýna vložil 407 zlatých a svakům půjčil 269 zlatých, doplatil jen 400 zlatých.

Jan Gotfrýd umřel roku 1696 bez potomků. Pohřben byl v kostele unhoštském. V závěti roku 1686 odkázal záduší 450 zl. na 24 mše, k oltáři 100 zl. a pole, špitálu poručil 4 strychy polí. Vdova Mařenka roku 1697 prodala mlýn Vilému Svaškovi za 1600 zl.

Karel Markovský, měštěnin v Unhošti, jménem svým i bratra Vojtěcha a sestry Anny Marie, vdané Jelínkové, roku 1683 žaloval purkmistra a konšely města Unhoště z dluhu, jakož nebožtík Marek Bartošů, děd původu, roku 1621 z tohoto světa z prostředka živých vykročiv, zanechal pět synů, a konšelé dělivše pozůstalost, podíl nezletilých dvou synů 333 kopy sami sobě zapůjčili, knihami pojistili a nyní je vydati nechťejí.³¹⁾

Vladyka Jan František Jelínek v letech 1677—1680 koupil v Praze tři domy.³²⁾

KLADENŠTÍ Z Kladna.

Na štítě měli černé pole s bílým okrajem vůkol štítu, nad kolčím helmem dva buvolové rohy, při každém z nich 4 korouhvičky bílé červeně lemované.

Václav Kladenský, roku 1423 zemřelý, měl jedinou dceru Kateřinu, která vdavši se za Mikše z Kralovic, koupila plat 2 kopy grošů na lidech v Unhošti za 20 kop od Doroty, ženy Chvalovy. Po Kateřině přešel ten plat na Jindřicha z Kolovrat na Buštěhradě, jemuž král Jiří roku 1465 nápad potvrdil.³³⁾ (Viz Kolovratové Bezdrůžičtí).

Po Přechevi z Kladna (zemřel 1474) zůstal syn Zdeněk, který roku 1542 vložil si v obnovené desky ves Kladno s dvěma tvrzemi tudíž, 20 vesnic a v Unhošti dvůr kmecí s platem, jak po předcích od mnoha let pokojně držel.³⁴⁾ Nemaje dětí všecko zboží

odkázal svému ujci Oldřichovi Žďárskému a jeho synům Janovi, Stanislavovi, Jiříkovi a Zdeňkovi bratřím ze Žďáru, ale plat na Šimonovi krejčím v Unhošti dal záduší kladenskému.³⁵⁾

Když roku 1542 umřel jako poslední člen jedné větve, byl pohřben s mečem i pečetí a na jeho náhrobku vytesán převrácený erb.

Z jiné již zchudlé větve pocházel Jan Kladenský, který roku 1566 s panem Smečenským vyslal jednoho koně na bojiště a roku 1574 byl zvolen městským radním v Unhošti.³⁶⁾

Za manželku měl Maruši z Oškobrnh, s níž zplodil syna Jaroslava, dcery Annu a Kateřinu. Roku 1595 byl již mrtev. Jaroslav a jeho sestra panna Anna roku 1600 prodali dvůr v Unhošti po rodičích na ně spadlý za

²⁸⁾ Registra trhová 3 fol. 148; č. 12 fol. 564.

²⁹⁾ AMV, stará manip. A 17/12.

³⁰⁾ Praha 2235 fol. 390.

³¹⁾ Komorní soud 115 V 18.

³²⁾ Praha 2271 fol. 113, 190, 286, 363.

³³⁾ Dr. Václav Černý, Kolovratské listiny č. 39.

³⁴⁾ DZ 250 H 10.

³⁵⁾ DZ 8 R 27.

³⁶⁾ AMV, Stará manipulace A 17 sv. 18.

1000 kop své sestře Kateřině, vdané za Kašpara Čačka z Kuklovic.

Poté Jaroslav koupil kmetský dvůr v Černíkách u Českého Brodu. Roku 1612 pohnal Jana Škopka z Elendberka na Vykáni, který mu slíbil z lásky 4 nejlepší klisny vybrané a nyní je dáti nechce.³⁷⁾ Jaroslav nechtěje přijmouti víru katolickou, prodal dvůr v Čer-

níkách a vystěhoval se za hranice. Roku 1629 byv obeslán před komisí transactionis nedostavil se.

Zemřel 20. října r. 1636 v Žitavě ve věku 57 let a pohřben byl v kostele sv. Kříže.³⁸⁾

Johanna Eusebie Vlková z Harasova roku 1622 vydala dlužní list panně Anně Kladenské z Kladna.

ŽDÁRSKÝ ZE ŽDÁRU.

Na modrém štítě měli orlici vpravo červenou, vlevo stříbrnou se zlatou pružinou.

Maruše, sestra Zdeňka Kladenského, roku 1480 se vdala za Jana Jiříka Žďárského, který umřel roku 1526, Maruše 1535. Po nich zůstal syn Oldřich, který kolem roku 1534 od pánů Újezdeckých koupil tvrz a ves Červený Újezd s pustými vesnicemi Svárovem a Rymání za 1670 kop, po strýci Zdeňkovi dědil panství kladenské a umřel roku 1542 ve věku 61 let, zanechav syny Jana, Stanislava, Jiříka a Zdeňka.³⁹⁾

Stanislav brzy zemřel, ostatní roku 1548 o zboží se podělili.

Zdeněk vzal za svůj díl dvě tvrze v Kladně, 6 vesnic a v Unhošti dvůr, na němž sedí Šimon Punčoška.⁴⁰⁾

Jiřík vzal Dobrou s osmi vesnicemi a Jan Tachlovice se čtyřmi vesnicemi.

Po brzké smrti Zdeňkově nastoupil bratr Jiřík, který stal se milcem krále Ferdinanda. Dvakrát vypravil se do Uher proti Turkům, roku 1564 byl hejtmanem kraje Slánského a královským radou. Na jeho prosbu byla ves Kladno roku 1561 vysazena za městečko. Umíraje roku 1574 bez mužských potomků, odkázal všecko zboží bratru Janovi a jeho synu Ctiborovi neboli Tyburcímu. Když Jan roku 1578 umřel, Ctiborovi bratří Gothart Florián a Petr kladli odpor proti pozůstalosti strýce Jiříka a dosáhli toho, že

Ctibor vyplatil každému po 7000 kopách.⁴¹⁾

Tyburcí roku 1591 zmocnil se statku Marty, vdovy po Janovi Božím v Unhošti. Česká komora vyslala komisi, aby vyšetřila, jakým právem Tyburcí se potahuje ke gruntu vdovy Marty.⁴²⁾

Paní Anastazie Pulvicová ze Žďáru, (snad manželka Tyburcího) roku 1597 prodala dům v městě Unhošti s povinnostmi ke Křivoklátu Mauricovi Hornovi za 700 kop. Pražský měšťtín Rehoř Rieger z Hornfelsu měl roku 1598 spor s Mauricem Hornem, měšťtínem v Unhošti.⁴³⁾

K roku 1601 jest záznam o poustce v Unhošti pana Gotharta Floriána Žďárského na Červeném Újezdcí. Roku 1596 vyhořelo v městě přes 30 domů, mezi nimi také Žďárského.

Tyburcí byl hejtmanem města Malé Strany, pak purkrabím karlstějnským a zemřel roku 1615. V dědictí nastoupil syn Jan Jiří, který brzy zemřel bezdětek, proto statky ujal bratrovce Florián Jetřich (syn Gotharda Floriána roku 1604 zemřelého), pán na Tachlovicích a v Červeném Újezdě.

Byl stoupencem strany podobojí, roku 1617 se oženil s Alžbětou, dcerou přísně katolického pána Jaroslava Bořity z Martinic, přesto měl účastenství v odboji proti králi Ferdinandovi. Na přímluvu katolických pánů byv roku 1620 omilostněn,⁴⁴⁾ vypravil se

³⁷⁾ Komorní soud 684 G 13.

³⁸⁾ AZ, Sbíрка Wunschwitzova.

³⁹⁾ DZ 7 C 17; 8 R 27.

⁴⁰⁾ DZ 48 C 22.

⁴¹⁾ DZ 63 G 3.

⁴²⁾ AMV, Stará manipulace S 27/33.

⁴³⁾ Tamže R 73/3.

⁴⁴⁾ Saalbuch 32 A pag. 5, 353.

s manželkou do Lorety v Itálii a navrátil se roku 1623, založil v Hájku u Unhoště kapli loretánskou, nynější klášter františkánů.

Roku 1628 byl povýšen do stavu hraběcího.

Jeho příbuzenstvo všecko pro víru odešlo do Míšně a dosud žije v Sasku pod jménem von Sora. Pastor z Brandýsa u Wurzen nedaleko Lipska zasílaje roku 1830 opis z tamních matrik, nejspíše poznamenal, že Žďárští v Sasku usedlí jsou prastarého rodu českého, an předek jejich přišel do Čech roku 644 s praotcem Čechem.⁴⁵⁾

Po smrti Floriána Jetřicha roku 1653 dědil syn František Adam, který roku 1670 umíraje svoboděn ustanovil, aby jeho statky dědil jeden ze strýců v Sasku usedlých, jenž by se zřekl víry luteránské a vrátil se do Čech.

Za zdlohavého vyjednávání spravovali statky strýcové z Martinic k rukám pěti vdaných sester nebožtíka Františka Adama.

Teprve roku 1687 došlo k dohodě. Sestry Žďánské vyplativše strýcům v Sasku 53.000

zlatých, o všecko zboží se podělily.

Polyxena Lidmila, vdaná Šternberková, vzala Dobrou s devíti vesnicemi, Marie Maxmiliána, ovdovělá Hyzrllová, Kladno s devíti vesnicemi, Johanna Eusebie Carettová z Millesimo Tachlovice s pěti vesnicemi, k nim kostel a hospodu na Bílé hoře, Anna Kateřina z Magni vzala Litovice se šesti vesnicemi a Terezie Eleonora Ugartová přijala Červený Újezd se sedmi vesnicemi, k nim pustá hůť železná nad Kalousovým mlýnem, v Hájku hospoda o několika světnicích, klášter nákladně vystavěný s fundací pro 12 osob řehole františkánů a v Unhošti domek skrovný, ze kterého jí nájemník platí 8 zlatých ročně.⁴⁶⁾

Terezie Eleonora roku 1690 prodala svůj díl sestře Johanně Eusebii z Millesimo na Tachlovicích a tato ovdověvši, roku 1697 prodala oba díly s domkem v městě Unhošti Karlu Jáchymovi hraběti Bredovi za 180.000 zlatých.⁴⁷⁾

BREDA.

Karel Jáchym Breda roku 1697 koupil panství Tachlovice, Červený Újezd a Hostivici, roku 1702 přikoupil Litovice a Jeneč a roku 1727 dvůr v Unhošti. Již roku 1714 držel domek v Celné s 26 strychy poli. Nájemníkem téhož byl zámečník Václav Förchter, platil činži 6 zlatých.

Unhošťští znali dobře tohoto tyрана českého lidu, an již roku 1719 měl s nimi spor o pastviny nad Podkozským mlýnem.⁴⁸⁾

Jeho poddaní volali: „Běda nám, běda, koupil nás Breda; z bohatých sedláků nadělá žebráků, běda nám, běda!“

Ještě roku 1727 prodal dům Unhošťský

s krčmou, ovčínem a mlýnem Ferdinandu Adamovi Kustošovi za 24.000 zl. Ve smlouvě sjednáno, že kupující nesmí při dvoře chovati více než 850 ovcí a může v něm vařiti pivo jen pro svůj dům v Praze.

Kustoš již roku 1733 prodal dvůr, někdy Kolovratský zvaný, panu Metternichovi za 35.000 zl. Při něm jest stodola se 4 mlaty, ovčín, 2 rybníky, od starodávna řečený Starý dvůr a proti ležící chalupa zvaná u Racků, 600 stryčů poli, právo na 2½ varu piva. Kupující bude dávatí faráři desátek 12 stryčů žita a městu 2 zl. 43 krejcarů z místa u brány.

METTERNICH Z WINNEBURKU.

V Čechách posavad žijící větev pochází ze vsi Metternichu v Porýní. Bratři Jan, Rein-

hart, Karel, Emerich Vilém a Lothar v letech 1622—1630 z konfiskace koupili Kynž-

⁴⁵⁾ ANM, Sbírký H - Ch.

⁴⁶⁾ DZ 77 P 22; 78 D 10.

⁴⁷⁾ DZ 404 q 6.

⁴⁸⁾ AMV, Stará manip. A 17 sv. 5.

vart a Tři Sekery, roku 1630 obdrželi inkolát, jejich potomci byli roku 1682 povýšeni do stavu hrabského a roku 1813 obdrželi hodnost knížecí.

Emerich Karel hrabě z Metternichu byl komorníkem arcibiskupa mohučského, roku 1719 se oženil s Eleonorou Antoníí hraběnkou Buttlerovou, koupil Smilkov a roku 1733 od Ferdinanda Adama Kustoše koupil

v Unhošti dvůr Kolovratský s chalupou Rackovskou za 35.000 zlatých. Na úhradu postoupil Kustošovi statek Libeč v Čáslavsku v 5000 zlatých.⁴⁹⁾

Metternich zadlužil dvůr a na něm deseti věřitelům pojistil 19.000 zl. Roku 1738 přišel dvůr do prodeje a v soudní dražbě koupila jej Anna Marie velkovévodkyně Toskánská v Tachlovicích za 25.500 zlatých.

TOSKÁNŠTÍ.

Jan Zbyněk Novohradský z Kolovrat roku 1630 odkázal polovici Buštěhradu se vším příslušenstvím manželce Anně Magdaleně rozené z Lobkovic, jež roku 1632 vdala se po druhé za Julia Jindřicha knížete ze Sasů, který umřel roku 1665, vdova Anna roku 1668. Jejich syn Julius František přikoupil mnoho statků a zemřel roku 1689, zanechav dceru Annu Marii Františku, která roku 1690 vdala se za Viléma knížete Falckého a po druhé roku 1697 za Giovane Gastona velkovévodu Toskánského, s nímž brzo se rozešla a usadila se na Zákupch.⁵⁰⁾

Roku 1732 koupila od Bredy panství Tachlovice, statky Hostivici, Litovice, Ptice, Dobrou, Chrustenice, Drahelčice, Hořelici a Červený Újezd s domkem v Unhošti řečený Nový Svět neboli Celnou za 954.166 zl.⁵¹⁾ a roku 1738 koupila od Metternicha dvůr v Unhošti. Kupující slíbila konšelům, že ne-

bude chovati více než 850 ovcí, ve dvoře nebude vařiti pivo a všechny dávky bude odváděti společně s jinými sousedy.

Pražský žid Jonas Nathan Eibenschitz měl na dvoře unhoštském pohledávku 2200 zl., které mu paní Toskánská roku 1741 zaplatila.

V poslední vůli roku 1751 ustanovila dědicem syna Klementa Františka, který umíraje roku 1769 bez potomků, odkázal všechny statky i velký dvůr v Unhošti strýci Maxmiliánu Josefovi, kurfiřtu bavorskému, s dodatkem, kdyby tento zemřel bez dědiců, aby nápad šel na druhého strýce Karla, vévodu zweibrückenského.⁵²⁾

Po smrti Maxmiliánově roku 1777 dědil Karel, který roku 1784 všechny statky v Čechách s velkým dvorem v Unhošti prodal Kristiánovi Augustovi z Valdeka za 2,780.009 zlatých.⁵³⁾

VALDEK Z PIEMONTU,

byl generálním strážmistrem a plukovníkem u dragounů. Téhož roku obdržel inkolát.⁵⁴⁾

Dle popisu z roku 1785 Valdek držel dům číslo 2 se zahradou, domek číslo 60, dům číslo 66 se zahradou, dům číslo 107 se zahradou a ovčín číslo 108 se dvěma zahradami.⁵⁵⁾

Roku 1786 vydlužil si 12.000 zl. od Ferdinanda Hirsche, advokáta v Praze, které mu pojistil na velký dvůr.

Pro odpor příbuzenstva rodu Toskánského trh byl roku 1790 zpáčen.⁵⁶⁾ Po Karlovi Toskánském roku 1795 dědil vévoda Maxmilián Josef, potomní kurfiřt bavorský,⁵⁷⁾

⁴⁹⁾ DZ 504 A 21.

⁵⁰⁾ DZ 382 q21.

⁵¹⁾ DZ 503 H 21. Registra nejvyššího purkrabství 116 fol. 225.

⁵²⁾ DZ 456 D 30.

⁵³⁾ DZ 605 G 19.

⁵⁴⁾ Desky stavovské 37 C 14.

⁵⁵⁾ Katastr josefský 5665.

⁵⁶⁾ DZ 685 F 14.

⁵⁷⁾ DZ 489 Q 25.

který do Čech nikdy nepřišel. Správcem všech statků v Čechách ustanovil Antonína Schindlera.

Maxmilián s povolením císaře Františka roku 1805 postoupil všechny statky Ferdinandovi z Toskány, kurfiřtu solnohradskému, jenž roku 1819 prohlásil, že tytéž statky vydá dědičně císaři rakouskému, připadne-li

vévodství Luka (Bogen) rodu Toskánskému.

Když toto stalo se skutkem roku 1847, panství Zákupy, Ploskovice, Police, Zvoleněves, Červené Poříčí a Tachlovice s dvorem v Unhošti připadly císaři rakouskému Ferdinandovi, korunovanému králi českému.⁵⁸⁾

Po sesazení rodu Habsburského roku 1918 staly se majetkem Československé republiky.

STRAKA Z NEDABYLIC.

Rodištěm Straků byly Nedabylice, někdy ves s tvrzí u Chlumce nad Cidlinou.

Štít jejich byl modrý, u spodu zelený vršek a něm černý kohout s červeným hřebem. Za klenot tyž kohout.

Jan starší Straka oženil se s Kateřinou Služskou z Chlumu, která od roku 1612 držela ves Hořelici a asi téhož roku koupila dvůr Staňkovský v Unhošti.

Jan Straka účastnil se odboje, proto roku 1622 byl odsouzen k ztrátě polovice Hořelice, vsi, tvrze, dvoru poplužného s kostelním podacím. Ale totéž zboží bylo zase vráceno manželce Kateřině, pravé držitelce.⁵⁹⁾ Tato umírajíc roku 1623, poručila Hořelici dcerám Anně a Alžbětě Marii, nad nimiž byl poručníkem otec Jan.⁶⁰⁾

Jan Straka na Hořelici jménem sirotků roku 1626 pohnal Jana Petra Černína z Chudenic ze 300 kop, které mu nebožka manželka Kateřina byla půjčila.⁶¹⁾

Asi téhož roku pojal Straka v druhém loži Annu Bukovanskou, dceru Přibíka z Bukovan na Nestrašovicích, která roku 1629 žalovala Jana Otu z Losu v Unhošti z 20 kop grošů dluhu spravedlivého jemu vděk půjčených.⁶²⁾

Jan Straka zemřel roku 1635.

Vdova Anna roku 1636 prodala dvůr v Unhošti paní Alžbětě Kaplířové ze Sulevic za 1000 zlatých. Dcery Alžběta Marie a Anna, vdaná Sobětická, roku 1636 prodaly spálený statek Hořelici za 7000 kop Ondřeji Erlovi z Erdštejna.⁶³⁾

KAPLÍŘOVÉ ZE SULEVIC.

Starožitná rodina tato seděla již v polovici XIV. století na Sulevicích u Lovosic. Prvotní její erb byl modrý štít, na něm orličí křídlo s šachovnicí zlatou a červenou.

Mikuláš ze Sulevic držel kmetský dvůr ve vsi Úhonicích, který roku 1601 prodal a již roku 1608 seděl na dvoře Čačkovském v Unhošti.⁶⁴⁾ V dubnu roku 1617 zemřela mu v Unhošti manželka, víry luteránské. Mikuláš přikoupil ještě druhý dvůr, snad od

Václava z Lichtenfeldu a před rokem 1620 jej prodal Václavu Otovi z Losu.

Ač složil přísahu králi Fridrichovi, byl komisí konfiskační roku 1623 osvobozen, protože zůstal katolíkem. Roku 1629 byv obeslán, aby složil poplatek na stavbu koleje u sv. Jakuba v Praze, nedostavil se. Dle zprávy byl již mrtev.

Václav mladší Kaplíř držel Semeč, roku 1612 oženil se s Alžbětou, dcerou Adolfa

⁵⁸⁾ DZ, tomus T I. fol. 41. Lumír 1853, 713, 740.

⁵⁹⁾ AMV, C 215/S 44.

⁶⁰⁾ DZ 141 A 14.

⁶¹⁾ Komorní soud 688 H 17.

⁶²⁾ Tamže 689 fol. 71.

⁶³⁾ DZ 300 N 10.

⁶⁴⁾ DZ menší 163 C 12.

z Bílé na Řehlovicích, koupil Brodce, na nichž manželce pojistil věno 10.000 kop.⁶⁵⁾

Při generálním sněmu roku 1620 byl mezi relátory, zato odsouzen k ztrátě polovice jmění a jeho statek Brodce prodán Matyáši Arnoldinovi z Klárštejna. Jeho manželka Alžběta, rozená z Bílé, byla při svém věně zachována.⁶⁶⁾

Kaplíř odešel za hranice, ale manželka Alžběta odešla za ním do Drážďan teprve roku 1628. Po roce oba vrátili se do Čech. Václav roku 1634 byl jmenován hejtmanem na Křivoklátě, roku 1635 koupil dům v Praze od Doroty Jelínkové za 450 kop a hned odevzdal jej manželce Alžbětě v dluhu 600 kop.⁶⁷⁾ Alžběta roku 1636 koupila od paní Anny Strakové dvůr za 2000 kop. Položila 200 kop, zbytek bude spláceti po 50 kopách. Manžel Václav dal jí zápis na dvůr Strakovský. Konšelé unhošťští téhož roku doznali, že více z přinucení než z dobré vůle paní Alžbětě zanechali chalupu Zámečnickovskou v 11 kopách. Kdyby sirotci tu chalupu nastoupiti chtěli, mohou ji za 40 kop koupiti.

Na dvoře Strakovském byl zadržen šos za dva roky. Kaplířová roku 1637 koupila dědinu Hamtašovskou od kláštera Strahovského, pole pod Načeradským mlýnem za 12 kop, dědinu od Jáchyma Sobětického za 60 kop, dvě dědiny od Jakuba Pěnkavy za 18 kop, louku od Doroty Wiržbínské za 11 kop, dědinu od Jiříka Vrbského za 50 kop, louku od Vavřince Klatovského za 25 kop. Roku 1639 koupila louku na Turovci od Jáchyma Sobětického za 100 kop, roku 1640 louku pod mlýnem Načeradským za 20 kop, dědinu od Roziny Lidmily Hruškové za 100 kop, roku 1642 pole od města na Bořích za 60 kop, roku 1643 spáleniště od Pavla Fouska za 80 kop a dům Truskovský.

Všecky dědiny tyto měl v nájmu Jan Kouřimský. O vyděračství paní Alžběty psali jsme již na svém místě.⁶⁸⁾

Roku 1643 leželo 3 dny v Unhošti sedm pluků císařské pěchoty generála Cracau. Alžběta hlásila, že vojáci jí všechno obilí po-

brali, u dvora všechny dědiny jsou zarostlé, druhý dvůr Čačkovský je bez dědin a popálený a dvůr po Janu Otovi je zbořený a zůstává na něm zadržený šos od roku 1626. Škoda na domě, obilí a hradbách je 358 kop a škoda na dědinách 2454 kopy.

Město roku 1644 upomínalo Václava Kaplíře, že jeho panímáma je obci dlužna 36 kop šosu. Zároveň psali mu, že paní Alžběta ještě je dlužna paní Strakové 450 zl., ale ty náleží paní Anežce Alžbětě z Hornfelsu, manželce Šimona Baullera.

Hejtman Kaplíř umřel 3. listopadu roku 1643. Vdova Alžběta prosila českou komoru o doplatek za službu manželovu, protože nemá na jeho pohřeb. Vyšetřilo se, že nebožtík přebral 50 kop na služném, proto česká komora nařídila správcům panství křivoklátského (Šimonu Baullerovi a Rafaelu Gallidesovi), aby vdově dopřáli pobytu na hradě do nového léta a palivem ji opatřili, ale její věci ať na hradě zadrží, dokud se nevyrovná.

Za vpádu Sasů do Čech roku 1631 Alžběta Chlumčanská z Hrobčice na Senci uschovala si na Křivoklátě velikou truhlu cínového nádobí, které tu zůstalo drahně let. Hejtmanova manželka paní Alžběta je užívala ve své domácnosti a po manželově smrti vydati nechtěla. Při jejím stěhování byl jí nábytek na hradě zadržen. O konci sporu není zpráv.

Alžběta s dětmi přestěhovala se do Prahy a odtud psala české komoře, že vojáci jí způsobili škodu na domě i obilí, dvůr jí zruinovali, za 4 léta je dlužna šos, přišla o poslední kousek chleba a věřitelé jí hrozí exekucí. Hejtman Bauller vše vyvrátil. Ve zprávě české komoře hlásil, že paní Anna Straková má na Kaplířově domě v Unhošti dluh 450 zl., který náleží jeho manželce Alžbětě Baullerové, jejíž dvůr v Bělči je zcela vypálen, ať jí dá zvod do domu paní Kaplířové, která má v Unhošti nejlepší dvůr. Minulý rok požala 780 mandelů obilí, je hned vymlátila a do Prahy odvezla. Dala síti 70 strychů obilí, dobytka a tažných volů má drahně, proto věřitele může spokojiti.

⁶⁵⁾ DZ 136 B 25, F 22.

⁶⁶⁾ DZ 153 E 13.

⁶⁷⁾ Praha 2114 fol. 501, 508.

⁶⁸⁾ V. Kočka, Dějiny Rakovnícka 90.

Václav Zdeněk, Jan Jiří, Karel Gotfrýd a Anna Kateřina Kaplířovi v červenci roku 1649 psali české komoře, že jejich matka Alžběta zemřela na psotník a palčivou zimnicí, peněz na pohřeb není. Prosí o 50 zl. z důchodu, ježto nebožka má pohledávku na statku Brodcích. Bude pohřbena v Městečku vedle pantáty.⁶⁹⁾

Jan Jiří a Karel Gotfrýd, bratři Kaplířové, na místě Václava Zdeňka a Anny Kateřiny, bratra a sestry již zemřelých, roku 1650 zaplatili městu zadrženu kontribuci 8 zlatých a hned prodali po mateři Alžbětě zůstatky

svobodný dvůr v Unhošti s přikoupenými pozemky Vilémovi Albrechtu Krakovskému z Kolovrat za 1757 zl. Kupující hned položil 600 zl., zbytek bude spláceti po padesáti zlatých. Alžběta Baullerová má tu ještě dobírati 365 zl. po paní Strakové.⁷⁰⁾ Po zemřelé Alžbětě Kaplířové zůstaly dluhy na domě nyní Kolovratském. Šos od roku 1638 46 zl., z várek 37 zl., za kontribuci 16 zl., něco k záduší a k obci. Celkem 129 zl. Chalupu Zámečnickou koupilo město za 11 zlatých. Konšelé unhošťští roku 1651 vrátiti Hons Jiřímu Kaplíři 2 zlaté za posudné.

OTOVÉ Z LOSU.

Předkem jejich byl Konrád ze Zlosyně, který roku 1382 nabył hradu Nižboru.⁷¹⁾

Na červeném štítě měli lišku (divokou kočku) vzhůru vyskakující, nad helmem klobouk s třemi pery.

Václav Ota usadil se v Unhošti na dvoře někdy Kašpara Čačka a kolem roku 1620 koupil dvůr Kaplířovský. Drže se stranou protestantskou, na poručení zemských direktorů roku 1618 vypravil lid k vojsku stavovskému a jim berni odváděl. Umřel za vzpoury. Oba dvory v Unhošti odkázal synovi Janu Štátnému (Felixovi), který roku 1623 byl odsouzen polovice svého jmění. Dům v Unhošti a spálený dvoreček při městě ležící byly mu ponechány, zaplatí-li pokutu mu uloženou. Když roku 1628 připověděl reformační komisi, že přijme svátost oltářní a zůstane katolíkem,⁷²⁾ prezident české komory psal křivoklátskému hejtmanovi, aby Jana Otu na poustce zanechal a vyšetřil, zač dům stojí, aby jej Jan mohl splatit.⁷³⁾

Anna Straková roku 1629 žalovala Jana Otu v Unhošti z dluhu 20 kop, a Jan Ota roku 1630 žaloval české komoře, že mu

Jiří Čejka ukradl kobyly na poli a s ní ujel do Perna v Míšni.

Kateřina z Říčan, vdova po Václavu Otovi, držela Těchobuz. Věkem sešlá roku 1631 postoupila statek těchobuzský synům Janovi Štátnému a Zdeňku Adamovi, dvůr Chvalkov odkázala dcerám Salomeně a Magdaleně Anně.⁷⁴⁾

Téhož roku vpadli Sasové do Čech a Jan Ota spojil se s nimi. Za tento skutek byl dlouho vězněn na Staroměstské radnici v Praze. Zatím co Jan seděl ve vězení, o dvoře v Unhošti ucházel se strýc Konrád Ota. Konšelé dali mu najevo, že na žádost pana Jana bylo již žito sklizeno pro nezaplacenou kontribuci a Konrád musí se s městem porovnat. A hejtmanovi psali, že za života někdy pana Jana Oty šla spravedlnost nápadem na pana Konráda, ten ať obci zplatí, jinak by se musila v jeho grunty zvésti.

Roku 1638 konšelé zase psali Konrádovi, že chce mít zaplacené obilí a svrchky po Janovi, které byly obráceny k dobru obce. Když nebožtík Jan Ota byl v arestu, obilí zůstalo na poli, on nás žádal, bychom je sklídili. Učinili jsme tak, aby neshnilo. V slámě

⁶⁹⁾ AMV, Stará manip. C 5/16, K 65 sv. 15, 43, 54, 109, 111.

⁷⁰⁾ Tamže A 17/2.

⁷¹⁾ Roudnice VI. Fc 9 fol. 30.

⁷²⁾ Věstník král. české společnosti nauk 1897 sv. 28.

⁷³⁾ AMV, C 215 O 3.

⁷⁴⁾ DZ 30 A 8.

byly 2 kopy mandelů, zrna se našlo 40 strychů, to platilo se po 45 krejcarech. Vojákům se dalo 15 strychů, do pivovaru 2 strychy, paní Sibylle 3 strychy, ostatek byl od vojáků pobrán. Obec musila dělníkům doplatit.

Konrád Ota roku 1638 psal císaři, že měl u nedílného strýce Jana 500 kop, které s úroky vzrostly na 800 kop. Prosil, aby mu za tuto pohledávku byly postoupeny dědiny v Unhošti, které pusté leží.

Česká komora téhož roku psala křivoklátskému hejtmánovi, že někdy po Janovi zůstaly dva pusté dvory, o které žádá strýc Konrád. Když dluhy a od roku 1626 zadržalou berni 151 zlatý zaplatí, vydejte mu je. Konšelé po šetření roku 1640 psali hejtmánovi, že v městě je grunt Otovský, někdy Kaplířovský, při něm druhý Čačkovský, jeden spálený, druhý rozbořený, náleží rytíři Konrádovi Otovi, vedle královského poručení z roku 1638 měl mu býti vložen s doložením, že zadržené platy zapraví a s obcí se porovná. Šos i kotribuce dělá 151 zlatých, desátek od roku 1628 po dvou stryších dvou

věrtelích ročně je zadržén. Ota dosud nepřišel se porovnat a se nevrátil. Pustiny kupoval Jiří Marek, ale s trhu sešlo.

Zdeněk Adam předešel smrti bratra Jana Otu. Tento v pozůstalosti odkázal Těchobuz i nápad na dvůr v Unhošti, který nyní strýc Konrád drží, Albrechtovi Kapounovi ze Svojkova na Vodici a jeho synu Janu Bernartovi.

Janova sestra Salomena Běšínová hned vložila odpor proti této pozůstalosti, ježto vdávajíc se roku 1626 za Zdeňka Košetického, předešlého manžela svého, byla od matky Kateřiny ujištěna, že má se svými bratry nápad na statek těchobuzský a Jan mohl jej jen do své smrti užívat. Nemohl tedy sestru zbaviti a cizím odkázati, také proto ne, že při pořízení svém nebyl zdráv na rozumu, mluvití již nemohl a Albrecht Kapoun, pisatel poslední vůle ho k tomu donutil.

Soud nedal odporu místa a ještě roku 1643 zvedl Albrechta Kapouna i jeho syna v dědiny jim Janem Otou odkázané.⁷⁵⁾

KAPOUN ZE SVOJKOVA.

Albrecht Kapoun byl roku 1644 povýšen do stavu panského a roku 1646 byl hejtmánem kraje Boleslavského. Po Janovi Otovi z Losu dědil Těchobuz s dvory v Unhošti. Konšelé roku 1650 psali Kapounovi, že zemřelý Jan Ota již prve díl polí byl odprodal a dvůr spálený i druhý k němu přikoupený, též spálený a pustý, jemu odkázal. Žádáte o zápis. Nejprve pošlete nám kšaft, všechny závady očistěte, pak Vám dvory vložíme.

Albrecht Kapoun měl za manželku Albertinu z Mitrovic, po druhé oženil se s Evou Polyxenou Černínovou. Roku 1651 přijel do Unhoště a žádal magistrát o vklad na dva pusté dvory, které mu někdy Jan Ota z Losu byl odkázal. Konšelé zase ho vyzvali, aby nej-

prve zaplatil zadrželý šos, jiné dluhy očistil a předložil revers, že starobylym povinností se podrobuje.⁷⁶⁾ Kapoun zaplatil šos 21 zlatých a předloživ revers, ujal oba dvory, ale již roku 1654 prodal dvůr Kaplířovský a druhý Čačkovský, oba pusté a spálené s 282 strychy polí Vilémovi Albrechtovi Krakovskému z Kolovrat za 200 zl.

Ferdinand Karel Čejka vrátiv se z dlouhého vězení z Vídně ohlásil, že někdy zastavil pole Janu Otovi z Losu a ten se dvěma dvory odkázal je Kapounovi, který nevěda o zástavě prodal pole Krakovskému. Prosil českou komoru, aby Krakovský pole buď vrátil aneb nahradil 120 kop. Nic nepořídil.⁷⁷⁾

⁷⁵⁾ DZ 148 B 19; 112 A 5; 314 P 17.

⁷⁶⁾ AMV, Nová manipul. A 24/5.

⁷⁷⁾ AMV, Stará manipulace A 24/5.

KOLOVRATOVÉ KRAKOVŠTÍ.

Jan Krakovský z Kolovrat s manželkou Anastázií z Žeberka roku 1548 prodal hrad Krakovec a usadil se v Praze.

Anastázie roku 1553 pohnala Jana staršího z Říčán, že v domě v Praze roku 1552 před lidem mávaje pěstí mluvil, že Anastázie je kurva a lotryně a ji vysoce urazil.⁷⁸⁾

Václav Kuchyňka, měšténin Starého Města Prahy, roku 1557 půjčil paní Anastázii 248 kop, za které zastavila mu dvůr někdy Vaňka Kudlaty v Unhošti. Kdyby dluh do roka nezaplatila, Kuchyňka může se uvázat v její dvůr v Unhošti a ona musí mu nahraditi, co na zlepšení dvora byl vydal.

Paní Anastázie dluh nezaplatila a na troje obeslání nestála, proto konšelé unhoštští roku 1558 uvedli Kuchyňku ve dvůr. Na stížnost Anastázie přijel do Unhoště křivoklátský hejtman Žibřid Portnar, strany porovnat, ale bezvýsledně.⁷⁹⁾

Vilém Albrecht Krakovský držel Týnec u Klatov. Byl generálním vojenským komisařem, radou, od roku 1650 presidentem české komory a posléze nejvyšším hofmistrem. Za manželku měl Annu Kateřinu z Rozdražova a roku 1653 oženil se po druhé s Marií Alžbětou, ovdovělou z Clary Aldringen.

Roku 1650 koupil dvůr v Unhošti od Jana Jiřího a Karla Gotfrýda bratří Kaplířů za 1757 zl. a hned koupil od města za 8 zlatých dříví k stavbě Červeného mlýna. Téhož roku přijal na 6 let v zástavu od Václava Jindřicha Čejky v 600 zl. dva dvory od lidu vojenského spálené (Čejkovský a Vlkovský). Čejka nemoha dluh splatit, oba dvory i chalupu od Anežky Lívové koupenou postoupil dědičně Krakovskému. Při dvoře Kaplířovském bylo 282 strychy dědin orných a mlýn na dvě kola slove Červený, při dvorech Čejkovském a Vlkovském 183½ strychu polí. Ve dvorech byl šafářem Petr Komár s manželkou Annou, vedle nich 8 podruhů a 11 služebných.

Ferdinand Karel Čejka roku 1656 žaloval na Krakovského, že oře jeho pole Otovské. Krakovský se vymluvil, že koupil od Kapouna dva dvory, aniž věděl, že Čejka někdy dal pole v zástavu Otovi, který zase postoupil je Kapounovi.

Kravovský roku 1671 postoupil kapitule u sv. Víta pusté místo v Unhošti od domu Jáchymovského až k rohu kapitulního pivovaru. Zato kapitula byla povinna za rod Krakovských každý rok sloužiti zpívanou mši při velkém oltáři a tři mše při oltáři sv. Klimenta.

Kravovského syn Maxmilián Norbert roku 1687 oženil se s Marií Barborou z Vrbna. Otec věnoval mu 50.000 zlatých, z nichž 20.000 zlatých pojistil mu na dvůr v Unhošti se vším příslušenstvím.⁸⁰⁾

Vilém Albrecht umíraje roku 1688 ve věku 87 let, odkázal své statky synům Janu Františkovi a Norbertu Maxmiliánovi. Tento vyplatil bratrovi 138.500 zlatých, ujal Týnec, Žichovice a dvůr v Unhošti s horním i dolním domem sám.⁸¹⁾ Byl presidentem apelačního soudu a od roku 1704 nejvyšším komorníkem.

Unhoštští konšelé roku 1701 stěžovali si pánu z Valdštejna, držiteli Křivoklátska, že hrabě Krakovský v šosovním domě nebyvalý pivovar zarazil a vaří v něm pivo pro své domy v Praze, ač dům není privilegovaný a městu by tím škodil. Co se jednomu povolí, druhému se odepřítí nemůže. Náš pivovar by tím zašel. Za naší paměti bylo v městě 12 pánů, ale nic nepodnikli. V domě Kaplířovském a Čejkovském pivovaru nikdy nebylo. Při prodeji roku 1650 byl dům pustý, teprve Krakovského otec jej stavěl bez pivovaru i sladovny a vždy vařil v pivovare městském. Pro slad k jeho várce potřebný dovolili jsme mu stavěti jen sladovnu. Nyní Norbert Maxmilián dům rozšířil a pánev postavil. Ve svých dvorech má asi 100 osob, které nám od 40 let na polích i lesích škodí

⁷⁸⁾ DZ menší 119 A 7.

⁷⁹⁾ AMV, Stará manipulace A 17/16.

⁸⁰⁾ DZ 382 H 19.

⁸¹⁾ DZ 268 H 11, 77 F 19.

a ovce pasou. Chraňte nás! Tyto neplechty působil Krakovského purkrabí Karel Libický.

Při šetření Krakovský psal české komoře, že jeho otec před 40 lety postavil sladovnu, sušírnu a vinopalnu, ale pro nedostatek peněz k stavbě již nedošlo.⁸²⁾

Zastává nejvyšší úřady snadno roku 1703 dosáhl majestátu, aby ve svém dvoře v Unhošti mohl vařiti pivo pro svůj dům v Praze, kdežto pro hospodářství a krčmu v Unhošti musí vařiti pivo v pivovare městském.

Norbert Maxmilián roku 1713 po druhé oženil se s Marií Annou baronkou ze Steinu.

V popise z téhož roku čte se, že Krakovský drží 4 domy, pivovar, ovčín a 8 pustých míst. Ve dvoře byli 4 koně, 20 volů, 30 krav, 10 jalovic, 350 ovcí a 12 sviní. Ke dvoru náležel mlýn o dvojm složení, 2 stoupy a rybník na 3 kopy násady. Mlynář Jan Bělohlávek platil činži 50 zlatých.

Polí přiznáno 1065 strychů, luk na 35 vozů

sena a 13 vozů otavy, zahrad 18 strychů a chmelnic 4 strychy. Při revisi roku 1715 zjistilo se luk na 104 vozy sena a 42 vozy otavy. Hraběcí sládek měl hospodu, z níž platil činži 45 zlatých, z každé várky dostal 45 krejcarů.

K tomu poznamenáno, že Krakovský před 20 lety přivedl z panství týneckého do Unhoště 24 rodiny, z nichž usadil v Novém dvoře 5 rodin, ve Starém dvoře 14 a na Hotovsku 5 rodin.

Předešlý správce Karel Libický zůstal záduší dlužen 48 zlatých.⁸³⁾

Když Krakovský pivovar postavil, kyselosti s měšťany se stupňovaly. Proto roku 1721 prodal alodiální dvůr v Unhošti s pivovarem, druhý dům, krčmu, ovčín, zahradu a mlýn za 40.500 zlatých paní Antonii vdově Černínové z Chudenic.

Vdově Marii Anně Krakovské zůstalo na dvoře pojištěných 8000 zlatých. Norbert Maxmilián zemřel téhož roku, stár 62 roky.

KOLOVRATOVÉ BEZDRUŽIČTÍ.

Jindřich Libštejnský z Kolovrat kolem roku 1440 oženil se s Kačkou, dcerou Pešíka z Kunvaldu na Buštěvsi. Roku 1465 koupil plat dvě kopy grošů na pěti lidech v Unhošti po Kateřině z Kralovic odumřelý. Ves Buštěves a městečko Buckov slují nyní vespolek Buštěhrad.

Když Jindřich roku 1483 umřel bezdětek, vdova Kačka postoupila Buštěhrad s příslušenstvím Benešovi Libštejnskému, jehož synové Jan a Jindřich předčasně zemřeli. Proto Buštěhrad dostal se Jaroslavovi (vnuku Benešovu), od něhož kolem roku 1495 koupil jej Jetřich Bezdrůžický z Kolovrat, po jehož smrti roku 1508 nastoupil syn Jan, který roku 1526 zahynul v bitvě u Mohače.

Janův syn Jetřich dal si roku 1545 vložiti v obnovené desky zámek Buštěhrad, městečko Buckov, 25 vesnic, pustin a dvorů,

v Unhošti dvůr kmetčí s platem, mlýn pod Teplým a co tu má, jak po předcích svých bez nářikání drží.⁸⁴⁾ Nemaje dětí roku 1548 odkázal všechno zboží strýcům Janovi, Vladislavovi a Ludvíkovi Bezdrůžickým, (synům po Václavovi Bezdrůžickém na Košátkách), kteří se hned podělili. Vladislav přijal půl Buštěhradu, 6 vesnic, drahně pustin, mlýn pod Teplým, v Unhošti mlynáře s platem jednu kopu ročně a 2 poustky, z nichž vychází plat 44 groše.⁸⁵⁾

Kateřina Bezdrůžická, držitelka druhé polovice zámku Buštěhradu roku 1558 pohnala Vladislava, že jí z oust v ousta řekl: „Ty kobylo kobylská,“ a tím na poctivosti ji zhanil.⁸⁶⁾

Vladislav Bezdrůžický roku 1560 postoupil kapitule svatovítské mlynáře pod Teplým s ročním platem jedné kopy, též v městě

⁸²⁾ AMV, Nová manipulace A 17/3.

⁸³⁾ Katastr tereziánský 21 svazek 5.

⁸⁴⁾ DZ 250 H 26.

⁸⁵⁾ DZ 49 A 18.

⁸⁶⁾ Komorní soud 656 P 12.

Unhošti grunt, na kterém sedí Tomášek, druhý, na kterém sedí Petr Líva a třetí poustku, kterou drží krejčí Vávra a cokoliv v Unhošti má. Zato kapitula propustila mu grunt v Plotěném Újezdci, na kterém sedí

Tůma Pařízek a platí dvě kopy grošů, ale ten plat bude Pařízek dávat pánům prelátům. K tomu kapitula propustila mu spravedlnost na dvoře manském ve Středoklucích.⁸⁷⁾

ČERNÍN Z CHUDENIC.

Heřman Černín nabyv roku 1622 v konfiskaci panství petrohradského a několika jiných statků stal se velikým boháčem a roku 1623 byl mu přiznán stav starožitných rodů panských.

Byl nejvyšším sudím lén, pak komořím a hofmistrem. V městě Novém Strašecí měl dům se $\frac{1}{4}$ lánem dědiny, který roku 1640 postoupil Lidmile Rozině Čejkové směnou za dům Brožovský v Unhošti.⁸⁸⁾ Roku 1642 koupil grunt od městského písaře Jana Kabe-liusa Poděbradského. Česká komora roku 1643 poručila lesmistrovi, aby Černínovi vykázal dříví na opravu spáleného dvoru v Unhošti.⁸⁹⁾

Generál Holzappel se svým plukem od 22. září až do 7. října roku 1647 ležel v Lánech. Vojáci vzali Černínovi 9 krav, 405 strychů obilí a vůz. Téhož roku město upomínalo Černína, že je dlužen na vojenskou kontribuci 12 strychů obilí, šos a gruntovní peníze za 6 let 95 zlatých a knězi desátek 6 strychů obilí.

Heřman byl třikrát ženat, ale dětí neměl. Umíraje roku 1651 ve věku 75 let, všechny statky odkázal synovci Humpertovi Janu Černínovi, toliko dvůr v Unhošti, Kamýk, Mělník a jeden ze tří domů v Praze poručil k doživotnímu užívání manželce Sylvii Kateřině, rozené hraběnce z Millesima. Při dvoře unhoštském byl šafář Jiřík Hendl se ženou Annou a pěti služebními. Rolí orných bylo 140 strychů a ladem 10 strychů.

Sylvie zasnoubila se roku 1659 s císařským komorníkem Leopoldem Vilémem

Hochburgem, markrabím z Badenu. Po smrti Sylvie, roku 1644 spadl dvůr unhoštský na synovce Humperta Jana, který s manželkou Dianou Marií markrabinou z Gazolda měl syny Tomáše a Heřmana Jakuba. Tento byl nejvyšším purkrabím a zemřel roku 1710, zanechav vdovu Antonii Josefu rozenou hraběnkou Khünburka, dceru Marii Markétu a nezletilého syna Františka Antonína.

Vdova Antonie Josefa roku 1721 koupila od Norberta Maxmiliána Krakovského dvůr v Unhošti za 40.500 zl. a vydala revers, že se bude řídit knihami městskými, na Křivoklát platit šos 12 zl. 59 krejcarů, kostelu sv. Víta v Praze 5 zl. 15 krejcarů, kapitule vyšehradské 8 zl. 10 krejcarů, obci za místo u brány 2 zl. 43 krejcarů a faráři unhoštskému desátek 16 strychů 2 věrtele žita.

Černínová roku 1726 žádala českou komoru o povolení prodání statek chrustenickej dvůr v Unhošti. Proti tomu ozvali se konšelé, že dvůr je šosovní, náleží pod jurisdikci městskou, proto nemůže býti prodán s alodiálním statkem Chrustenicemi, leč by se separoval. Česká komora nařídila hejtmanovi kraje Rakovnického, aby opatřil separování dvoru Chrustenic, protože je městský.

To se stalo roku 1727 a Černínová hned prodala statek chrustenickej Karlu Jáchymovi hraběti Bredovi za 22.000 zl. s ním pivo-várečný dvůr v Unhošti, krčmu, zahradu a mlýn za 24.000 zlatých. Při dvoře je 8 koní, 39 hovězího, 10 vepřového dobytka, 406 ovcí, 49 zvířete pernaté a 582 strychy sutého obilí.⁹⁰⁾

⁸⁷⁾ DZ 58 A 36.

⁸⁸⁾ AMV, Stará manip. A 17/10.

⁸⁹⁾ Tamže A 17/22.

⁹⁰⁾ AMV, Stará manipulace C 19/2.

JINDŘICH Z JISTEBNA.

Jeho předkové pocházeli ze vsi Stebna u Jesenice. Psali se také z Ejstebna, z Jistebna. Na štítě měli pruh shora dolů a za klenot dva rohy, každý se čtyřmi korouhvičkami.

V Unhošti byl alodiální dvůr se čtyřmi lány dědin a čtyřmi podsedky, který Václav Knobloch, probošt míšeňský a kanovník pražský roku 1406 prodal Maršovi z Holubic za 75 kop. Mareš prodal jej roku 1409

Jindřichovi z Jistebna a ten zase roku 1411 prodal Janovi a Bohuňkovi bratřím z Nižboru (de Nyzmburk). Roku 1455 držel jej Tomanec, který roku 1472 prodal alodiální dvůr se čtyřmi lány, s podsedky a úrokem na těch podsedcích Matěji Křivousovi ze Všestud.

Týž dvůr roku 1489 držel Bohuslav Litovský ze Svinař.

ÚJEZDEČTÍ Z ČERVENÉHO ÚJEZDCE.

Ves Červený Újezd u Unhoště slula vždy Újezdec.

Vladykové zdejší měli na modrém štítě bílého ptáka s prstenem v zobáku, za klenot totéž znamení.

Jan z Újezdce kolem roku 1455 se oženil s Kateřinou ze Svinař. Pražský obchodník Zikmund roku 1477 vyznal, že je dlužen jedenáct kop panoši Janovi z Červeného Újezdce a jeho manželce Kateřině.⁹¹⁾ Tato roku 1478 koupila dům v Unhošti s půl lánem pole od Markety Mrkvové za 37 kop.

Bohuslav Litovský ze Svinař, bratr Kateřiny a v letech 1486—1496 prokurátor královský, držel v Unhošti dvůr někdy Jindřicha ze Stebna.

Když král Vladislav roku 1489 vydal Unhoštským majestát, aby všickni obyvatelé řídili se právem městským, zvláště ustanovil, že k poddaným náleží i ti lidé, které Bohuslav ze Svinař má zapsané deskami zemskými.⁹²⁾

Tito poddaní dostali se Bohuslavově sestře Kateřině, manželce Jana z Červeného Újezdce. Jan zemřel roku 1489. Po něm zůstali synové Jan a Bohuslav. Tento byl purkrabím vyšehradským, onen zemřel i s dětmi svými roku 1497. Jeho dvůr poplužní i dvory kmetcí s podsedky, na nichž sedí Filip, Břečťanka a Bečvář, kteří mimo úrok musí ovce práti a stříci dvakrát do roka, spadl na

krále Vladislava a ten dal jest Bohuslavovi z Újezda, bratru svrchpsaného Jana a Janovi Pytlíkovi ze Zvoleňvsi za služby jejich. Dvůr byl odhádán v 60 kopách. Paní Kateřina měla na něm věno 30 kop.⁹³⁾

Pytlíkové ze Zvoleňvsi měli štít křížem na čtyři pole rozdělený a po vrchním kraji štítu pruh.

Jan Pytlík měl dům v Praze, který roku 1521 odkázal materi Kateřině ze Záhořan.

Bohuslav splativ Pytlíka, ujal dědiny sám. Křivoklátský hejtman Jiřík z Nasilé roku 1497 přijel s lidmi do Unhoště, ze dvora po Janovi zůstalém pobral 8 krav dojných, 30 ovcí dojných, 4 koně dělné, obilí, máslo, vlnu, kury a vozy, vše odvezl a prkna s dřívím prodal třem sousedům za 5 kop.

Na stížnost Bohuslavovu hejtman Jiřík poslal k němu lovčího Brikcího, aby se dotázal, chce-li za škodu míti les či peníze. Bohuslav odpověděl, až se s hejtmanem sejde, že se domluví.

Teprve roku 1512 Bohuslav pohnal Jiříka před komorní soud, ale než došlo k stání, Jiřík umřel. Bohuslav roku 1515 pohnal Jiříka, Václava a Jana bratří z Nasilé na Olešné z 1000 kop, an otec jejich Jiřík, někdy hejtman, zajal mu dobytek ze dvora v Unhošti, jej 17 let držel, a Bohuslav v těch letech mohl jest dobytka užívat.

⁹¹⁾ Teige, Základy II. 155.

⁹²⁾ AC XXVIII, 323, 324.

⁹³⁾ DD 23 fol. 210.

Roku 1523 soud uznal, že Bohuslav práva neprovedl, protože žádal náhradu 1000 kop, aniž zevrubně prokázal zač. Z té příčiny pohnaní nejsou mu ničím povinni.⁹⁴⁾ Když Bohuslav kolem roku 1534 umřel, jeho synové Šebestián, Jiřík a Jan prodali ves, tvrz a dvůr poplužní Červený Újezdec, pusté vesnice Svárov a Rymář Janu a Zdeňkovi bratřím Žďárským za 1620 kop.⁹⁵⁾

Tu již o dědinách v Unhošti není řeči,

ježto Bohuslav kolem roku 1526 prodal je kapitule svatovítské.

Unhošťští sousedé nebyli s novou vrchností spokojeni. V urbáři z roku 1580 čte se, že kapitula má v Unhošti jedenáct poddáných, kteří na den sv. Víta pro neposlušnost a vystupování z člověčenství byli dáni do Bílé věže, ale nyní zase propuštěni. Budou-li se bouřiti, třeba jen dva z nich, vsadí se tam zase všickni a budou trestáni.⁹⁶⁾

ŠKODSKÝ Z FAJERBERKU.

Měšťtín Jiří Pěnkava vdává roku 1660 dceru Veroniku za městského písaře Viléma Františka Škodského z Fajerberku, postoupil jí věnem dům někdy Hamtašovský. Eva Polyxena Škodská, rozená Hrušková z Března, roku 1677 připomenutá, byla snad druhou manželkou Vilémovou. Škodský zasedal od roku 1665 v městské radě a několikráte byl primasem. Měl 105 strychů polí. Zároveň byl správcem statků kapituly kostela sv. Víta v Praze a inspektorem záduší sv. Petra a Pavla v Unhošti. Na stříbrném štítě měl modrý pruh pošikem položený, v obou polích hořící kotouč a nad helmem polovici lva vpravo hledícího.

Unhošťští konšelé vydlužili si od pana Žďárského 500 kop, které zaplatiti nemohli. Když Žďárský je upomínal, vyslali deputaci k Václavu Pompeiusovi, písaři nejvyššího purkrabství, aby Žďárského domluvou upokojil. Pompeius vyžádal si honorář 30 zl. Roku 1670 psal Jiřímu Sušenskému, radnímu písaři v Unhošti, aby konšelé ty peníze odeslali do svátků velikonočních. Bývá obyčej, k svátkům něco poslati, pokudž by bylo nějaké telátko před rukama, též pokud by mohli poslati pár fůrek dříví, nechť na mne páni konšelé nezapomínají, neb já v práci bedlivý jsem a vaše věc bude při komoře fedrována. Konšelé poslali mu 30 zl. ale on nic nedělal.

⁹⁴⁾ Komorní soud 87 fol. 21; 818 C 13.

⁹⁵⁾ DZ 7 C 17.

⁹⁶⁾ Praha 2048 fol. 333.

⁹⁷⁾ AMV, Nová manipulace A 24/100.

^{97a)} Katastr tereziánský 21 sv. 1 a 7.

Když Žďárský konšely žaloval a na ně zatykač žádal, oni peníze položili v úřadě nejvyššího purkrabství k rukám písaře Pompeiusa. Roku 1671 primátor Vilém Škodský z Freierwerku zajel do Prahy a stěžoval si u dvorského rady Viléma Fridricha Michny, že je Pompeius podvedl, ale Pompeius vynadal konšelům, že jsou hulváti, knoti, oslové a grobiáni. Konšelé žalovali ho o peníze i čest⁹⁷⁾ a Žďárskému v náhradu postoupili clo.

Anna Rejnková odkázala záduší domek s polem a paloukem. Roku 1676 koupil domek Škodský a hned položil 30 zlatých, zbytek měl spláceti po 10 kopách ročně, ale umřel roku 1680 na morovou ránu, které v městě podlehl 111 osob. Zůstal po něm dluh 30 zlatých, také v jeho počtu zádušním našel se nedoplatek 65 zlatých, který do roku 1713 vzrostl na 113 zlatých. V restu bylo 14 strychů žita.

Škodský ještě před smrtí prodal dům Hamtašovský s chalupou Jakubovi Štěpánu z Tannu, od něhož roku 1711 koupili je bratři Kurkové.

V chalupě byla zřízena škola. Nebude od místa zmíniti se letmo o ubohé škole této. Farář psal roku 1715, že škola nad kostnicí proti kostelu je světnička malá, temná a nepřiležitá. Schody pod širým nebem jsou v zimě kluzké a nebezpečné, proto děti se učí v jedné světnici v domě radním. Školní mistr má od obce 50 zlatých, od učení dětí 16 zlatých a z každé várky vědro mládeho piva.^{97a)}

TANN Z TANNU.

Tento rod pocházel z obce Tannu v Dolním Bavorsku. Jakub Štěpán Tann roku 1679 stěžoval si radám české komory, že prodal dům v Unhošti panně Heleně Bínové ze Zásmuk, ale konšelé nechtějí jej vložit do knih, protože Bínová jest stavu rytířského. Komora psala konšelům, že snad by mohli prodaný dům Hamtašovský do knih vložit bez protržení měštských privilegií.

Helena Bínová přiznává, že by dům prodala osobě měštské, všechny povinnosti se sousedy by snášela a ráda by se vdala za někoho stavu měštského.

Konšelé se omluvili, že Bínová nebyla přijata za sousedku. Dle privilegií nesmí nikdo koupiti, kdo nebyl za souseda přijat. Pan hofmistr (Vilém Albrecht z Kolovrat) má v městě domy, šos neplatí, z břemen se vytahuje, sousedy tupí a bitím jim hrozí. Tím trhem by se nepříjemnosti rozmohly a sousedé by se vyprodali.⁹⁸⁾ Roku 1711 drželi Hamtašovský dům bratří Kurkové. Jindřich svobodný pán von und zu der Tann byl roku 1833 král. bavorským komorníkem.

Heraldikové znají několik erbů pánů z Tannu.⁹⁹⁾

KOUČ Z KOUČE.

Rodištěm těchto vladyk byla ves Chouč u Bíliny. Na modrém štítě měli černé křídlo, za klenot dvě křídla.

Jan Kouč připomíná se často od roku 1517 jako svědek na listinách křivoklátských. Jan Kouč z Kouče a v Unhošti roku 1521 poručil své manželce Hedvice z Duban všecek statek svůj, zejména dům Šertovský v Unhošti s podsedy, dvořiště kroupovské s podsedy Václavem hrnčířem a Doušou řezníkem, k tomu poustku podsedčí, která leží proti dvoru Hamtáčkovu, jak sám byl přijal od Duchka Bradáče.

Hedvika z Duban veškerou spravedlnost hned postoupila svému bratřovi Janu Zichovci a roku 1524 prodala Matoušovi Bahenskému čtvrt dědiny a louku proti Jezírkám, k tomu přidala mu loučku ve Zvinách.

Jan Kouč v Unhošti roku 1523 obeslal Kašpara Kouče v Trmicích, aby položil

před úřadem dílčí ceduli mezi oběma učiněnou, že ji potřebuje k svědomí proti těmž Kašparovi.¹⁰⁰⁾

Jan Kouč byl místosudím král. Českého a pro falšování listin roku 1537 ujel ze země.¹⁾

Po něm držel dědiny v Unhošti Jiřík z Kouče. Kapitula kostela sv. Víta, držitelka 11 poddaných v Unhošti (viz Újezdecký), roku 1549 žalovala na Jiříka, že její žence v Unhošti pokutoval a je obstavil, protože brali větší plat, než bylo v městě zvykem. Král Ferdinand psal konšelům, aby stavuňk propustili, ty lidi hindrovati nedopustili a Koučovi nařídili, aby lidem pokoj dal.²⁾

Marketa z Kouče měla grunt v Častonícih a druhý u Kostelíka za hradem Křivoklátem. Oba prodala sestře Barboře, vdané za Jiříka Kamarýta z Žirovnice a ta roku 1559 prodala zase Martinovi ze Žirovnice a lovcí Hanušovi.³⁾

OJÍROVÉ Z OČEDĚLIC.

Pocházeli ze vsi Očedělic u Žlutic. Štít měli polovičný, dolní půli modrou, horní

bílou, za klenot dvě křídla složená, přední modré, zadní bílé.

⁹⁸⁾ AMV, Stará manip. A 17/9; Nová manip. A 24.

⁹⁹⁾ Sinapius, Schlesische Curiositäten II. 1054.

¹⁰⁰⁾ Komorní soud 639 D 5, C 16, K 10, L 1.

¹⁾ Dačický, Paměti I. 134.

²⁾ AMV, kopíár 41 fol. 485, 540. Stavůnk = stání ku právu.

³⁾ AMV, P 90/41; registra trhová 1, fol. 281, 284.

Jan Ojír z Očedělic bydlil již roku 1518 v Unhošti. Vladyka Jan Vojír z Očedělic roku 1529 postoupil louku ve Zvinách Petrovi Klatovskému směnou za průhon na Vidouši, k tomu jest mu Klatovský přidal klisnu a dvě hříbat.

Hynek Tluksa z Vrábí roku 1529 pohnal Jana Ojíře z Očedělic a v Unhošti k svědomí proti Janovi z Hrušova na Jenštejně.⁴⁾

Jan a Zdislav bratří Ojířové před rokem 1541 prodali ves Radonice u Karlína Václavu Hrzanovi z Harasova. Zdislav držel Hrochův Hrádek, Jan díl Záhořan.

Za manželku měl Bohuňku z Myslína, které roku 1548 upsal dědictví své v Záhořanech dvůr poplužní s poplužím, však teprve po své smrti, dříve nic.⁵⁾ Jeho dcera Johanka vdala se za Jiříka Třilického.

Z LICHTENFELDU.

Od druhé polovice XVI. století žila v Praze patricijská rodina Kohoutů, kteří psali se z Lichtenfeldu, ač erbovního listu neměli. Teprve Šimon Kohout, znamenitý právník a rada apelačního soudu, přihlásil se roku 1606 k stavu rytířskému.⁶⁾

Štít měli polovičný, jehož dolní polovice byla červená, svrchní bílá, přes celý štít pták noh (gryf), v bílém poli červený a v červeném bílý, držící lilii. Za klenot dva rohy, bílý a červený, mezi nimi stříbrná pera.

V Rakovnicích žil roku 1520 Bláha Kohout a roku 1525 Jan Žlutický. Potomci těchto rodin nazývali pražské Kohouty svými strýci a psali se také z Lichtenfeldu.

Není jisté z které rodiny posel Jan z Lichtenfeldu, v letech 1564—1578 důchodní písař na Křivoklátě. Když při odchodu ze služby nedostávalo se mu 300 kop, prosil arciknížete Ferdinanda za přímlovu.⁷⁾

Jan Kohout a Jan Žlutický, strýcové z Lichtenfeldu, roku 1567 měli u Václava Maška v Panošim Újezdě pohledávku 20 kop.

Jan z Lichtenfeldu za šibalské peníze roku 1570 koupil manský dvůr se 4 lány v Panošim Újezdě, který roku 1581 prodal,⁸⁾ roku 1575 koupil mlýn pod Ryšínem a měl spor s farářem o desátek. Byl luteránem.

Roku 1580 oženiv se s Johankou Ojířkou z Očedělic v Unhošti, vdovou po Jiříkovi Třilickém, tu se usadil. Žil ještě roku 1589.

Václav Sedlák roku 1609 prodal grunt v České Lhotě se dvěma lány urozenému panu Václavovi z Lichtenfeldu a v městě Unhošti, Janovu bratru, za 775 kop. Hned položil závdavek 310 kop, vejrunky bude spláceti po 20 kopách.

Když dům vyhořel, Lichtenfeld nemoha platit, roku 1612 vrátil pustý grunt Sedlákovu. Za škodu měl mu dáti 100 kop.⁹⁾

Václav byl lesmistrem na Křivoklátě, držel dědiny v Lišanech, roku 1606 prodal louku u mlýna Pečárkova Bartovi Sedmerovi za 10 kop a převzal dvůr v Unhošti.¹⁰⁾

Kolem roku 1612 prodal dům v Unhošti snad panu Kaplířovi, usadil se v Rakovnicích a tu roku 1617 se oženil s Lidmilou Fabrovou.

MORGENSTERN ZE SADOVIC.

Kryštof mladší Morgenstern ze Sadovic (Seidewitz, ves u Vratislavi) oženiv se roku

1584 s Johankou Parisovou, bydlil v Unhošti, snad u svaků Parisů.¹¹⁾ Johanka roku 1586

4) Komorní soud 639 J 15.

5) DZ menší 228 G 4.

6) ANM, Sbíрка Rybičkova.

7) Archiv místodržitelství v Inšpruku, opis v A. Z.

8) Desky křivoklátské II. 3, 22.

9) Registra trhov 2 fol. 562; 3 fol. 113.

10) Tamže 2 fol. 221.

11) AMV, Stará maníp. M 117/1.

koupila dvůr v Čičovicích od Jiříka Manouška za 970 kop. Položila 120 kop, zbytek nepravidelně splácela, proto prodávající poháněl ji před soud. Pro dluhy roku 1592 dvůr prodala.¹²⁾

Kryštof byl roku 1593 hejtmanem v Benešově nad Ploučnicí.¹³⁾ Aby s manželkou a dcerkou měl obživění, roku 1597 koupil dvorec s mlýnem v České Lhotě od Štěpána

Štěrbý a žádal českou komoru o povolení. Křivoklátský hejtman Prollhofer trh nedoporučil, protože dvorec je robotný k Láňům, a šlechtic Morgenstern nemohl by povinnosti konati. Trh byl zpáčen, a Štěrbá roku 1601 prodal dvorec s mlýnem Mikulášovi z Bělok.¹⁴⁾

Christian Zikmund ze Sadovic byl roku 1643 hejtmanem na Bechyni.

HEREŠ Z CHOTÝŠE.

Hereš z Chotýše řečený Prdla byl v letech 1382—1413 konšelem na Malé Straně v Praze a roku 1394 spoludržitelem Lidic.¹⁵⁾ Na štítě měl půl býka.

S manželkou Annou roku 1411 koupil od měštěnína Vavřince dvůr v Unhošti se třemi

lány a čtvrtí za 180 kop¹⁶⁾ a tu roku 1419 bydlil. R. 1431 byl již mrtev. Katruše z Třebotova, vdova po Herešovi z Lidic a nyní manželka Václava z Čáslavi, roku 1433 prodala 5 kop úroků v Pleteném Újezdě slovutnému Prokopovi z Olšan.¹⁷⁾

GULDENER Z LOBES.

Král Maxmilián roku 1568 vydal Janovi Guldenerovi erbovní list, aby se psal z Lobes. Jeho štít byl napříč rozdělený, spodní pole bílé a vrchní červené. Prostřed štítu obojích polí žlutá lilie, nad štítem kolčí helm s přikryvadly barvy bílé a červené, nadevším točenice týchž barev a na ní žlutá lilie jako na štítě.¹⁸⁾

Přídomek přijali od vsi Lobez nedaleko Plzně.

Martin Guldner, řezník v Plzni, roku 1656 se oženil s Dorotou Křepelkovou, s níž měl

jedenáct dětí. Nejstarší syn Bartoloměj byl roku 1729—1749 císařským rychtářem a umřel roku 1754.¹⁹⁾ Jeho syn Bartoloměj byl poštmistrem v Jenči a roku 1765 se oženil s Johannou Štěpánkovou.

Tato téhož roku koupila dům v Jenči s 52 jitry polí. Roku 1769 koupila louku pod kalivodským mlýnem a roku 1770 pole od Josefa Hřebíčka. V Unhošti měla dům číslo 105. Roku 1802 prodala řečený dům v Jenči Augustinu Preslerovi za 7700 zlatých.

HRON Z LUFTENBERKA.

Daniel Hron z Leuchtenberka s manželkou Evou roku 1651 křtili v Praze syna Samuela. Tento roku 1680 sloužil u Jana Pavla hraběte z Walderode, roku 1693 byl

pojezdným pomezních cel a psal se již Luftenberka. Brzy zakoupil se v Unhošti a v letech 1699—1707 zasedal mezi konšely. Odtud přestěhoval se do Prahy a býval se-

¹²⁾ Registra nejvyššího purkrabství 4 fol. 107.

¹³⁾ Mitteilungen des Nordböhmischen Excursions-Clubs 1899, 130.

¹⁴⁾ AMV, Stará manip. P 90/81.

¹⁵⁾ Libri confirm, V. 196.

¹⁶⁾ AČ XXVIII. 307, 312.

¹⁷⁾ Tamže 298.

¹⁸⁾ Saalbuch 287 pag. 331.

¹⁹⁾ Matriky plzeňské.

nátorem Menšího Města. Umřel v Praze roku 1729 ve věku 79 let, jeho manželka Veronika Eliška umřela v Jičíně roku 1723.

Jejich syn Michal Jáchym Hron z Luftenberka byl od roku 1708 kancelistou při místodržitelství.²⁰⁾

SUŠICKÝ Z TULECHOVA.

Václav Sušický z Tulechova, měšténin pražský, měl roku 1589 na žlutém štítě černou lilii, nad helmem dva bývolové rohy žluté. V Unhošti byl r. 1663 městským písařem Matouš Sušenský z Tulechova, který

v letech 1666—1682 býval konšelem. Také jeho syn Martin Václav Sušický z Tulechova v letech 1701—1704 zasedal mezi konšely. Po Matoušovi byl roku 1670 písařem Jiří Sušenský.

CHODOUR Z LOKTE.

Pocházel z městečka Chodova u Lokte. Hynce Chodour měl již roku 1459 městské právo v Rakovnicích. Jeho štít byl modrý se stříbrnými rohy, nad helmem křídlo se šachovnicí.

Hyncův vnuk Burjan držel Skřiván a dvůr v Nezabudicích. Václav Troskovec z Veleně v Kyšicích roku 1526 obeslal Burjana Cho-

doura, aby postavil k svědomí Jíru Dědka, Šimona Hluchého, kterýž jest v podruží u Dědka, Kryštofa lazebníka a Jíru Šafránka, všechny z Unhoště, proti lidem z Kyšic poddaných prelátův hradu pražského.²¹⁾

Jest tedy jisté, že Burjan měl v Unhošti aspoň čtyři poddané. Jiných zpráv o něm není.

RATIBOŘSKÝ Z ALTENDORFU.

V Čechách žily čtyři rodiny Ratibořských různých erbů. Na přelomu XVI. století zakoupili se v Unhošti Jakub a Jan bratři Ratibořští, kteří se psali z Altendorfu. O jejich původu snadno domyslíme se, že přišli z Altendorfu u Ratiboře ve Slezsku.

Jan byl již roku 1588 kanovníkem vyšehradským a roku 1601 koupil dům Přílepek, vinici a zahradu na Vyšehradě.²²⁾

Jakub hospodařil v Unhošti. Když roku 1601 utrpěl škodu od ohně a krupobití, bratr Jan postoupil a odpustil mu 300 kop, které měl zapsané na dědinách v Unhošti.

Jakub byl v letech 1600—1605 konšelem a druhdy psal se z Altendorfu, druhdy bez přídomku. Měl 5 dětí, z nich 3 synové se nepotatili. Jáchym Sobětický roku 1623 ža-

dal východ do domu Jakuba Ratibořského, protože jeho synové Jiří a Tobiáš mu ze stáje ukradli ovci a dvě kůzlata. Oba byli vzati do šatlavy, ale otec Jakub postaviv za ně tři rukojmí, je osvobodil.

Martin Nayber roku 1626 pohnal Tobiáše, že mu v lese ukradl laťové dříví, a Jiří starší Čejka z Olbramovic téhož roku pohnal Tobiáše, že vlezl do jeho domu a ukradl mu kolo.

Jan roku 1642 zběhl od pluku pana Vrtby a pobýval u otce. Konšelé psali, že byl z města hned poslán do vězení Nového Města v Praze.

Dům Jakubův byl za války spálen. Pustinu ujal syn Daniel, který byl v letech 1639 až 1651 konšelem. Roku 1624 prodal dě-

²⁰⁾ Historický ústav.

²¹⁾ Komorní soud 639 G 14.

²²⁾ ANM 1118. Saalbuch 15 pag. 296.

dínu Jiřímu Markovi za 27 kop a jednu kopu litkupu. Jeho syn Jan byl roku 1646 vypraven od města za soldata a dáno mu na výpravu 12 zlatých.

Tobiáš odešel na vojnu. Hrabě Filip Berka roku 1650 vydal svědectví, že Tobiáš Ratibořský 18 let sloužil v jeho kompanii jako voják.²³⁾

Tobiáš vrátiv se do Unhoště, kradl zase. Roku 1651 ukradl v Kladně pluh, v Kyši-

cích 3 ručnice a ve dvoře Krystmanově v Unhošti 2 latě březové.

V popise usedlých z roku 1652 čte se Tobiáš Ratibořský s manželkou Kateřinou. Měl 31 strych polí orných a 17½ strychu ladem. Poté rodina Ratibořských v Unhošti se nepřipomíná. Jakubova dcera Kateřina vdala se za pražského měšťánina Jana Čermáka, který roku 1675 činil si nárok na dědictví po někdy tchánu Jakobovi.

WIRZBINSKI KORCZAK.

V Polsku žilo několik rodin erbu korczak — vědro. Některý z nich spřízniv se s pány z Vrbna (polsky Wierbno), psal se Wirbinski a přijal jejich erb, totiž modrý štít zlatým pruhem napříč dělený, v každém poli 3 zlaté lilie, za klenot sloup zlatým šípem prostřelený. Bartoš Wirbinski roku 1505 držel Sokolow v knížectví Olešnickém, které bylo manstvím české koruny. Hans Korczak se svými bratry Jiřím a Albrechtem Wirbinskými roku 1524 přijal léno na statek Radziewice. Hans koupil ves Nawke, ale roku 1567 bydlil v městě Olešnici.²⁴⁾

Jeden Wirbinski přišel za krále Vladislava Jagielovce do Čech a usadil se na královském panství křivoklátském. Tu psali ho Wirzbinský, ba v kopiáři rakovnickém k roku 1598 čte se jméno Wirzburský Kortšak.

Jakub byl od roku 1593 důchodním písařem a od roku 1596 purkrabím křivoklátským.²⁵⁾ Roku 1602 koupil statek v Nezabudicích od Martina Gregora a roku 1605 druhý od Jana Hanzlíka.²⁶⁾ Za manželku měl Dorotu Výškovou z Unhoště. Matěj Výšek umíraje roku 1622, odkázal dceři Dorotě

Wirzbinské v Nezabudicích mimo nápravu 50 kop. Když Jakub kladl odpor proti testamentu, konšelé srovnali pozůstalé tak, že Dorotě přilepšili 100 kop.²⁷⁾ Od několika let pustý grunt někdy Jana Osvalda v Unhošti byl roku 1637 opatřen novým hospodářem. Konšelé ho šacovali za 450 kop Dorotě Wirzbinské k ruce sirotka po Janu Osvaldovi.

Dorota měla předešle grunt v Nezabudicích, který na rozkaz musila postoupit české komoře za 150 kop. Ty se jí porazí a ona do roku 1639 k ruce sirotka Osvaldova zaplatí 300 kop. Ještě roku 1637 prodala od svého gruntu louku pod Načeradským mlýnem za 11 kop a 15 záhonů pole za 6 kop paní Alžbětě Kaplířové.

V soupise osedlých v Unhošti z roku 1652 jest zapsán Jakub Wirzbinský s manželkou Magdalenou a roku 1654 Jakub Wirzviczký držel 32 strychy polí. Tento Jakub, syn předešlého, od roku 1660 seděl v městské radě a umřel jako primas roku 1696. Přídomku Korczak již neužíval.

O jeho potomcích psal Karel Vyšín ve Sborníku „Unhošťsko“ I. 20.

STOCHOVEC Z CHÝNĚ.

Rytíř Zdeněk Stochovec, arcibiskupský panoše, měl v letech 1378—1400 od kláštera

strahovského v nájmu ves Chýni. Odtud psal se z Chýně.

²³⁾ AMV, Nová manipulace A 24/1.

²⁴⁾ Dr Plotenhauer, Adel des Fürstenthums Oels. Sinapius, Schlesische Curiositäten I. 1036, II. 1117.

²⁵⁾ AMV, Stará man. P 90 sv. 4, 81.

²⁶⁾ Registra trhová č. 4 a č. 12.

²⁷⁾ Opis v AZ.

Roku 1403 koupil od Mikuláše z Ořechaves Suchdol, od Albína, měštěnína Menšího Města Prahy, několik poddaných v Unhošti a od Mikuláše Chrasta koupil za 30 kop grošů dva kmetcí dvory v Unhošti, na nichž sedí Václav Vacek, kteří platí úrok 3 kopy 8½ grošů. Tyto dva lány s dvorem r. 1405 prodal Šebestovi a jeho manželce Petře.²⁸⁾

Téhož roku s manželkou Barborou za spásu duší obou založil oltář Zvěstování Panny Marie v kapli sv. Šimona a Judy v kostele sv. Víta, jež ozdobili mšálem, kalichem, ornáty a jinými věcmi a kaplanům téhož oltáře vykazali roční plat 30 kop bez 5 grošů, totiž 13 kop méně 5 grošů na lidech v Unhošti, které někdy od Albína byl koupil, úrok 7 kop méně dvanáct grošů

ze vsi Kotopek a 72 groše na dvoru poplužním v téže vsi, 2 kopy úroků na dvou lidech v Drozdově, 3 kopy platu na dvoru v Suchdole, 3 kopy na dvou dědinách v Křivouších a Bukole a jednu kopy platu na masném krámě v Menším Městě Pražském i s domem na zámku pražském pro byt oltářníka a jiných tří kněží.²⁹⁾

Zdeňkův syn, Martin Stochovec, roku 1407 věnoval faráři unhoštskému Jakobovi roční důchod 30 grošů na statku svém v Červeném Újezdci.

Kapitula svatovítská roku 1800 potvrdila, že od správy statku buštěhradského přijala úrok 5 zlatých 15 krejcarů z nadání někdy Zdeňka a Barbory Chejnovských z kapitálu 131 zl. 15 krejcarů.

PAVLOVSKÝ Z ROSENFELDU.

V Polsku žila rodina Pavlovských, která odvozuje svůj původ od zámku Pavlovic v Litvě.

Stanislav Pavlovský byl biskupem v Plocku a zemřel roku 1437. Stanislav Pavlovský, hejtman v Osvěčimi, roku 1539 obdržel od krále polského Zikmunda potvrzení erbu svých předků, totiž na modrém poli žlutý měsíc s hvězdou, klenot kyta pávích per se znamením jako na štítě. Olomoucký biskup Stanislav Pavlovský roku 1588 poskytl útupek polskému emigrantu a slavnému historikovi Bartoloměji Paprockému z Hlohov.³¹⁾

Hned po třicetileté válce žila v Praze rodina Pavlovských, která psala se z Rosenfeldu, ale její spojitost s rodinou polskou a

právo na stav šlechtický prokázati nelze. V Čechách žilo devět různých rodin s predikátem z Rosenfeldu.

Josef Pavlovský z Rosenfeldu s manželkou Kateřinou roku 1755 křtili v Praze

Antonín Pavlovský z Rosenfeldu byl v letech 1776—1784 městským písařem v Unhošti, od roku 1785 aktuárem v Hradci Králové, pak 5 let magistrátním radou v Poličce, posléze od roku purkmistrem ve Vysokém Mýtě. Pro znamenitou pomoc na vedení války roku 1800 obdržel erb a stav šlechtický s predikátem z Rosenfeldu.³²⁾

Barbora Pavlovská z Rosenfeldu vdala se za Václava Bartošovského, který roku 1783 koupil v Unhošti Ulbrichtovský dům č. 43.

KURKOVÉ Z LUKOVAN.

Jakub Kurkovský roku 1575 obdržel majestát na stav vladycký s predikátem z Lu-

kovan. Jeremiáš se syny Jeremiášem a Jáchymem roku 1631 obdrželi polepšení erbu.

²⁸⁾ AČ XXVIII. 301, 303.

²⁹⁾ Tamže 303.

³⁰⁾ Libri erect. V. 750.

³¹⁾ Paprocký, Zrcadlo 52. Pilnáček, Staromorav-

ští rodové 341.

³²⁾ Matrika u sv. Vojtěcha.

³³⁾ Saalbuch 268 pag. 314. Desky stavovské 40 L 6.

V pravé polovici červeného štítu měli po-
šikem tři modré pruhy a v každém pěti-
listou růži červenou. Levá polovice štítu
byla červená s modrou lilií. Za klenot dvě
červená křídla orličí rozložená.³⁴⁾

Jan Jaroslav z Elsnic s manželkou Benig-
nou Polyxenou měl v Unhošti dům Laurý-
novský (viz Elsnic), který roku 1665 prodal
Janovi Karlu Kurkovi a jeho manželce Anně
Alžbětě z Elsnic. Kurka nedoplatil Elsnicovi
800 zlatých a prodal dům Vilémovi Fridri-
chu Michnovi z Vacinova, radě komorního
a dvorského soudu. Poněvadž Elsnic byl
dlužen 200 zlatých hejtmanovi Oldřichovi ze
Štaufenberka, roku 1670 žádal českou ko-
moru, aby trh byl zpáčen a dům postoupen
Štaufenberkovi. Ale Rudolf Hruška, poruč-
ník sester Elsnicových, bez svolení Elsnicova
roku 1670 prodal týž dům Štaufenberkovi.
(Viz Elznic).

Česká komora psala křivoklátskému hejt-
manovi, že manželé Elsnicovi žádají, aby byli
zvedeni ve dvůr Laurýnovský, an Kurka jim
za léta 1668—1669 po 400 zlatých gruntov-
ních peněz nedoplatil, dům prodal Michnovi
a ten zase Volfu Watzlovi.

Česká komora vyzvala Jana Jaroslava
Elsnice a jeho manželku, aby Štaufenberka
do domu zvedli. Konšelé unhošťští kladli
zvodu odpor, protože Oldřich Štaufenberk
byl držán ve vězení.³⁵⁾

Na rozkaz císaře Leopolda byl Oldřich
svobodný pán ze Štaufenberka pro urážku
majestátu odsouzen k doživotnímu žaláři
v Kladsku, ale pro mor v témže městě za-
tím vězněn na Novém Městě v Praze.

Hejtmani kraje Rakovnického roku 1666
nařídili všem obyvatelům, aby lesy a po-
rostliny vedle silnic i cest vysekali, protože
se v nich skrývali zákeřníci, kteří pana ze
Štaufenberka zranili. Hejtman Oldřich měl
bratra Jana, který byl plukovníkem, vyženil
statky Puclice a Kamenici, ale pro dluhy
oba prodal. Roku 1672 vyznal, že jeho
švagrová Eliška z Wirntenthalu rozená Ruino-
vá měla 200 zlatých u Adama Jindřicha

Hrušky a ten je má vyplatit Oldřichovi ze
Štaufenberka.

Eva Kanická z Čachrova měla na Puclicích
zajištěných 5500 kop, které plukovník
Jan jí nevyplatil a ujel ze země. Pro podvod
byl odsouzen a stihán zatykačem.

Roku 1680 byl dopaden jako zedník
v Linci, v říjnu dopraven do vězení na
Zbiroze, v únoru roku 1681 odvezen do Bílé
věže v Praze a po pěti letech do Kladska.
Byl mužem velmi vzdělaným. Tvrdil, že zná
celou bibli z paměti.³⁶⁾

Mezitím dvůr ujal Wolfgang Konrád Watzl
(psali ho Waltz), pokladník zemské berně,
který již prve od Jana Šebestiána z Pöttingu
byl koupil dva grunty v Novém Strašecí.
Watzlův předek Hanuš Watzl roku 1537
obdržel šlechtictví a erb. Na štítě měl jete-
lové listy, nad helmem bývolové rohy.

Konšelé roku 1673 psali presidentovi české
komory, že Volf Watzl byv od Michny
zveden v šosovní dům v Unhošti, slíbil za-
stávati všechna břemena a dům prodati jen
osobě stavu městského, ale dosud tak ne-
učinil.

Ze zmatených zpráv jsme vyčetli, že
roku 1675 dvůr držel zase Jan Karel Kurka,
který měl v nájmu dvůr v Hořejších Pticích,
druhý v Posádovicích, byl hejtmanem na
Obříství a umřel roku 1697. Vdova Anna
Alžběta umírajíc roku 1710 odkázala dům
Elsnicovský s chalupou, stodolou a 73 stry-
chy polí synům Františku Janovi a Martinu
Antonínovi, kteří hned po otcově smrti
v Unhošti hospodařili. Anna Kurkovská
roku 1717 žila v Unhošti nepočetně.

V katastru tereziánském z roku 1713 je
zapsáno, že nápadníci Kurkovští drží dům
Elsnicovský, druhý Kouřimských, třetí Škod-
ských a domek Pražákovský.

K domu Elsnicovskému náleželo 131 strych
polí, luk na 13 vozů sena, k domu Kouřim-
ských 54 strychy polí, k domu Škodských
105 strychů a k domku Pražákovskému
17 strychů.

František Kurka byl dlužen faráři za desá-

³⁴⁾ Saalbuch 32 A pag. 675.

³⁵⁾ AMV, Nová manipulace A 24/12.

³⁶⁾ AZ, A 53. AMV, Nová manip. S 413, Stará
manip. D 33/13.

tek strych obilí a za pana Elsnice 9 zlatých 13 krejcarů. Antonín Kurka byl dlužen za desátek 6 strychů 3 věrtele obilí, ze železné krávy 36 krejcarů, z domečku od Doroty Pražákovské roku 1708 Alžbětě Kurkové odkázaného 23 zl. 20 krejcarů, za svoji manželku Marii 50 zlatých a oba bratři byli dlužni společně záduší 68 zlatých 50 krejcarů za zemřelého Viléma Škodského.

František Jan Kurka oženil se s polskou šlechticnou, zasedal v městské radě a nemaje dětí, roku 1720 prodal svůj díl, totiž dům Elsnicovský a 72 strychy polí, za 2150 zl. Janovi Jakubu Müllerovi, který roku 1725 zemřel. Vdova Anna Kateřina z Legin prodala dům, vedle chalupu, 67 strychů polí osetých a 53 strychy neosetých Františkovi Antonínu Hepnerovi za 2150 zl.

František Jan Kurka prodal zbytek malého hospodářství Martinu Klaudovi. I poté žil v Unhošti a tu umřel roku 1736 stár 69 let.

Jeho bratr Martin Antonín dal roku 1705 zříditi oltář v kapli sv. Antonína v Hájku a roku 1724 obdržev zápis na dům od matky mu odkázaný, předložil konšelům revers, že bude konati všechny povinnosti a platit šos 35 krejcarů.

Vě svém pořízení roku 1734 ustanovil, aby byl pohřben ve sklípku kostela unhoštského, oblečen v černou hazuku, hlava bez paruky budiž pokryta čepicí františkánskou. Nad sklípkem ať hoří tříliberní svíce, na kterou věnoval 10 zl. Klášteru františkánů v Hájku odkázal 100 zl. na dvě stě mší. Křížovníkům s červenou hvězdou 3000 zl., aby za všechno příbuzenstvo nebožcovo sloužili mši každou neděli a svátek a s lidem Otčenáš a Zdravas se modlili. Kapucínům na hradě pražském poručil 50 zl., chudým v Unhošti 5 zl. a tři strychy chlebové mouky, 500 zl. hospodyni Maxmiliáně, která mu 16 let sloužila, faráři unhoštskému 30 zl., 6 cínových lžic, 3 stříbrné a 12 talířů. Bratru Františkovi peřinu, dva polštáře, prostěradlo, všechny šaty a úrok z kapitálu 1000 zl. Stříbro zastavené v 50 zlatých, domek s pěti dílci polí a pohledávku 50 zlatých na mlýně Martina Dědka dostane Martin Klaudí, jehož dětem poručil 2 stříbrné koflíčky a dva zlaté prsteny. Universálním dědicem ustanovil urozeného Jana Trentina, který v nemocnici ho ošetřoval.

Martin Kurkovský zemřel ve voze na cestě z Prahy do Unhoště nedaleko Hostivice 1. října roku 1734 stár 60 let.³⁷⁾

TRENTIN Z DREIENFELSU.

Trentinové jsou původu italského. Antonín Trentin, obchodník pražský, roku 1628 byl obdařen šlechtictvím s přídomkem z Dreienfelsu. Štít měl pokosem dělený, dolní polovice červená, v ní tři bílé skály (drei Felsen), v horní polovici zlaté byl černý orel s rozloženými křídly a rozzavenými ústy. Nad turnéřským helmem zlatá koruna, ze které vyčnívají přeložená křídla orličí, dolní pravé je červené, horní levé žluté. Mezi nimi dvě mužské paže, pravá se žlutým, levá s červeným rukávem, každá mezi prsty stříbrnou hvězdou.³⁸⁾

Roku 1690 žil v Praze Petr Trentin, který měl za manželku Isabelu rozenou z Martinnelli.³⁹⁾ Byl zřejmě svakem Claudia Sehra.

Jan Trentin byl měšťánem v Praze, za manželku měl Annu Kateřinu Felnerovou z Feldeka.

Martin Antonín Kurka roku 1734 ustanovil universálním dědicem svého jmění Jana Trentina, který ho v nemocnici ošetřoval.

Jan Trentin roku 1736 pro nedospělého syna Františka koupil dům prve Markovský, nyní Starkovský, s kotlem vinopalným a 8 strychů polí za 520 zl., ale peněz neměl,

³⁷⁾ ANM, Sbirka Ch.

³⁸⁾ Saalbuch 26 pag. 811.

³⁹⁾ Praha 3746 fol. 269.

proto vydlužil si 1000 zl. od doktora Jana Fachnera z Trauenštejna, osobního lékaře krále polského, které mu pojistil na koupěném domě. Roku 1743 Trentin si stěžoval městu, že pro zlé časy nemůže dům obehnati hradbou, ale časem tak učiní. Již r. 1747

prodal zadlužený dům Starkovský s 9 strychy polí paní Rozálii Nussbergrové za 540 zl. Druhý dům prve Kurkovský, s polnostmi přišel do exekuční dražby, několik let nebylo kupce, teprve roku 1759 koupil jej primátor Antonín Vít Lerch za 2550 zl.

CLAUDIUS SEHR.

Pražský měšťán a obchodník Claudius Lupizin Sehr, od roku 1684 připomínaný, roku 1695 koupil dům v okolí kostela sv. Jakuba. Za manželku měl Virginii z Martinnelli.⁴⁰⁾

V knížectví Hlohovském žila rodina Sehr, která měla na žlutém štítě kus kmene s třemi osekánými větvemi, vpravo 2, vlevo 1, nad přilbou dvě křídla orličí, mezi nimi týž kus kmene. Přikryvadla červená a žlutá.⁴¹⁾

Příbuzenství obou rodin Sehrů nemůžeme prokázati.

Martin Claudius roku 1720 koupil malé hospodářství od Františka Kurky a Martin Antonín Kurka roku 1734 odkázal mu domek v Unhošti s pěti dílci polí, stříbro zastavené v 50 zlatých a pohledávku 50 zl. na mlýně Martina Dědka neboli Suchého mlynáře. Dětem Claudiho odkázal 2 stříbrné

koflíčky a 2 zlaté prstény. Martin Claudius měl syna Vojtěcha, který psal se Sehr. Byl koncipistou české komory a roku 1723 se oženil s Terezií Felicianou Richterovou.⁴²⁾

Roku 1735 vyznal před magistrátem města Unhoště, že jeho otec Martin proň koupil od Kurky dům Pražákovský, slíbil poddanství a konati všecky povinnosti s jinými sousedy.

Vojtěch Claudius Seher, komorní rada, roku 1737 oznámil magistrátu, že po otci zděděné hospodářství je malé, s cizími lidmi nemůže na něm hospodařiti, proto je prodal za 450 zlatých Michalovi Františku Goberovi, měšťáninu Menšího Města Pražského. Po Goberovi držel dům Janouš, od roku 1755 Grollman (viz Flek z Fleckenštejna).

ČEJKOVÉ Z OLBRAMOVIC.

Na křivoklátsku někdy rozvětvená rodina Čejků pocházela ze vsi Olbramovic u Sedlčan. Na modrém štítě měli orlici vpravo stříbrnou, vlevo červenou, se zlatou pružinou.

Zuzana Škorňová, manželka rakovnického měšťánina a literáta Jana Škorně z Frymburka, zdědivši roku 1585 po svém otci Vavřinci Mostníkově z Nižtice dvůr Šimončovský se třemi lány dědin v Unhošti, roku 1587 prodala jej Jiřímu Čejkovi, ale pojistila na něm 600 kop neteři Kateřině, vdané za pražského měšťánina Mikuláše Kapra. Ke

dvoru náležely i některé dědiny Janovi Týneckému a Mandaleně Štáralové zastavené. Čejka tvrdil, že při dvoře nebyly 3 lány, proto zdráhal se Kaprovou vyplatit. Tato odvezla ze dvora almaru a kotel. Spor trval ještě roku 1590.⁴³⁾ Čejka roku 1589 koupil od Kryštofa Sobětického dvůr v Bělči s 90 strychy polí, asi téhož roku koupil dvorec od starého rychtáře v Unhošti. Roku 1596 bydlil již v Unhošti a měl tu v nájmu pivovar od kapituly kostela sv. Víta. Roku 1601 koupil od Anny Oškobrňské dvůr v Unhošti

⁴⁰⁾ Praha 2256 fol. 460; 3746 fol. 264.

⁴¹⁾ Sinapius I. 878; II. 995.

⁴²⁾ Sbíрка Dobřenského.

⁴³⁾ AMV, Stará manip. C 39/60.

za 1400 kop, roku 1602 od Jana Hůlky z Počernic koupil rybníček, louku a chmelnici za 150 kop. Zemřel roku 1607 zanechav vdovu Annu Marianu, syny Adama Častolára, Tyburcího, Karla, Jana Petra a Jiříka, dcery Evu a Lidmilu.⁴⁴⁾

Vdova Anna Mariana roku 1607 koupila dvůr v Unhošti od Jana Hůlky za 1700 kop.

Adam Častolár roku 1614 koupil od Alžběty z Ostešova dvůr se dvěma lány ve Lhotě za 720 kop. Když sousedé z Bratronic roku 1620 dvůr vypálili, Adam postoupil jej bratru Karlovi.

Na statcích v Unhošti hospodařil syn Jiří mladší, který zvláště držel dvůr v Pleteném Újezdci, z něhož vycházel farář unhoštského desátek 4 strychy žita, tolikéž pšenice a ječmene, strych hrachu, vše v sumě 13 kop a druhý ve vsi Rymáni, jež roku 1611 pustil bratru Tyburcímu. Jiří roku 1623 pohnal Ladislava Abdona Bezdrůžického, že přišel do farního domu v Unhošti, Jiříka pěstí v tvář udeřil, pak dobyv kordu z pošvy, po Jiříkovi sekal a na zdraví mu uškodil.⁴⁵⁾ Pro smrt obžalovaného k stání nedošlo.

Soused Pavel Šuler žaloval na Jiříka, že přišel do jeho domu a dobytou zbraní jemu i manželce hrozil.

Jiří roku 1626 založil právo na Tobiáše Ratibořského, že vlezl do jeho domu v Unhošti a ukradl mu kolo.

Roku 1630 Jiří přepadl na poli pacholka Jana Oty z Losu, vypřáhl mu klisnu a s ní ujel do města Perna v Míšni.

Jeho dům v Unhošti vzal bratr Karel, jemuž česká komora poručila, aby Jiřímu nic nedával a s panem Otou o ukradenou klisnu se porovnal.⁴⁶⁾

Karel roku 1642 postoupil týž dvůr ve 200 kopách Jiřímu Markovi a ten hned zapsal jej manželce Sabině, aby nehynul. Karel držel také pustý a spálený dvůr Parisovský. V letech 1623—25 zasedal mezi konšely

v Unhošti. Za manželku měl Žofii Mitrovskou, která přes napomenutí místodržících nechtěla přistoupiti k víře katolické. Bylo jí nařízeno, neučiní-li tak, že se musí z města vystěhovati. Karel roku 1644 lovil rybník mlynáře Suchého s obcí společně nasazený.

Jan Petr roku 1621 koupil dvůr v Bělči za 1500 kop a zemřel roku 1623. Pozůstalá vdova Anna Magdalena, rozená Bukovanská z Boříkova, hned prodala dvůr Jiřímu Kadaňskému za 700 kop.

Eva vdala se za Jijlího Rejnala Strašického, hejtmana na Škvorci.

Lidmila, vdaná Štromajerová, roku 1622 žalovala na bratry, že jí z dědictví otcovského nechťejí nic vydati. Karel z Dietrichštejna dopsal bratřím Čejkům, aby sestře neprodleně vydali 400 kop a některé svrchky.⁴⁷⁾

Tyburcí Čejka roku 1610 koupil od Adama Třilického pole za 950 kop, roku 1611 od svých bratří dvůr za Sedci, druhý Brožovský a dva mlýny za 8000 kop. Od bratra Jiřího převzal dvůr v Rymáni se třemi lány rolí, který hned postoupil manželce Mandaleně Služské z Chlumu. Z tohoto dvoru vycházel plat 12 kop grošů, 10 strychů žita, 10 strychů ovsa, 10 krmných hus, 10 slepic, 4 kopy vajec a plat 2 kopy 30 grošů z luk na Chrbínách.⁴⁸⁾ Roku 1615 koupil pole od Jáchyma Sobětického za 900 kop a od Magdaleny Laurýnové pole za 300 kop. Od odbojných stavů českých roku 1618 koupil kapitule svatovítské zabavené vsi Horní i Dolní Ptice, 11 poddaných a pivovar v Unhošti za 1781 kopu, ale hned po porážce stavů roku 1620 musil je kapitule vrátit. Protože zůstal katolíkem, zaplatil toliko pokutu 583 zlaté, mimo to přišel o 781 kop, které byl odbojným stavům vyplatil.⁴⁹⁾

Roku 1621 koupil od Matěje Laurýna louku za 80 kop, roku 1622 svobodný dvůr v Bratronicích za 500 kop, roku 1623 tamže pole od Martina Nováka za 100 kop,

⁴⁴⁾ Paní Asinu Čejkovou, která r. 1610 koupila dvorec nad zámekem Křivoklátem, do genealogického rámce zařadit neumíme.

⁴⁵⁾ Komorní soud 685 L 20.

⁴⁶⁾ AMV, Stará manipulace C 39/14.

⁴⁷⁾ AMV, Stará manipulace C 39/45.

⁴⁸⁾ Urbář kladenský v Archivu ministerstva zemědělství.

⁴⁹⁾ AMV, Stará manipulace C 215:C 1/4, 8.

roku 1624 od Jana Kabeliusa pole za 600 kop a od Doroty Vlkové dvůr za 2200 kop, roku 1630 od Jana Oty z Losu pole za 480 kop, od Urbana z Pöttingu Laurýnovský dvůr za 3900 zlatých, roku 1631 od Anežky Lívové domek za 33 kopy, od Jáchyma Sobětického tři pole za 750 kop, od obce rybníček za 40 kop. V Bratronicích roku 1622 koupil svobodnou rychtu za 795 kop. K rychtě náležely dva lány dědin svobodných, 1½ lánů pod plat a 3 chalupy, v Bělči měl dvůr za 600 kop, který roku 1621 postoupil bratru Petrovi. Tyto statky byly roku 1637 odhadány za 16.562 kopy.⁵⁰⁾ Roku 1628 koupil dům v Praze za klášterem sv. Anny od Jana Záruby z Hustiřan za 500 kop.

Tyburcí stal se snadno velikým boháčem, protože za koupené statky neplatil. Vědětci sluší, že v letech 1612—1632 byl hejtmanem panství křivoklátského, tudíž mocným páнем širého okolí.

Na několika místech jest zmínka o statku Laurýnovském, proto ohledáme jej zvlášť.

Vavřinec Laurýn kolem roku 1604 přiznal se k zámožné vdově Mandaleně Maříčkové. V dvojím loži zplodil syny Jiříka a Matěje (viz Pelechius Strážovský).

Matěj roku 1612 koupil od Mikuláše Parise dům Hřízovský, po otci zdědiv drahně dědin, stal se předním měšťníkem a primasem. Roku 1615 přiznal 1000 kop na úrocích, z nichž odvedl 6 kop na sbírku zemskou.⁵¹⁾

Konšelé roku 1638 vypověděli, že 10 až 12 osedlých nemá tolik dědin, co jich někdy k statku primasovu náleželo.

Jiřík a Matěj nechtějíce odstoupiti od víry luteránské, roku 1628 odešli do Perna v Míšni, aniž měli čas statky prodati. S nimi opustili město také sousedé Jan Měchura a Matěj Pintor.⁵²⁾ Křivoklátský hejtman Tyburcí Čejka hned podal zprávu české komoře, že spálené a drahně zadlužené domy Laurýnovské ujala nedílná sestra Kateřina, ale nemohou se jí zapsati, protože ke katolictví dosud nepřistoupila. Najde-li se kupec, prodají se mu. Statek Matějův byl odhadnut v 6000 ko-

pách, Jiříkův ve 2400 kopách. Matěj umřel v Perně roku 1629. Za hrob dáno 1 tolar 4 groše.

Král Ferdinand však rozhodl, aby opuštěné statky byly postoupeny obci Unhošti na zvelebení kostela, fary, školy a špitálu, ale konšelé měli v mírných lhůtách zaplatit 1860 zlatých královskému komorníkovi a radě Urbanovi svobodnému pánu z Pöttingu.

V únoru roku 1629 konšelé vydali Pöttin-govi list, že mu ve třech dnech položí 860 zl., na podzim 400 a roku 1630 zbytek 600 zlatých, jinak se může uvázati v opuštěný statek Matěje Laurýna.

Chamtivý Pötting smlouvy nedodržel, z Prahy přivedl mlatce, ti obilí sklídili, v noci vymlátili, nábytek pobrali, táflování ve světnici vytrhali a vše odvezli do Prahy. Pöttingův zástupce Kryštof Schaunberg roku 1630 prodal Matějův dům Tyburcímu Čejkovi za 3900 zlatých. Česká komora trh potvrdila s výhradou, že Tyburcí podrží si jen polovici polností a ostatek prodá poddaným lidem katolickým. Hned položil 900 zlatých, při zápise slíbil dáti 1000 zlatých a zbytek ve třech termínech. Při tom vymínil si, že Pötting opatří, aby dvůr byl ode všech platů osvobozen a vložen v desky zemské jako zpupný.⁵³⁾

Po Matěji Laurýnovi zůstal syn Matěj, který vrátiv se do Čech, roku 1647 psal české komoře, že otec při prsu mateřském vyzvedl jej s sebou do emigrace, v Perně zůstal a tam zemřel. Pro rychlý odchod nemohl dům prodati, proto město vzalo jej do správy. Přijal jsem již katolictví a rád bych na otcovo hospodářství nastoupil, ale dědici po Tyburcím Čejkovi drží jej neprávem.

Konšelé prohlásili, že dům Matějovi zapsati nemohou, protože jej drží sestry Elsnicovy a on práva promlčel.

Roku 1650 měli konšelé v účtech položku, že paní Anna Laurýnová je dlužna úrok.

Kateřina, vdova po roku 1621 popraveném Janu Kutnaurovi ze Sonenštejna a držitelka sousedního statku Litovic, měla za

⁵⁰⁾ AMV, Stará manipulace C 39/69.

⁵¹⁾ AZ 62 D 12.

⁵²⁾ AMV, C 215 U 6.

⁵³⁾ AMV, Stará manip. A 17/10, 12; C 215 U 6.

Laurýnem 300 kop, o které se ucházela. Konšelé jí roku 1643 odpověděli, že ty dědiny ještě nikomu nebyly zapsány a teprve se o ně jedná. Její syn Šimon Kutnauer roku 1660 dosáhl u české komory povolení, aby mu pohledávka byla knihami pojištěna. Přesto konšelé mu zápisu nedali s omluvou, že díl dědin připadl záduší, ostatek drží dědici Čejkovi.⁵⁴⁾

V polovici listopadu roku 1631 vtrhli Sasové do Čech, vzali Prahu i Křivoklát. Když v květnu roku 1632 byli z Čech vytlačeni, Tyburcí a jeho svak Jiljí Rejnál byli pro zradu vzati do vazby a vyšetřováni v Budějovicích, kam vláda před Sasy se byla uchýlila. Rejnál z obvinění se vytočil, ale Tyburcí vinu vyznal a prosil krále o milost. Odsudku se nedožil. V polovici června roku 1632 česká komora psala z Budějovic křivoklátskému purkrabí Fodorovi, že hejtman Čejka s tohoto světa smrtí vykročil a byl pohřben v kostele sv. Mikuláše v Budějovicích. Zajisté některé svrchky po něm zůstaly. Kdo z příbuzných by se o ně hlásil, vydejte mu je.⁵⁵⁾

Po Tyburcím zůstalo šest dětí: Karel Benjamin, Rudolf Jiří, Václav Jindřich, Lidmila Rozina, Sibyla Polyxena a Marie Alžběta, které po zemřelé již matce měly odkázány po 333 kopách. Statky Tyburcího v Unhošti byly odhadány na 12.000 kop. Správu nad nimi přijal strýc Karel, který hned pohnal Pöttinga před soud zemský, aby svěřencům osvobodil dvůr Laurýnovský ode všech platů a vložil jej v desky zemské jako svobodný, jak při trhu bylo smluveno.

Proti tomu ohradili se konšelé, kteří v odporu zaslaném české komoře doložili, že dům byl postoupen městu a Pötting neprávem jej prodal Tyburcímu Čejkovi. Nyní drží jej Sibyla Polyxena a Marie Alžběta (dcery Tyburcího), ale málo jej užívají a zpuštěn zůstává. Ty na poručení české komory jen něco dědin postoupily záduší.

Místohejtman Kryštof Fodor konšely podporoval. Psal české komoře, že dům právem

náleží městu, Pötting jej záludně prodal Čejkovi, po něm nastoupili sirotci, kteří platili šosy, ale desátku nedávali, protože faráře tu nebylo. Kdyby dům byl platů osvobozen jako svobodný, stalo by se na újmu obce. Dvůr byl někdy nejčelnějším v městě, proto v něm králové, vznešení lidé a vojenští oficíři své pohodlí mívali.⁵⁶⁾

Když Sibyla roku 1633 se vdala za Václava Konráda z Elsnic, starší sestra Lidmila Rozina, vdaná za Šebestiána Pešíka z Komárova, která jediná měla právní léta, žalovala české komoře, že strýc Karel špatně hospodaří, sirotky ochuzuje a do jejich domu ubytoval cizí vojáky. Ať statky vydá jí jako poručnici bratří a sester.

Na rozkaz české komory Karel postoupil poručnictví neteři Lidmile Rozině a omluvil se, že poručnictví přijal jen na přání nejstaršího sirotka Karla Benjaminina, který nyní slouží v armádě knížete z Valdštejna. Po bratru Tyburcím zůstal na Křivoklátě schodek 70 kop, které sirotci pro velikou zpoušť nyní platit nemohou, ale zaplatí je. Za svého poručnictví dal pustá pole spraviti a je osil, vozy a 12 koní koupil, najatý pivovar opravil novým krovem, z něho zaplatil prelátům 200 kop, sešlý mlýn dal spraviti a dvě neteře veselím opatřil. Za rok 1633 sklidilo se 376 mandelů pšenice, 434 žita, 78 ječmene, 76 ovsa a 14 mandelů hrachu. Lidmila neprávem žádá 150 kop náhradu.

„Při ubytování se nejvyššího strážmistra pluku Preynerova v domě sirotků, služka z prvního patra vylila na strážmistra sklenicí oleje. Strážmistr vešel nahoru, a jeden z jeho chasy maje pod pláštěm housličky, počal hráti. Přišli i jiní vojáci a za veselosti hofmistryni objímali a líbali ji v přítomnosti paní Lidmily. Její sestra panna Mařenka Alžběta ležela. Když strážmistr chtěl s paní Lídou tancovati, poslal jsem ji do komory. Sehnala se kořalka, a nalili mně koflík. Nenápadně jsem jej vylil. Strážmistr vida to, strčil do mne a maje po boku zbraň, po levé straně nad prs smrtelně mne zranil. Tal jsem

⁵⁴⁾ AMV, Nová manipulace A 24/10.

⁵⁵⁾ AMV, Stará manipulace C 39/15, 16.

⁵⁶⁾ Tamže A 17 svazek 12.

ho svoji zbraňkou v ruku, on volal chasu, aby mne zabila. Proto jsem musil utéci.“

Strážmistr od rány umřel.⁵⁷⁾ Týž Tyburcí koupil od Pöttinga dvůr Laurýnovský, o který se dvě sestry podělily, ale zápisu nemají, povinnosti nekonají, šos a úrok záduší jsou dlužny.

Lidmila Rozina, prve Pešíková a již Hrušková,⁵⁸⁾ vzala dvůr Brožovský, od městského písaře Jana Kabeliusa koupila dům za 120 kop, šos je za dva roky dlužna a nyní odcházejíc za manželem k armádě, na poručení české komory grunt hořejší i dolejší postoupila Heřmanu Černínovi směnou za dům v Novém Strašecí.⁵⁹⁾ Sestrě Marii Alžbětě musí ještě vyplatit 31 tolar za odkoupené pole. Některé dědiny již Hrušková prodala Alžbětě Kaplířové za 100 kop.

Sibyla Polyxena Elsnicová roku 1635 obelala před soud poručnici sestru Lidmilu Rozinu, aby všechen statek spravedlivě rozdělila na šest dílů. Nařízení komisaři hlásili české komoře, že někteří sourozenci ještě nemají právních let a jiní nejsou v zemi přítomni, nemá-li statek přijíti na mizinu, musí se rozdělit.

Proto roku 1636 po Tyburcím zůstale statky byly děleny. Lidmila Rozina Hrušková vzala zatím dvůr Brožovský se dvěma světnicemi a 8 dílů polí.

Dvůr Čejkovský byl přidělen Rudolfovi Jiřímu, který ještě roku 1635 zemřel v císařské armádě, proto jeho pustý stateček zatím spravoval strýc Karel.

Karel Benjamin vzal dvůr Vlkovský, Václav Jindřich ujal pustou rychtu v Bratroních a dvůr v Bělči.

Dvůr Laurýnoský byl rozdělen. Sibyla Polyxena přijala dvůr s domem, štěpnici, spálenou kovárnu, mlýn Nový jinak Nebeský o dvou kolech moučných a stoupou, rybník s okrajky a 24 strychy polí.

Marii Alžbětě dána stará rychta se všemi

světnicemi, sklepy, stodolou, štěpnici, 57 hony polí a čtyřmi lukami. Sestra Sibyla musila jí k tomu vyplatit 31 tolar.

Dvůr v Rymáni dělit se nemůže, protože jsou na něm od mnoha let zadrženy poplatky. Chce-li jej kdo mít, musí všechny dluhy zaplatit.

Svrchky, zlato, stříbro, nádoby cínové, mosazné a měděné, šaty ložní, vinuté a chodící, dobytek a obilí byly ještě za života otcova pobrány od lidu vojenského. Dříví k stavbě pivovaru i k palivu a dluhy po otci zůstale se rozdělí na všechny díly. Pohledávky u krčmářů za pivo budou se společně dobývati. Ručnice, kotel a jiné nádoby má strýc Karel u sebe a co za dobytek i piva od roku 1633 přijal, musí rozdělit. Stodola o čtyřech mlatech od otce nově vystavěná se přehradí a všickni ji budou užívat.

Lidmila Rozina vydlužila si 350 zlatých na kontribuci a zaplacení nájmu z pivovaru. Ty také společně zaplatí.⁶⁰⁾

Opatrní a na statky bdělí konšelé roku 1640 dali zprávu křivoklátskému hejtmanovi Kaplíři, že Tyburcí měl někdy v Unhošti dva dvory a dva mlýny, roku 1624 přikoupil dvůr sirotčí slove Vlkovský za 2200 kop a na tom dvoře sídlem býval. Sirotkům Vlkovským zůstal dlužen 341 kopy, ti hladem mrou a nazí chodí. Šos na Křivoklát a desátek farářů je od roku 1633 zadržen. Z téhož dvoru udělal ovčín na škodu všech sousedů. Zadržanou kontribuci, berni a jiné platy vyhledati nemůžeme, protože soldati obecní knihy a jiné věci rozebrali.⁶¹⁾

Roku 1630 chtěl stavěti při samé bráně, právě když obec bránu chtěla stavěti, ale ustoupila mu, aby ročně platil 80 grošů. Od roku 1633 nic neplatí a dědici také platit nechtějí.

Lidmila Rozina roku 1637 koupila dědinu od Jiříka Zajíčka za 20 kop, strychy ječmene a větel pohanky, k tomu přidala

⁵⁷⁾ Tamže C 39/16.

⁵⁸⁾ první manžel Šebestián Pešík zemřel r. 1635 v Drážďanech, druhým manželem byl Jan Karel Hruška z Března.

⁵⁹⁾ Manželé Hruškovi pro morovou ránu ve Stra-

šecím r. 1649 vložili směnu do knih. Hruška znamená smrt, odkázal dvůr bratru Rudolfovi.

⁶⁰⁾ AMV, Stará manipulace P 90/19.

⁶¹⁾ Nová manipulace A 24/1.

mu pole, které sestra panna Mařenka byla koupila za 31 tolar.

Mezitím zemřeli bratři Rudolf Jiří a Karel Benjamin, proto dvůr Čejkovský a Vlkovský vzal Václav Jindřich. Sestry Sibyla Polyxena Elsnicová a Marie Alžběta jménem svým i nepřítomné sestry Lidmily Roziny naň nastoupily, aby dědiny po zemřelých bratřích rozdělil. Václav Jindřich vydal jim 40 honů polí a tři louky, ony z nich postoupily záduší 4 dílce pustých polí od dvora někdy Matěje Laurýna, zbytek mezi sebe rozdělily a slíbily, že všechny dluhy společně zaplatí.⁶²⁾

Konšelé odepřeli zápis Václavu Jindřichovi na dvůr Čejkovský nebo-li Veliký, i na dvůr Vlkovský, ježto dílčí cedule z roku 1636 předložena nebyla, sousedé se rozběhli, svědků není, na dvorech je dluh 987 kop, oba jsou kmetci a poplatné, proto musí býti nejprve z desk zemských propuštěny.

Česká komora uznala právem, že dvory byly omylem vloženy v desky zemské. Chce-li Čejka míti zápis v knihách městských, musí závadu očistit, z desk zemských je vymazati, slušně se chovati a břemena nésti.⁶³⁾

Václav Jindřich od roku 1632 zdržoval se v cizině za vzděláním.

Roku 1642 byl již v Unhošti. Česká komora vyslala k němu komisaře, aby s ním ústně projednali, kdo nyní statků užívá a vyšetřili, jsou-li všechny dluhy zaplaceny a konšelé spokojeni. Doloženo, že s Čejkou musí se jednati česky, protože německé řeči není dobře povědomý.^{63a)}

Roku 1644 zaplatil městu 5 zlatých za obecní místo při svém dvoře, na němž před lety byl stavení postavil.

Od roku 1646 sloužil ve vojště císařském a při obléhání Prahy Švédy roku 1648 dostal se do zajetí, z něhož brzy se vrátil.

Roku 1645 serval se v Praze s Pavlem Miloni, jemuž přetl tepnu na ruce a smrtelně ho zranil. Dva chirurgové žádali za lé-

čení Miloniho 60 tolarů, které Čejka zaplatit nemohl, proto měl být vsazen do šatlavy. Aby nemusil seděti, postavil za sebe dva ručitele. Přesto oba chirurgové ještě roku 1651 proháněli Čejku o dluh.

Roku 1643 prodal dům Zárubovský v Praze strýci Karlovi za 460 zlatých, roku 1644 prodal dvůr v Bělči, který od 12 let pustý byl, paní Alžbětě Anežce Baullerové z Horenfelsu za 200 kop a roku 1649 prodal do konce pustou rychtu v Bratronicích Zdeňku Trmalovi z Toušic za 576 zlatých. Roku 1650 pronajal oba dvory v Unhošti od lidu vojenského spálené v 600 zlatých Vilému Albrechtovi Krakovskému z Kolovrat. Konšelé se proti tomu ohradili, že Čejka nemaje zápisu, nemůže dvory pronajmouti ani prodati.

Téhož roku žaloval ho Jiljí Rejal ze Strašic z 1200 kop dluhu spravedlivého.

Přes odpor konšelů roku 1656 postoupil oba dvory i s chalupou od Anežky Lívové přikoupenou dědičně témuž Krakovskému.

Když Lidmila Rozina Hrušková roku 1653 zemřela bezdětkyně, její bratr Václav Jindřich Čejka jménem sourozenců žaloval presidentovi české komory, že zemřelý Jan Karel Hruška manželce Lidmile žádného věna nepřinesl, její dvůr Brožovský v Unhošti zadlužil a pak jej roku 1640 postoupil Heřmanu Černínovi za jiný ve Strašecím, kterého se nyní zmocnil bratr Rudolf Hruška. Ať jej sestřím vydá.

Hruška psal české komoře, že dal švakrové Lidmile Rozině prsten a dvacet tolarů a Marii Alžbětě krávu. Dědici Čejkovští nemají práva na dům ve Strašecím. Jejich máti Magdalena Služská odkázala všem dětem společně 2000 kop, ale toto ustanovení nemá moci, protože bylo sděláno za rebelie, když vládl falckrabí Fridrich, a král Ferdinand po vítězství na Bílé hoře všechny zápisy zrušil. Při dělení bratřích a sester Čejkovských roku 1636 mého bratra Jana Karla s manželkou Lidmilou z dědictví neprávem

⁶²⁾ Stará manipulace A 17/10.

⁶³⁾ Stará manipulace C 39 sv. 16.

^{63a)} Stará manipulace C 215 U 6.

vypustili. Aby soudů nebylo, chci dědicům Čejkovským dům postoupiti, ale musí zaplatit dluh 280 zlatých.

Poté Václav Jindřich Čejka vyznal, že po sestře Lidmile nic nechce a nápad propouští Rudolfovi Hruškovi.

Johanka Čejková na Keblově 1638 odkázala synovci Karlovi v Unhošti 500 kop, které měla za českou komorou za konfiskovaný statek Kácov.

Karel hlásil roku 1640, že od pochodující armády utrpěl škodu 2556 kop. Generál Holzappel při ležení v Lánech roku 1647 pobral Karlovi 18 kusů dobytka a 140 strychů obilí.

Konšelé roku 1650 vyzvali Karla Čejku, aby propustil všecku čeleď nekatolickou, protože dle nařízení místodržících nekatolíků v městě trpěti nesmějí. Také ať domluví svému šafáři Nováčkovi, že na vojenské sbírky nic nedal. Mimoto žádali Karla, aby jim pomohl voziti dříví k stavbě pivovaru, obecnímu pastýři aby zaplatil dluh jeden zlatý a 2 věrtele žita, a ať donutí svoji čeládku choditi k zpovědi

V popise z roku 1652 čte se, že vdovec Karel Čejka má 5 lidí služebných, všickni jsou katolíky. K svému dvoru přiznal 109 strychů polí orných, 30 strychů porostlých a 15 ladem, ač skutečně držel 183 a ½ strychu.

Karel zemřel roku 1654. Po něm zůstaly děti Ferdinand Karel, Vilém Václav, Alžběta a Johanna Polyxena, které se hned porovnaly. Dvůr v Unhošti s chalupou při něm, druhý Parisovský, spálený dvůr ve Lhotě a dům v Praze byly odhadnuty za 4147 zl.

Vilém Václav přijav 2073 zlaté prohlásil, že od bratra již nic nechce, bude setře Alžbětě na vychování dávat 50 zlatých ročně a při vdání vyplatí jí 300 zlatých. Ferdinand Karel slíbil sestře Johanně Polyxeně totéž. Zadržal službu, kterou otec Karel měl za hrabětem z Vacinova, budou společně vymáhati a o ní se rozdělí.⁶⁴⁾

Dvůr v Unhošti Čejkovský, druhý Vlkov-

ský a třetí pustý ve Lhotě převzal Ferdinand Karel, který byl pro zločin dlouhá léta vězněn ve Vídni. Vrátiv se, zastavil pole Janovi Štastnému Otovi, který je prodal Albrechtu Kapounovi a ten zase Vilémovi Albrechtu Krakovskému, kterého Čejka poháněl k soudu, buď aby mu pole vrátil aneb dal náhradu 120 kop.

Johanna Polyxena, od roku 1660 vdaná Rosendorfová, pohnala bratra Ferdinanda Karla o věno 300 zlatých, k němuž měl jí vydávati ročně 50 zlatých až do vdání. Roku 1664 dohodli se tak, že Ferdinand přiznal jí dům v Unhošti zvaný Parisovský, který Rosendorfová již roku 1670 prodala Václavovi Valerianu Koberovi z Koberšperku.⁶⁵⁾

Rosendorfová umřela roku 1680. Její dcera Alžběta Šubertová domáhala se dědictví po strýci Karlovi. Ve stížnosti doložila, že její máti dlouhá léta žila v bídě jako vdova a v domě Kurkovském v Unhošti umřela. Chudobná dcera nemožouc jí dáti pohřbíti, šla do Prahy a tu na matčin pohřeb vyzebrala.

Ferdinand Karel Čejka byl dlužen 1000 zl. hejtmanu Janovi Volfu Böhmovi, za něž roku 1674 postoupil mu dvůr Vlkovský v odhadu 2900 zlatých, téhož roku ujal dvůr Hruškovský, o který brzy přišel a roku 1678 prodal pustý dvůr ve Lhotě Janu Fridrichovi Rožovskému za 350 zlatých. Kupující předal Čejkovi na úhradu orné grunty při městě Unhošti za 200 zlatých.

Čejka s manželkou Kateřinou, ovdovělou Mazanou ze Slavětína, vyženil svobodnický dvůr v Hříškově. Po druhé se oženil s Lidmilou Mostníkovou z Nižtice, ovdovělou Vchyňskou. Tato v pozůstalosti psané v Praze roku 1683 odkázala všecku pohledávku, kterou má za českou komorou, manželu Ferdinandovi, aby z ní vyplatil jejímu bratrovi Janu Mostníkovi a sestře Dorotě 500 zlatých společně.⁶⁶⁾

Ferdinand Karel umíraje roku 1694, odkázal veškeren majetek pastorkovi Václavu Ferdinandovi rytíři Mazanému ze Slavětína, který

⁶⁴⁾ Praha IV. 6468.

⁶⁵⁾ AZ, A 4b fol. 95. AMV, Stará man. C 39/30.

⁶⁶⁾ Tamže 39/67. DZ 267 N 20.

musil vyplatit Ferdinandově hospodyni Rozině Salcburkové 100 zlatých a neteři Lidmile Rosendorfové 20 zlatých.⁶⁷⁾

Dědic hned roku 1695 prodal svobodný dvůr s krčmou v Hříškově Karlovi Maximiliánu Příchovskému za 2200 zlatých.⁶⁸⁾

ELSNIC Z ELSNIC.

Rytiřská rodina tato přišla do Čech na přelomu XV. století z Olešnice v Míšni (Oelsnitz).

Na zlatém štítě měli červený pruh pokosem, v něm tři stříbrné koule, nad helmem dvě orličí křídla.

Karel Elsnic roku 1597 koupil statek Evaň, který synové Václav Konrád a Melichar roku 1619 prodali za 10.000 kop. Pro účastenství ve vzpouře byli roku 1623 odsouzeni k ztrátě $\frac{1}{3}$ jmění. Trh o Evaň byl zpáčen a na ně připadající dvě třetiny zabrała česká komora. Dědici bratří Elsniců se ještě 50 let o ně ucházeli.⁶⁹⁾

Po konfiskaci oba Elsnicové odešli za hranice, ale brzy se zase vrátili. Václav Konrád se oženil se Sibylou Polyxenou Čejkovou, Melichar s Marií Alžbětou Čejkovou. Obě paní po otci Tyburcím Čejkovi ujaly polovici dvora Laurýnovského v Unhošti, ale konšelé kladli odpor a dvůr jim do knih nevložili, protože král byl jej postoupil obci a ke gruntu zemřelého Tyburcímho Čejky nikdy nepatřil.

Václav Konrád byl v letech 1630—1643 lesmistrem na Křivoklátě. Česká komora ho roku 1635 napomenula, aby zaplatil starý dluh paní Aleně Bzenecké a hrozila mu trestem. Roku 1636 na svobodné silnici upral unhoštského lazebníka Martina Neybera a dal mu dva notné pohlavky. Měl za to dáti pokutu 50 kop.

Roku 1638 vyznal, že je dlužen 22 strychy obilí Heřmanu Černínovi na Petrohradě. Kdyby do sv. Václava nezaplatil, Černín může dluh 88 kop dobývat na jeho statečku v Unhošti.⁷⁰⁾

Jeho manželka Sibyla Polyxena roku 1640

hlásila, že vojáci při pochodu učinili na jejím statku škodu 853 kopy, a při vpádu generála Cracau, který roku 1643 v Unhošti ležel 3 dny se sedmi pluky, vojáci jí neskližené obilí na poli vymlátili, odvezli a škodu za 75 kop způsobili.

Téhož roku byl Václav Konrád uvězněn v Praze, protože z neopatrnosti jeho pacholka Matouše Pinkasa vznikl na Křivoklátě oheň, při němž 38 pokojů vyhořelo.

Z hradu vypuzená manželka Sibyla s dětmi bydlila zatím v podruží pod hradem a prosila českou komoru, aby jí tu dopřála pobytu u siré vdovy, protože v tomto nebezpečném čase před lidem vojenským v Unhošti bydlení nemůže, aby k posměchu nepřišla a její drobné děti to snad hrdlem nezaplatily.

Česká komora byla jí po vůli. Václav Konrád byv v lednu roku 1644 z vězení propuštěn a zbaven místa lesmistra, usadil se u manželky v Budech, ale křivoklátský hejtmán ho vyzval, aby se vystěhoval do svého dvora v Unhošti.

Na odvolání Elsnicovo vrchní hejtmán Kořenský podal české komoře zprávu, že proti pobytu paní Sibylly v Budech by nic neměl, ale nepokojného manžela jejího tu trpěti nebude, protože by větší vady následovaly.⁷¹⁾

Elsnic byl nějaký čas úředníkem paní Aleny Vchynské v Petrovicích.

Komise zjišťující škody roku 1647 armádou způsobené, uznala, že dvůr Václava Konráda byl spálen, nyní pustý jest a pole ladem leží.

V popise v Unhošti žijících osob z roku 1652 uvádí se Václav Konrád s manželkou Sibylou a třemi služebnými. Polí měl

⁶⁷⁾ DZ 269 R 28.

⁶⁸⁾ DZ 117 I 28; 404 C 2.

⁶⁹⁾ AMV, Stará manipulace C 215 E 3.

⁷⁰⁾ ANM, Sbírká H.

⁷¹⁾ AMV, Stará manipulace E 15/12.

50 strychů orných a 54 strychy porostlých.

Paní Kateřina z Hochauzu měla za Sibylou pohledávku 100 zl., pro kterou roku 1655 žádala zvod do jejího dvora v Unhošti. Sibyla prosila českou komoru, aby jí z restu za statek Evaň bylo vyplaceno těch 100 zl.

Česká komora jí poukázala 50 zlatých.⁷²⁾

Jest s podivením, že Václav Konrád stal se zase lesmistrem v Praze. Roku 1656 prosil českou komoru, aby přijala za lesního praktika na panství zbirožském jeho syna, je muž je 23 let.

Václav Konrád zemřel roku 1657. Jeho dcera Eva roku 1659 utkala se u studnice se ševcem Jakubem Bajerem a nazvala ho klukem. Švec ji zato udeřil hákem, kterým se konve ze studně vytahují, nadal jí kurev i jinak.

Vdova Sibyla Polyxena roku 1676 prodala konšelům prázdný dům Laurýnovský bez polí za 400 zlatých.

Melichar Elsnic oženil se roku 1640 s Marií Alžbětou Čejkovou. Ze dvora Laurýnovského nic neplatil a povinnosti sousedské nekonal. Konšelé stěžovali si hejtmanovi, že je dlužen 10 kop na šos a 8 kop záduší.

Ke dvoru náležely 72 strychy dědin orných a 32 strychy porostlých. Marie Alžběta roku 1643 postoupila obci dědinu na Borech a dvě příčky s paloukem, za to konšelé hned vložili jí do knih dům a dvůr Laurýnovský.

Za vpádu Švédů roku 1639 Melichar uchýlil se na Křivoklát a ponoukal hejtmana Kaplíře, aby hrad Švédům vydal. Byl za to vyšetřován, ale z obvinění se vytočil. Hned vstoupil do císařské armády a při bránění Prahy roku 1648 zahynul.

Zůstala po něm vdova se sirotky Janem Jaroslavem, Alžbětou a Benignou.

Marie Alžběta roku 1645 žalovala na sestru Sibylu, že od ní nemůže dostati podíl po otci 447 kop a žádala o zvod do jejího domu v Unhošti. Vrchní hejtman Kořenský dal zprávu, že obě sestry svým sporem čes-

kou komoru zbytečně obtěžují, obě mají šosovní grunty v Unhošti, proto ať se porovnají na městském právé.⁷³⁾

Vdova Marie Alžběta měla u sebe nekatolickou služebnou, proto město ji roku 1650 vyzvalo, aby služebnou ihned propustila. Roku 1652 Elsnicová psala české komoře dojemný list, ve kterém líčila, že s třemi drobnými dětmi žije u veliké chudobě a nouzi. Její dvoreček je pustý a od vojska vykradený. Prosila snažně, aby z ohledu na jejího otce (Tyburcího Čejku), který 18 let byl hejtmanem na Křivoklátě, i na jejího za vlast padlého manžela Melichara bylo jí z křivoklátských lesů vykááno několik kmenů na opravu dvora a konšelé aby od ní kontribuci nežádali.⁷⁴⁾

Teprve roku 1658 porovnaly se sestry Elsnicové tak, že Sibyla svoji pohledávku 500 kop za českou komorou postoupila sestře Marii Alžbětě, aby svého syna Jana Jaroslava, let nemajícího, mohla šatit a dáti na učení.

Jan Jaroslav ještě roku 1688 o tuto pohledávku marně se ucházel.

Nad nedospělými dětmi byl ustanoven poručníkem Rudolf Hruška z Března. Vida smutné hospodářství, roku 1659 žádal českou komoru, aby z pohledávky 2072 zlatých za statek Evaň vyplatila 300 kop Vilémovi Albrechtu Krakovskému, který odpola zbořený dům Laurýnovský by opravil a postaral se o sirotky.

Když česká komora žádost zamítla, Hruška znovu hlásil, že sirotci žijí v nouzi a jejich dům je na spadnutí. Aby prodati se nemusil, prosil aspoň o 300 kop z jejich pohledávky za českou komorou.⁷⁵⁾

Jan Jaroslav Elsnic došed právních let, ujal dům v Unhošti a roku 1665 prodal jej Janovi Karlovi Kurkovi.

Přes to poručník Hruška roku 1670 prodal týž dům Oldřichovi ze Staufenberka, ač obě panny Elsnicové kladly odpor tomuto trhu.⁷⁶⁾ (Viz Kurka z Lukovan).

⁷²⁾ Tamže, Nová manipulace E 24/1.

⁷³⁾ Tamže E 15 svazek 14.

⁷⁴⁾ Tamže. A 24/3.

⁷⁵⁾ Tamže E 24/4.

⁷⁶⁾ Viz Kurkové z Lukovan.

Jan Jaroslav roku 1681 oženil se po druhé s paní Evou Polyxenou rozenou Hruškovou z Března.⁷⁷⁾ Od roku 1685 zasedal v měst-

ské radě a byl inspektorem nad várkami. Zemřel v Unhošti roku 1695 a byl pohřben v místním kostele.

KOBER Z KOBERŠPERKA.

Předek téhož rodu Jakub Kober přišel roku 1585 z města Kladska do Prahy.⁷⁸⁾ Kryštof Kober byl od roku 1588 ingrossatorem menších desk a pro účastenství ve vzpouře roku 1621 popraven na Staroměstském náměstí.

Na žlutém štítě měli ptáka noha barvy modré, držícího v pravé noze kladivo. Příkryvadla modrá žlutá, za klenot dvě křídla barvy žluté a modré.

Václav Valerian Kober roku 1664 prosil konsistoř, aby mu dovolila oddavky hned po první ohlášce, protože bába jeho nevěsty leží na smrtelné posteli a ráda by ještě vi-

děla sňatek své vnučky Judity Kristiny Borovanské ze Šturmfeldu.⁷⁹⁾

Johanna Polyxena Rosendorfová, rozená Čejková, roku 1670 prodala dům Parisovský v Unhošti za 350 zlatých Václavu Valentinu Koberovi z Koberšperka, měštěninu Starého Města Prahy.

Tento zemřel ještě roku 1670 a byl pohřben v kostele sv. Víta.⁸⁰⁾

Jiných dokladů o domě někdy Parisovském jsme nenalezli. Pravdě se podobá, že jej koupila paní Hrušková. Archivní pomůcky shořely v květnu roku 1945 na Staroměstské radnici.

HRUŠKA Z BŘEZNA.

Na červeném štítě měli větev s dvěma zelenými lupeny a žlutou hruškou.

Lidmila Rozina, manželka Jana Karla Hrušky, držela již roku 1639 dva domy v Unhošti. Téhož roku vzato pivo za 18 grošů do domu pana Hrušky. Za vpádu Švédů do Rakovnicka roku 1639 Jan Karel Hruška opustil Unhošť a vzal úchranu na hradě Křivoklátě.

Anna Salomena, vdova po zemřelém Jiřím Václavu Hruškovi z Března, roku 1672 hlásila české komoře, že před lety od zemřelé již slečny Alžběty Kateřiny Ruinové koupila v Unhošti dům za 2100 zlatých jako svobodný a jej zaplatila. Nyní píše jí úředník desk zemských, že pan ze Štaufenberka má tu pohledávku 200 zlatých. (Šlechtična Ruinová měla u Adama Jindřicha Hrušky 200 zlatých. Umírajíc roku 1670 odkázala je švagrovi plukovníkovi Janovi ze Štaufen-

berka a ten hned zase postoupil je svému bratrovi hejtmanu Oldřichovi. Viz Kurka z Lukovan.)

Anna Salomena zemřela roku 1673. Zůstali po ní sirotci Maxmilián a Anna Lidmila, nad nimiž byl poručníkem strýc Adam Jindřich Hruška, který roku 1674 pronajal dům Bohumilovi Vilému Kadoši na čtyři roky za 530 zlatých. Kadoš (Kadov, Kadovský) 9 krav a 13 slepic odehnal do Prahy, 6 sviní zabil, hned postoupil dům Ferdinandovi Karlu Čejkovi a ujel z Čech.

Když Hruška roku 1678 chtěl dům vyplatit, Čejka nechtěl s ním jednat.

Hruška psal radám české komory, že pronajímaje dům nevěděl, že Kadovský Švéda je cizozemec a v zemi není nobilitovaný, proto ho nemůže pohnati k soudu.

Konšelé za sporu dali do domu sekvestra Kryštofa Paytla, který dům Hruškův prodal.

⁷⁷⁾ Matrika v Hájku.

⁷⁸⁾ Praha 558 fol. 44.

⁷⁹⁾ Opis v AZ; matrika v Týně.

⁸⁰⁾ Miltner, Böhmische Privatmünzen 235.

Po zaplacení dluhů sourozenci Maxmilián Hruška, Anna Lidmila Mazaná a Eva Poly-

xena Škodská se o zbytek podělili.⁸¹⁾ Jejich dům koupil Jakub Janouš.

MAZANÝ ZE SLAVĚTINA.

Svobodníci Václav, Jiří a Martin bratři Mazaní, roku 1559 obdrželi stav vladyccký. Na modrém štítě měli černého ptáka kosa k pravé straně obráceného, kolčí helm s točením, přikryvadla barvy modré a černé, nad tím pštrosí pero barvy bílé.

Jan Mazaný měl za manželku Kateřinu Čejkovou z Olbramovic, s níž zplodil syna Václava Ferdinanda. Berniční úřad na žádost paní Kateřiny, již vdovy, roku 1661 vyšetřil, že dvůr pana Jana Mazaného v Unhošti byl počítán za jednoho osedlého, ale pro škody ohněm způsobené všechny platy od dubna roku 1658 byly do tří let prominuty a od července roku 1661 je zase považován za osedlého.⁸²⁾ Pravdě velice se podobá, že Jan Mazaný usadil se na dědinách někdy pana Třilického, jehož dva domy roku 1654 byly spálené a opuštěné.

Kateřina vdala se po druhé za Karla Ferdinanda Čejku, s nímž děti neměla a brzy umřela. Čejka umíraje roku 1694 odkázal veškeren majetek postorkovi Václovu Ferdinandovi Mazanému, který již roku 1695 dvůr v Hříškově prodal panu Příchovskému.

Mazaný byl hofmistrem nejvyššího purkrabí Adolfa Vratislava ze Šternberka a zemřel roku 1714 ve Smečně.

Volfgang Praunsperger měl roku 1708 v Unhošti dům a domek, k nim 270 strychů polí, duk na 14 vozů sena, 4 koně, 6 krav a 25 ovcí. Faráři dával desátek 11 strychů obilí.⁸³⁾

Z rozlehlosti dědin soudíme, že zboží toto koupil od pana Mazaného. Zázpisu není. Praunsperger byl roku 1705 správcem panství kladenského a v Unhošti měl správce Václava Žamberu.

COLLOREDO.

Rudolf Colloredo byl velkopřevorem řádu maltézskeho, za války třicetileté zaměnil rúženec za meč a za vynikající schopnosti dosáhl hodnosti polního maršála.

V prosinci roku 1633 vtrhl s artilerií do Rakovníka a šest dní tu loupil. V Unhošti zmocnil se jednoho domu šosovního. Křivoklátský hejtman Kaplíř roku 1641 psal české komoře, že na gruntě pana hraběte z Colloredo v Unhošti jsou tři zádušní krá-

vy, z nichž za léta 1633—1640 je zadrženo 55 liber vosku, učiní na penězích 18 kop 20 grošů, záduší je dlužen 100 kop, na šos 30 kop, desátek má dávat ročně 3 strychy a dva věrtele obilí, ale od r. 1633 nedal nic.⁸⁴⁾

Regiment Colloredův roku 1643 ležel tři dny v Unhošti a veliké škody dělal. Roku 1649 je zmínka o spáleném domě Colloredově. V popise z roku 1654 uveden není.

Colloredo umřel roku 1657.

VELENSKÝ Z VELENĚ.

Vladyka Jan Velenský r. 1501 prodal 1½ lánu a sad Smilovi za 70 kop, r. 1513 prodal městiště hokynáři Vaňkovi a r. 1514 Jan

z Mnichova Velenský prodal dvůr vladykovi Janovi z Bezdědic za 115 kop. Jan Velenský r. 1523 koupil grunt od Šebestiána Kroupy.

⁸¹⁾ AMV, Nová manipulace A 24 sv. 1.

⁸²⁾ AZ, A 4b fol. 64.

⁸³⁾ Katastr tereziánský 21.

⁸⁴⁾ AMV, Stará manipulace P 90 sv. 121.

BEZDĚDICKÝ.

Vladyka Jan z Bezdědic roku 1514 koupil dvůr v Unhošti od Jana Velenského za 115 kop, roku 1520 byl hejtmanem na Křivoklátě a roku 1521 prodal grunt v Unhošti paní Jandové za 12 kop.

HRZEK ZE MŠENA.

Jan Hrzek ze Mšena roku 1507 seděl v Kyšicích, roku 1519 smluvil se o studnici ležící na gruntech Václava hrnčíře v Unhošti a roku 1520 dal čtvrt lánu dědiny i s tím dílcem za Božími mukami v dědičné užívání Chramostu Balíkovi. Roku 1521 seděl již na Rudě.

LICHTENŠTEJN A TRAUTMANSDORF.

Unhošťští konšelé roku 1701 si stěžovali panu Valdštejnovi, držiteli panství křivoklátského, že Maxmilián Norbert Krakovský chce ve svém domě zříditi pivovar a dodali: Za naší paměti bylo v městě 12 domů panských, které všecky v rumu leží, totiž markraběte Badenského, hraběte Černína, svobodného pána z Lichtenštejna, hraběte Trautmansdorfa a jiných pánů. Ti nic

nepodnikali. Panu Krakovskému povolili jsme toliko sladovnu, ale vařil v pivovare obecním.⁸⁵⁾

Roku 1676 měli v Unhošti dědiny pan baron z Lichtenštejna a paní Walmerodová, v letech 1690—1699 paní Perpoltianová a roku 1701 paní Ottenfeldová.

Jiných dokladů o těchto rodinách jsme nenalezli.

---

⁸⁵⁾ Tamže, Nová manip. A 17 sv. 3.

OBSAH:

	Strana		Strana
Bayer	29	Lhotka ze Smyslova	23
Bezdědický	70	z Lichtenfeldu	52
Böhm z Löwenkrone	26	z Lichtenštejna	70
Breda	40	Magerle ze Sobišku	36
Briel	35	z Marti	23
Brimmer (z Prýmu)	24	Mazanec z Frymburka	10
Budkovský	25	Mazaný ze Slavětína	69
Collredo	69	Metternich	40
Čáček z Kuklovic	9	Michna z Vacínova	57
Čejka z Olbramovic	59	Morgenstern	52
Černín z Chudenic	48	Mostník z Nižtice	9
Deutschman	19	Muck z Muckenthalu	19
Dietman	19	Ojř z Očedělic	51
Elsnic	66	Oppelt	31
Fellner	29	Oškobrňský	7
Fentzel	35	Ota z Losu	44
Flek	22	Packstroh	30
Glac	34	Papazoni	16
Guldener z Lobes	53	Paris z Reinswaldu	12
Hartlieb	30	Pavlovský	56
Hartman	33	Pelechius Strážovský	20
Hrobčická z Nostic	17	Personová	26
Hron	53	Pleiner	18
Hruška	68	Pögel	35
Hrzan z Harasova	32	z Prýmu (Brimmer)	24
Mrzek ze Mšena	70	Pytlík ze Zvoleněvsi	49
Hůlka	11	z Rancova	21
Chodour z Lokte	54	Rašín z Rýzmburku	22
z Chotýše	53	Ratibořský z Altendorfu	54
Jan z Jandova	11	Rejnal	37
Jelínek z Lovoše	37	Renšpergár	31
z Jistebna	49	Růžovský	17
Kadaňský	28	Sehr	59
Kaplíř	42	Sobětický	14
Kapoun ze Svojkova	45	Stochovec	55
Kladenský	38	Straka z Nedabylic	42
Kober z Koberšperka	68	Stránský	23
Kolovrat Bezdrůžický	47	Sušický z Tulechova	54
Kolovrat Krakovský	46	Škodský z Fajerberka	50
Kouč z Kouče	51	Škopek	16
Kurka z Lukovan	56	Štamberský	26
Kustoš ze Zubřího	32	Štaufenberk	57
Kytl	34	Tann z Tannu	51
Langmantel	20	Toskánský	41
Leonrodt	31	Trautmansdorf	70

	Strana		Strana
Trentin	58	Vítek ze Salzberka	36
Třilický z Turovce	13	Vyšín z Klarenburka	25
Tunkl z Brníčka	32	Watzel	57
Týnecký z Týnce	10	Wiržbinský	55
Újezdecký z Červeného Újezdce	49	Wohlgeschaffen	24
Ulbricht	22	Zuckmantel	21
Valdek	41	Žďárský ze Žďáru	39
Velenský z Veleně	69	Žlutický	15, 52

REJSTŘÍK OSOBNÍ:

	Strana		Strana
Adamičová Kateřina	10	Budínský František Josef	34
z Altendorfu Ratibořský	54	Budkovský z Budkova	24, 25
z Aschenbrunu Tunkl	32	Bukovanská z Boříkova	60, 42
Babáková Marie	23	Butlerová	17, 41
Badenský markrabě	70	Bzenecká Alena	66
Bahenský Matouš	51	Campobelli Kadaňský, Kouřimský	28
Bartošovský Václav	22, 24, 56	Carnet Václav Josef	33, 35
Bayer Jakub, Ondřej	29	Clary z Aldringen	34, 46
Bělohávek, mlynář	47	Collredo Rudolf	69
z Bělok Mikuláš	53	Cracau, generál	28, 43, 66
Beník z Petersdorfu Jan	17	Čáček z Kuklovic	8, 9, 28, 39
Berounský Josef	36	z Čáslavi Václav	53
z Běšin Protiva Adam	17	Čáslavský Adam	36
z Bezdědic Jan	69	z Čazerova Vodňanský	11
z Bílé Adolf	43	Čejka z Olbramovic 8—18, 27, 37, 44—48,	59—66
Bínová ze Zásmuk Helena	51		
Blereanu Filip	37	Černín z Chudenic	32, 45, 48
Bohdanecký Jindřich	8	z Červeného Újezdce	49, 50
Böhm z Löwenkrone Zikmund Volf, Jan		Dědek Martin, mlynář	58
Josef, Leopold Ludvík, Ferd. Vilém	27	Deutschman Theodor	19, 23
z Bolu Příkladská Johanna	7	Dietman z Dietenheimu	19
Boreš Václav	13	Dlouhoveský, strážmistr	29
Borovanská ze Šturmfeldu	68	z Dobřenic Lidmila	22
Boryňová z Mitrovic Marie	13	Dörfel, Dörfler	22, 23
Boží Jan, Marta	39	Drábek z Oškobrh	7
Braumhauský, farář	18	z Dreienfelsu Trentin	58
Branžovský Petr	26	Drieschberger Jiří Karel	18
Breda Karel Jáchym	33, 40	von Drossau Pleiner	19
Briel Josef, Karolina	35	z Držkovic Renšpergár	31
Brimmer	24, 25	z Duban Hedvika	51
z Brníčka Tunkl	32	Eibenschitz Jonas	41
Brodský Mikuláš	12	Elsnic z Elsnic	26, 29, 67—68
z Března Hrušková	13	Erl z Erdštejna Ondřej	42
Březňanský Jakub, rektor	14	Fachner z Trauensštejna	59

	Strana		Strana
z Fajerberku Škodský	50	z Chudenic Černín	48
Fellner z Feldeku	21, 29	z Chýně Stochovec	55
Fentzel Wenzel	35	Iltessazy de Cadem	17
Ferdinand, král český	42	Jahodka z Turova Jan	12
Fischerová Anna	34	z Jandova Janda	10—12, 16
Flek z Fleckenstejna	22, 23	Janouš Jakub	23, 69
Freidenberger z Habelsberku	17	Jelínek z Lovoše	37, 38
z Frymburka Mazanec, Škorně	9—11	z Jistebna Jindřich	49
Galleryt Šimon, farář	13	Kabelius Poděbradský Jan	48, 61
z Gazolda Diana	48	Kadaňský z Campobelli	28
Glac ze Starého Dvoru	23, 33—35	Kadoš, Kadovský Švéda	68
Gober Michal	59	Kalivoda Vojtěch 19, Vít	30
z Greifenfelsu Stránský	23	Kamarýt z Žirovnice	51
Grolman František	23, 59	Kanická z Čachrova Eva	57
z Gryllova Jan	9, 10	Kaplíř ze Sulevic	42, 44
Guldener z Lobes	53	Kapoun ze Svojkova	35, 45
Habl Antonín	23	Kapr Mikuláš	59
Homut viz z Hrušova		Karyková z Řezna	11
Hartlieb Justin	30	Kasparides Jan	22, 26
Hartman z Klarštejna	16, 33, 34	Kastner Antonín, myslivec	31, 33
z Heckingu Zuzana, Benigna	17	Kladenský z Kladna	7—9, 39
Hepner František	58	Klapka Josef	21, 22
Hereš z Chotýše Prdla	53	z Klarštejna Hartman	16, 33
Hermanová Marie	31	Klatovský Petr	52
Herzog Daniel	29	Klaudi Jan, Martin	22, 58
Hirsch Ferdinand	41	z Knia Anna	34
z Hochhauzu Kateřina	67	Kober z Koberšperka	13, 65, 68
Hochburg Leopold	48	z Kohlenberku František	28
Holan Vincenc	31, 32	Kohout z Lichtenfeldu	52
Holman Pavel 17, Anna	19	Kolovrat Bezdrůžický	15, 38, 47, 60
Holzappel, generál	28, 48	Kolovrat Krakovský	46
Horn Mauric	39	Kolovrat Novohradský	41
Hornátecká z Dobročovic	21	z Königshanu Dorota	11
z Hornfelsu Baulerová	43, 64	Korczak Wirzbinský	55
Hošťálek z Javořice	19	Kostecký Jan	18, 26
Hrobčický z Nostic	17, 18	Košetický Zdeněk	45
Hron z Luftenberka	53	Kotmel Matěj	14
Hruška z Března	57, 63—69	Kotršal Kryštof	20, 22
z Hrušova Jan na Jenštejně	52	Kouč z Kouče	51
z Hrušova Homut	7, 8, 12	Kouřimský Jan	43
Hrzan z Harasova	32	Kouřimský z Campobelli	28
Hrzek ze Mšena Jan	70	Kracher Martin	18, 19, 24
Hříza Jiřík	13, 14	z Kralovic Mikeš	38
Chlumčanská z Hrobčice	43	Kropáčová z Krymlova	34
Chlumčanská z Přestavlk	27	Kropf Michal	19
Chodour z Lokte	54	Kuchyňka Václav	46
Chotoutovská z Nebovid	29	z Kuklovic	7, 8, 12
z Chotýše Hereš	53	Kulman Jan	11, 12

	Strana		Strana
Kurka z Lukovan	26, 56—58	z Milbachu Alžběta	30
Kustoš ze Zubřího	21, 31—33, 40	Miloni Pavel	64
Kutnaur z Sonenštejna	61, 62	z Mitrovic	45, 60
Květoňová z Rosenwaldu	23	Morgenstern ze Sadovic	52
Kydlinká z Kydlin	27	Mostník z Nižtice	10
Kytl z Kytlů	34	Mráz, arciděkan	30
z Labochu, Laisbachu Böhm	27	Muck z Muckenthalu	19
Lalichová Magdalena	35	Mulcová z Valdova Eva	13
Lamerzová z Liebspringen	30	Müller Jan Jakub	58
Langmantel z Tramínu	20, 21	z Nasilé Jiřík, Václav	49
Laurýnové	13, 20, 21, 37, 61	z Nebovid Mariana	12
z Lauterbachu Anna	36	z Nedabylic Straka	42
z Legin Anna	58	z Nejevína Salomena	38
Leonrodt z Perglasu	31, 33	Nesybová Barbora	31
Lerch Antonín	19, 21, 34, 59	z Nižboru Jan, Bohuněk	49
Lhotka ze Smyslova	23, 24	z Nižtice Mostník	7—10, 65
Libický Karel, purkrabí	47	z Nostic Heřman	17
z Lichtenfeldu Kohout	14, 42, 52	Novodomský	13, 15
z Lichtenštejna	70	Nussbergrová Rozálie	59
z Lípy Volf Zikmund	13	z Očedělic Ojír	8, 14, 51
Lisanderová z Ehrenfeldu	23	Ojír z Očedělic Jan	51, 52
Litovský ze Svinař	49	z Olbramovic Čejka	59
z Lobes Guldener	53	z Olšan Prokop	53
z Lobkovic	9, 41	Oppelt z Werthenfeldu	31
Löbel Matěj	27	z Ostešova Alžběta	60
z Lokte Chodour	54	Osvald Jan	55
z Losu Ota	42, 44	Oškobrnský	8, 14
Loubský z Lub	17	z Otradovic Alena	11
z Lovoše Jelínek, Straka	37	Ottenfeldová	70
z Löwenkrone Böhm	26	Ovčárský z Oškobrnh	7
z Luftenberka Hron	53	Packstroh	30
z Lukovan Kurka	56	Papazoni	15, 16
z Lvové koruny Böhm	27	Paprocký z Hlohoh	56
Magerle ze Sobíšku	36	Parisové z Kuklovic	7—12, 15
Marcant de Marcany	27	Pavlovský z Rosenfeldu	22, 24, 56
Marek, mlynář	38, 28	Paytel Kryštof	68
z Marti František	23	Pelechius Strážovský	20
Martinelli Isabela	58, 59	z Perglasu Leonrodt	31
z Martinic Bořita	39, 40	Perpoltianová	70
Marušius Jan	31	Person Jan, Anna	26
Maříček, Mařík	10—14, 16, 20	Perysterius Petr, farář	36
Mazanec viz z Frymburka		Pešík z Komárova	62, 63
Mazaný ze Slavětína	18, 65, 69	Petri Jan Jakub	22
z Milsingu Františka	30	Pfaller Ignác, správce	31
Metternich z Winneburku	40	Playerová ze Štorenfeldu	17
z Michalovic Diviš	37	Pleiner	17, 18, 19
Michna z Vacínova	57, 65	z Počernic Hůlka	11, 13
Miler František, správce	30	Pögel	35

	Strana		Strana
Pompeius Václav	50	ze Strašic Rejnal	37
Ponc Antonín	31	ze Sulevic Kaplíř	9, 12, 15, 20
z Pöttingu Urban	57, 61	Sušenský Jiří, písař	50
Pozdeňská Žofie	8	Sušický z Tulechova	54
Prášek Jan	17	Svašek Jan, mlynář	32, 38
Praunsperger Wolfgang	69	Světecká z Černčic	19
Preitschová Marie	18	ze Svinař Litovský	49
Příchovský Karel	66	Šimončovský dvůr	7
Pulvicová Anastazie	39	z Širntinku Josef	31
Pytlík ze Zvoleněvsi	49	Škodský z Fajerberku	50, 57, 69
z Radkovic Marta	7, 8	Škopek z Bílých Otrádovic	16, 17
z Rancova	21	Škopek z Elendberka	37, 39
Rašín z Rýzmburku	20, 22	Škorně viz z Frymburka	
Ratibořský z Altendorfu	15, 28, 54	Šlovský Kryštof	10
z Reinswaldu Paris	12, 13	Šmohařová Johanna	21
Renšpergár z Držkovic	30, 31	Štamberský ze Štanberku	26, 30
Rejnal ze Strašic	37	Štampachová	13, 28
de Ret Langmantel	20	ze Štaufenberka	57, 67, 68
z Riedu Wohlgeschaffen	24	Štěpánková Johanna	53
Richterová Terezie	59	Štromajerová Lidmila	60
z Rozeneku Zuzana	25	Štulz Jan, mlynář	35
Rosendorfová	65—68	Šubertová Alžběta	65
z Rozdražova Anna	46	Švábová z Chvatlin	30
Růžovský, Rožovský	17, 18	Tann z Tannu	51
Ryplová z Prýmu Klára	25	z Taurberka Kukla	10
z Řezna Karyková	11	Tluksa z Vrábí	52
z Říčan Terezie	32	z Toskány	41, 42
ze Sadovic Morgenstern	12, 52	Tožovský Pelechius	20
Salcburková Rozina	66	Trautmansdorf	70
ze Salzberka Vítek	36	Trentin z Dreienfelsu	58
ze Sasů Julius	41	Trmal z Toužic	15, 64
Sehr Claudius Lupizin	58, 59	Troskovec z Veleně	54
Seman Jan	19, 22, 24	z Tryskovic Václav	12
Seyfried Jan Kryštof	30	z Třebetova Katruše	53
Schaunburg Kryštof	61	Třilický z Turovce	8, 13—16
Schindler Antonín	42	Tuchlovská Anežka	7, 8
Schreckenhausen Frant.	23	z Tulechova Sušický	54
ze Siegburku Terezie	32	Tunkl z Brníčka	32
Služská z Chlumu	42, 60, 64	z Turovce Anna	13, 14
Smrž Kašpar	22	z Týnce Týnecký	10, 11, 14, 16
ze Smyslova Lhotka	23	Údrčský Vilém, Václav	14, 15
Sobětický	11—16, 42, 43, 54	Ulbricht Jan	22
ze Sobíšku Magerle	36	Valdek z Piemontu	41
Sora = Žďárský	40	de Valleta Ondřej	30
ze Steinu Marie	47	Vartovský Jan	13
Stochovec z Chýně	55	z Veleně Troskovec	54
Straka z Nedabylic	15, 42	Velenský z Veleně	69
Stránský z Greifenfelsu	23	Vchynská Alena	66

	Strana		Strana
Vítek ze Salzberka	36	z Winkelburku Fridrich	27
Višmborský Václav	28	z Wirtenthalu Eliška	57
Vlková z Harasova	39	Wirzbinski Korczak	55, 43
Vodňanský z Čazerova	11	Wohlgeschaffen z Wendelsteina	
Voříšková z Kundratic	35	a Riedu	24, 25
z Vrábí Fluksa	52	Zahrádková z Průhonic	17
z Vrbna Marie	46	Záruba z Hustiřan	61
Vrniha, jinak Smrž	8	Zhudovský z Hyršova	38
Vyšín z Klarenburka	24, 25	Zichovec Jan	51
Výšek Matěj	55	ze Zubřího Kustoš	32
Wais Samuel	19	Zuckmantel	21
Walmerodová	70	Zweibrückenský vévoda	41
Watzel Volf Konrád	57	Zweigott František	33
z Wehlingern Anna	21	Žambera Václav	69
z Wendelsteina Wohlgeschaffen	24	Žďárský ze Žďáru	7, 11, 12, 38—40, 50
Wenzel Fentzel	35, 36	ze Žeberka Maxmiliána	21, 46
z Werthenfeldu Oppelt	31	z Žirovnice Kamarýt	51
Wiesner Ferdinand	24	Žlutický	15, 16, 52

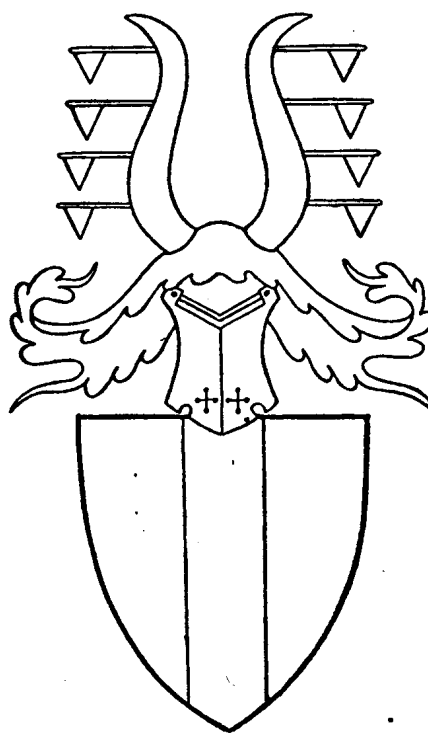
REJSTRÍK MÍSTNÍ:

Althof — Starý Dvůr	34	Hotovsko, chalupa	33, 34, 47
Baštěk Malý	11	Hřebečnický	17
Běleč.	16, 28, 43	Hřešihlavy	17
Bezděkov	37	Hříškov	65, 66, 69
Bohánka	11	Hutský mlýn	35
Bory, pole	22	Chaloupky	36
Bouchalka, chalupa	22	Chrbiny	7, 60
Buckov = Buštěhrad	47	Chrusterice	48
Celná (Nový svět)	33, 40	Chyňava	7
Cetno	17	Jáchymov	11
Čáslavsko, ves	27	Jeneč	53
Častonice	51	Kamen	26
Čeperka, pole	22	Katovice	17
Černíky	39	Kokrdov, dvůr	7
Červený Hrádek	34	Koratice	17
Červený mlýn	33, 34, 46	Kounov	17
Dolany	25	Kožlany	10
Druhlice	36	Krakov, ves	10
Družec	13	Křekovice	10
Evaň	66	Kuklovice	8
Hájek, klášter	22, 24, 25, 40, 58	Kyšice	54, 55, 70
Hatě, mlýn	7, 8, 14, 38	Lány	28, 48
Hořelice	42	Lhota Česká	13, 18, 60
Hostín	7, 8	Lhota u Kdyně	34, 35
Hostouň	32, 33	Lhota Podolná	27

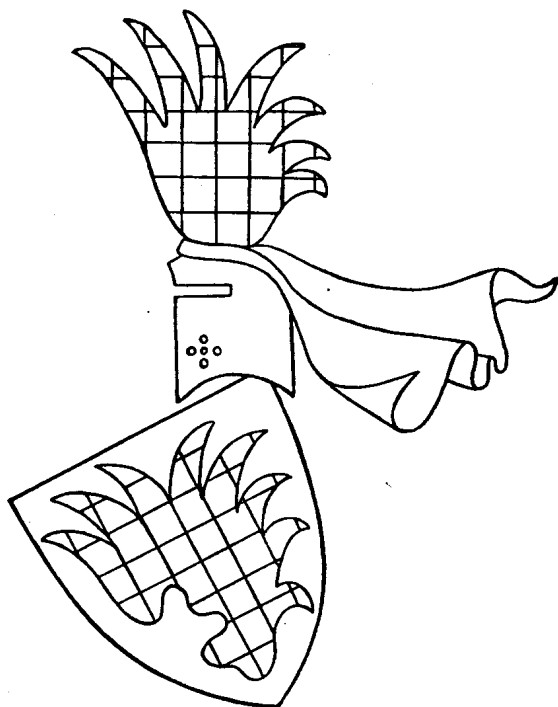
	Strana		Strana
Lhotka Hnojná	23	Senec	43
Libeč	41	Skřivaň	54
Libečov	7	Slabce	10
Lidice	53	Slatiňany	11
Lišany	52	Slavětín	16
Loreta v Itálii	40	Sluhý	17
Lstiboř	37	Smilkov	41
Městečko	44	Sobětice	14
Mimoň	11	Solenice	36
Načeradský mlýn	43, 55	Starý Dvůr — Althof	34
Nalžovy	17	Starý dvůr v Unhošti	40, 47
Nebeský, jinak Nový mlýn	63	Stebno, Jistebno	49
Nenačovice	7	Strašecí Nové	48, 57, 63
Nezabudice	54, 55	Středokluky, dvůr manský	48
Nižtice	9	Suchý mlýn	23, 33, 60
Nouzov u Rakovníka	31	Švihov	21
Nový Dvůr = Pavlov	36	Těchobuz	44
Nový Svět = Celná	41	pod Teplým, mlýn	32, 47
Obecnice, dům	21	Turovec	14
Olešná	10	Týn Horšovský	30
Oškobrhy, pustina	7	Týnec, dvůr u Chříče	10
Ovesná	27	Týnec u Klatov	46
Pavlov	36	Újezd Červený = Újezdec	7, 8, 24, 39, 56
Pecka	16	Újezd Panoší	10, 52
Pečárkův mlýn	52	Újezd Plotěný	15, 48, 53, 60
Perno v Míšni	20	Únětice	22
Pitkovice	12	Velichov	19
Počernice Dolní	11	Věneček, vinice	27
Podkozský mlýn	40	Vidouš, trať	8, 14, 52
Přílepek, dům	54	Vratec, trať	14
Ptice	8, 57	Vykáň	37
Ruda	70	Zdiby	34
Rymáň	39, 50, 60	Zviny, louka	51, 52
Sadlno	10	Žehrovice	13
Sedce, dvůr	60	Železná huť	7, 40
Sedlečko	21	Žiželice	19

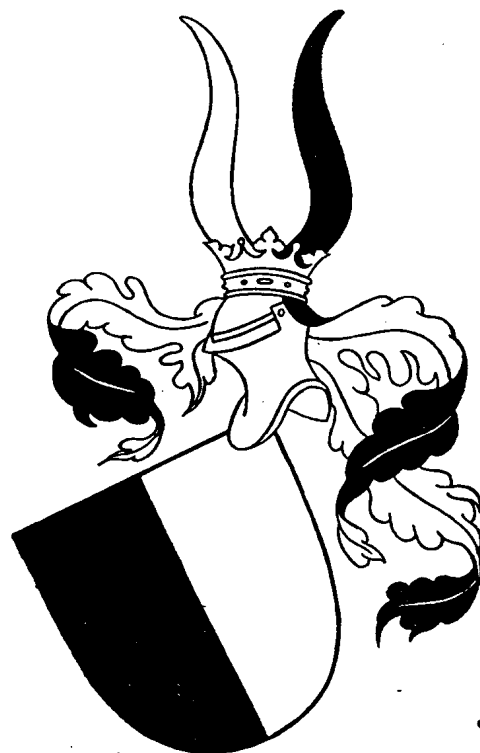
Jelínek z Lovoše

z Jistebna

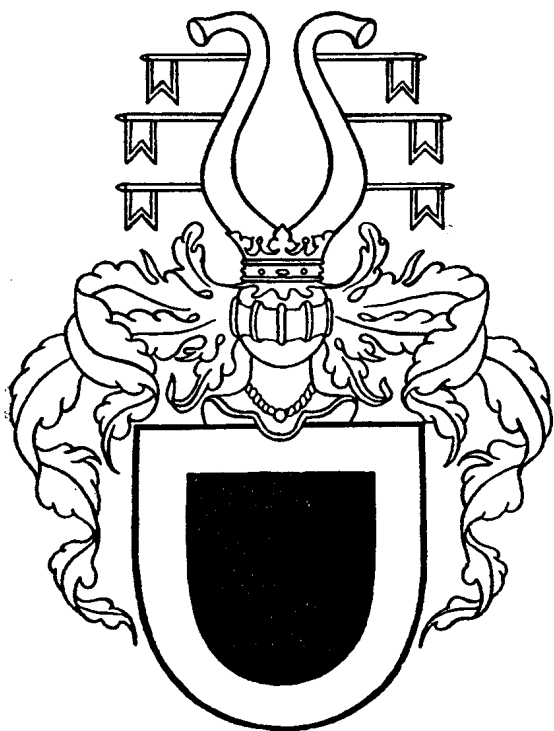

Kaplíř ze Sulevic

Kapoun ze Svojkova

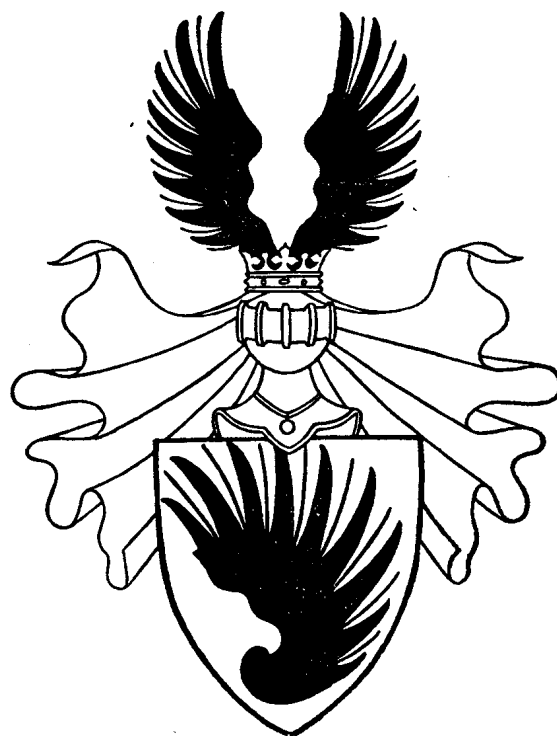
Kladenský z Kladna

Kober z Koberšperka

Krakovský z Kolovrat

Kouč z Kouče

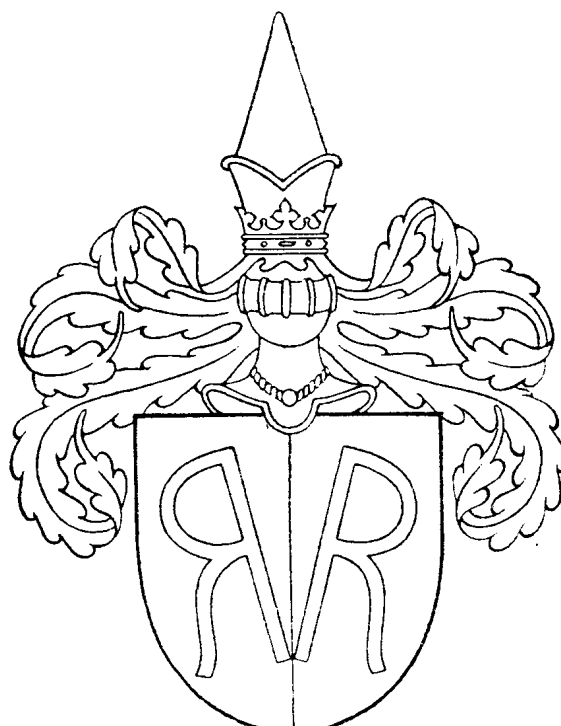
Kurka, Kurkovský z Lukovan

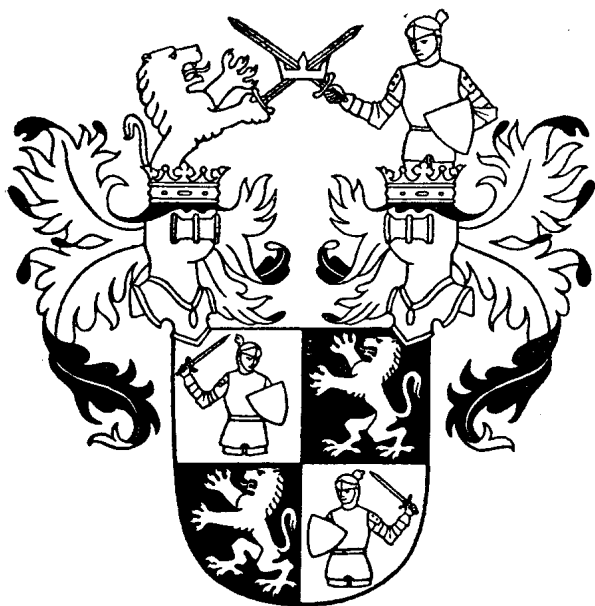
Kustoš ze Zubří a Lipky

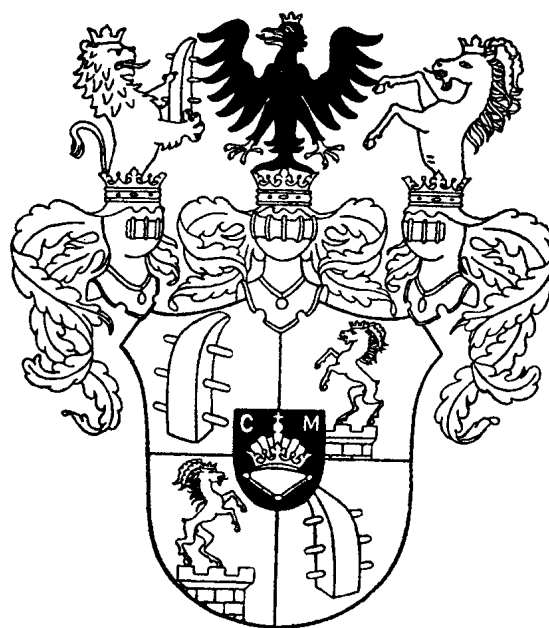
Kytl z Kytlu

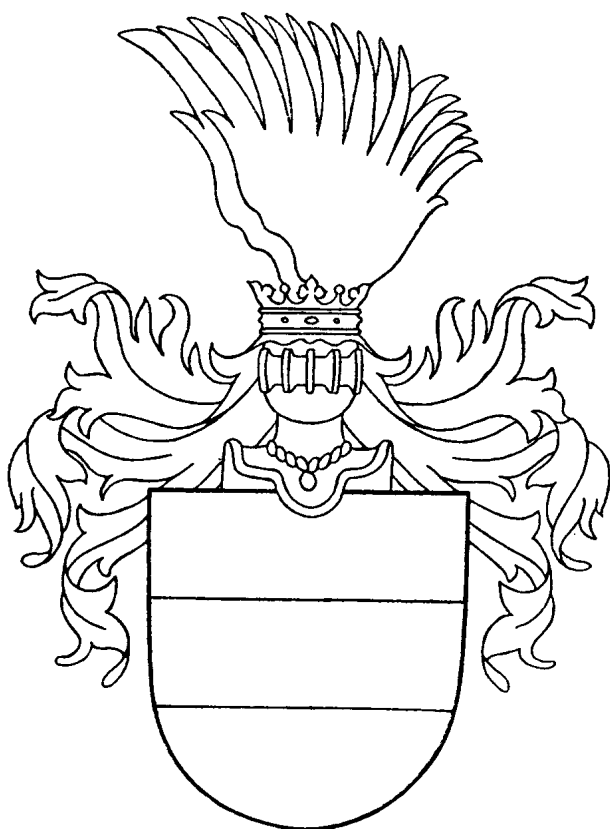
Langmantel z Traminu

Böhme z Löwenkrone

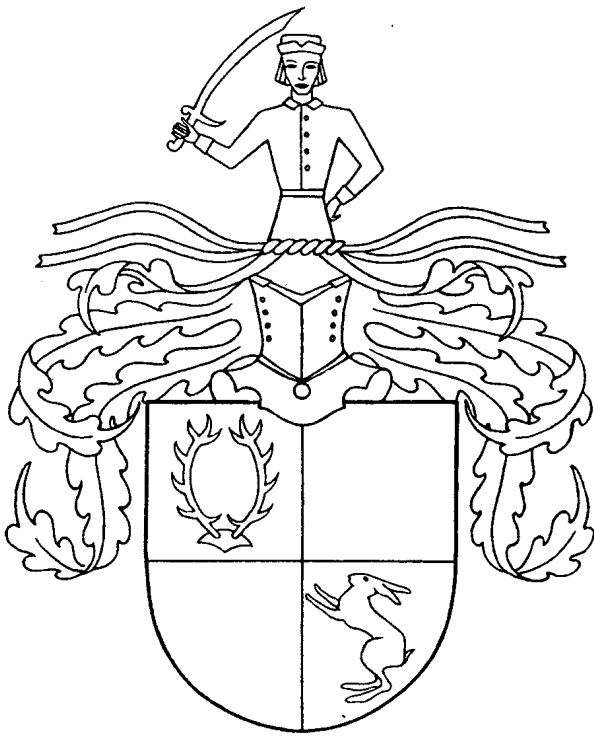
Breda, hrabě

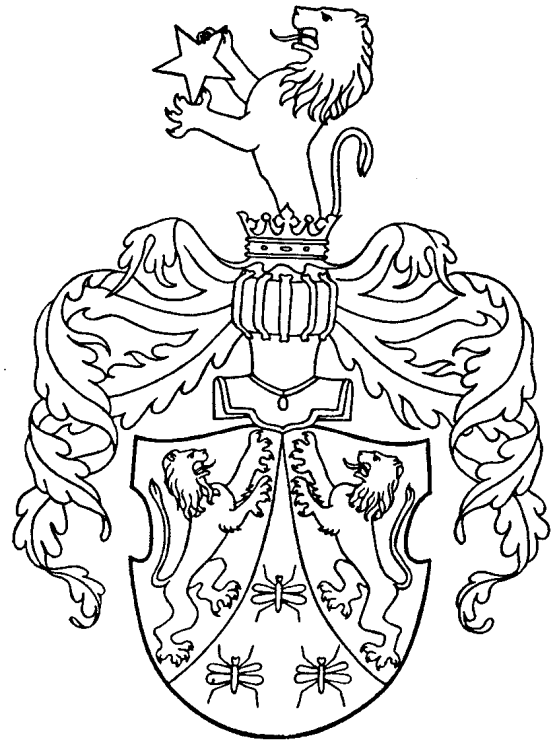
Budkovský z Budkova

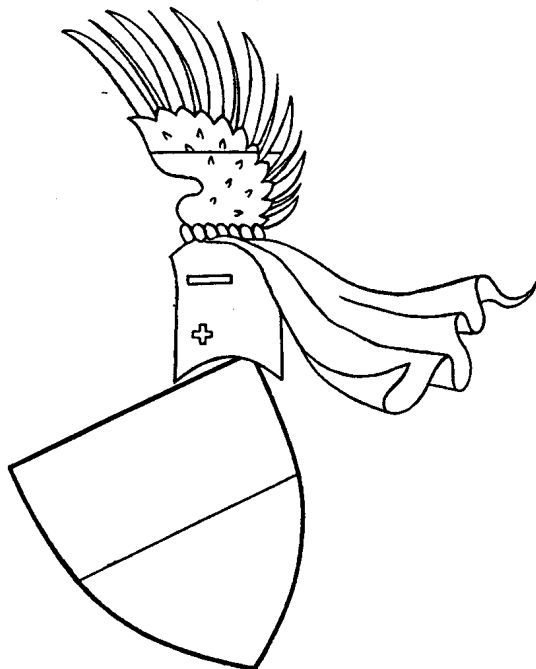
Čejka z Olbramovic

Mostník z Nižtic

Muck z Muckenthalu

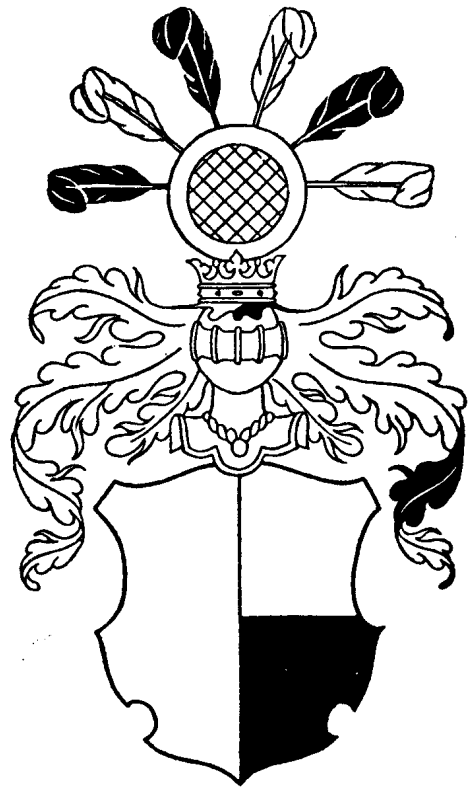
Ojír z Očedělic

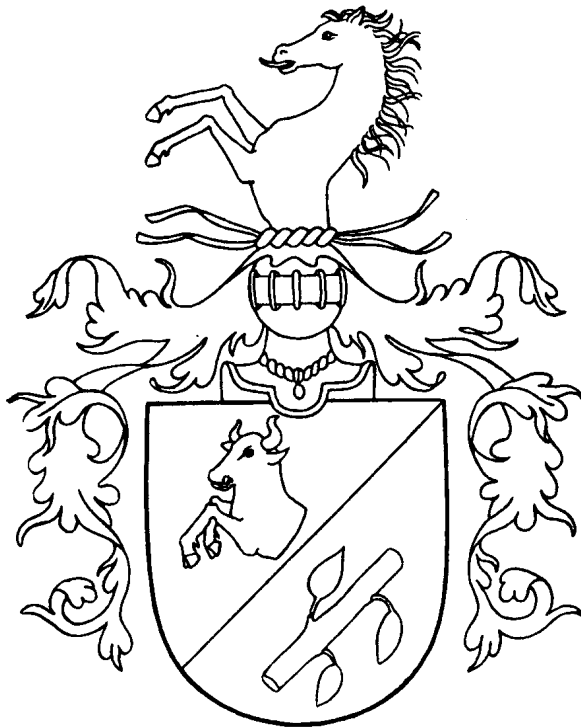
Oškobrnský z Oškobrnh

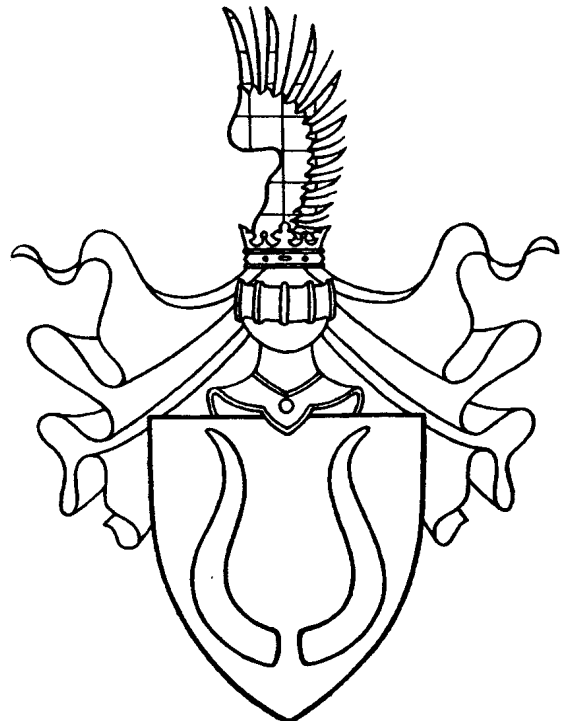
Hruška z Března

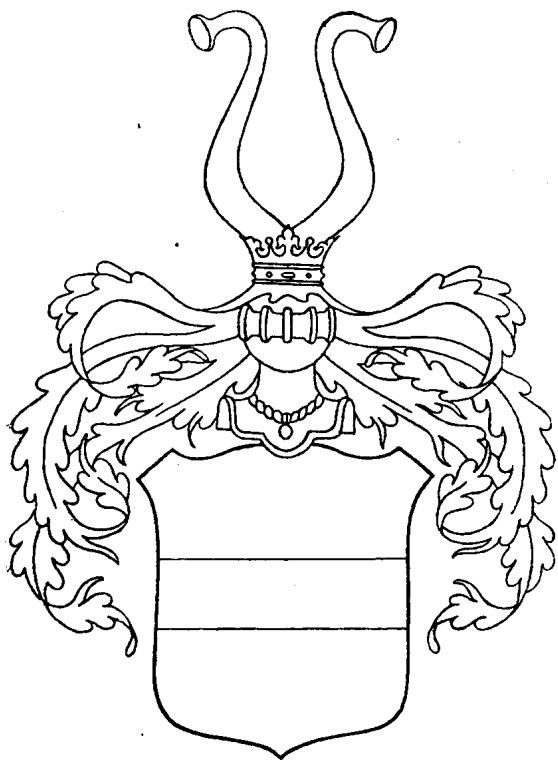
Hrzan z Harasova

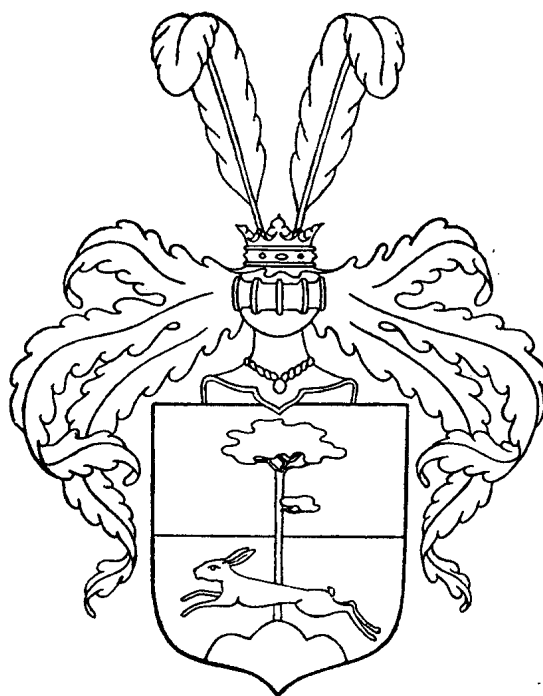
Hůlka z Počernic

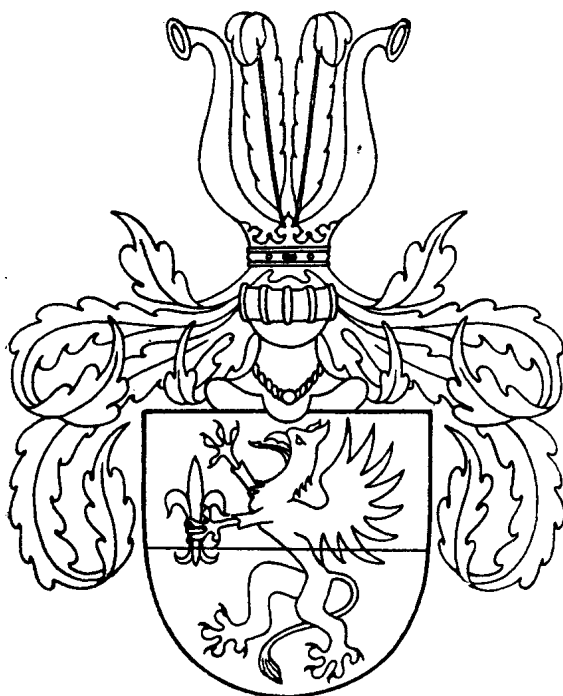
Chodaur z Lokte

Leonrodt, baron

Lhotka ze Smyslova

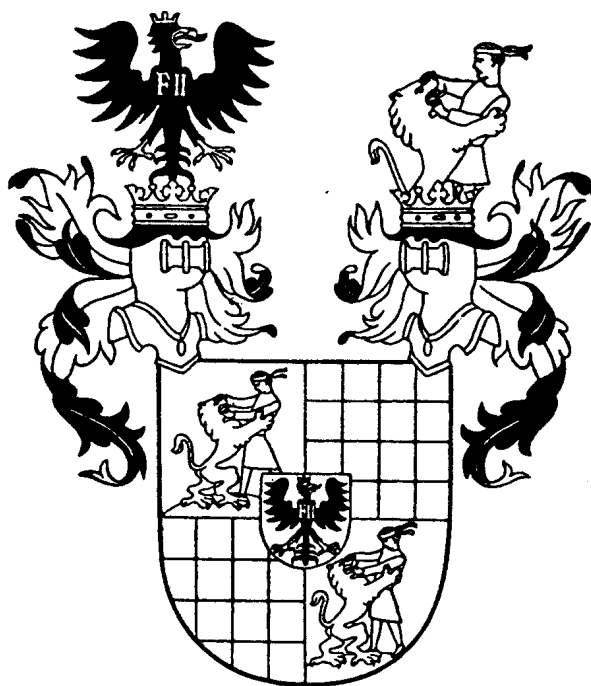
Kohout z Lichtenfeldu

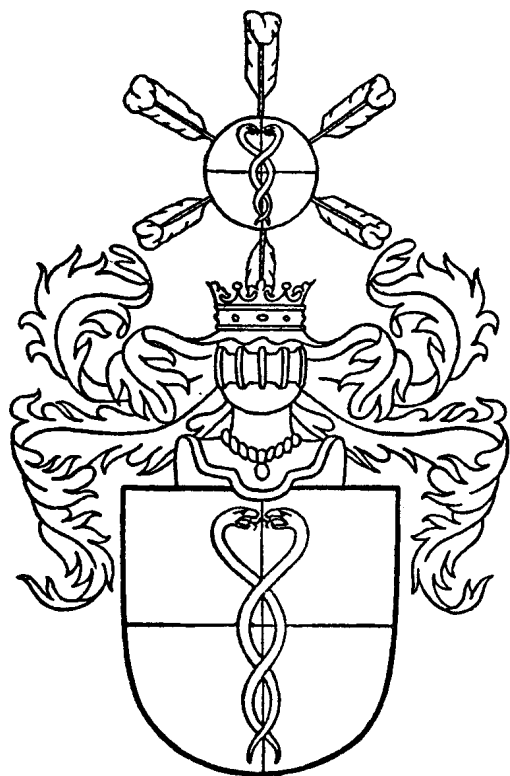
Mazaný ze Slavětina

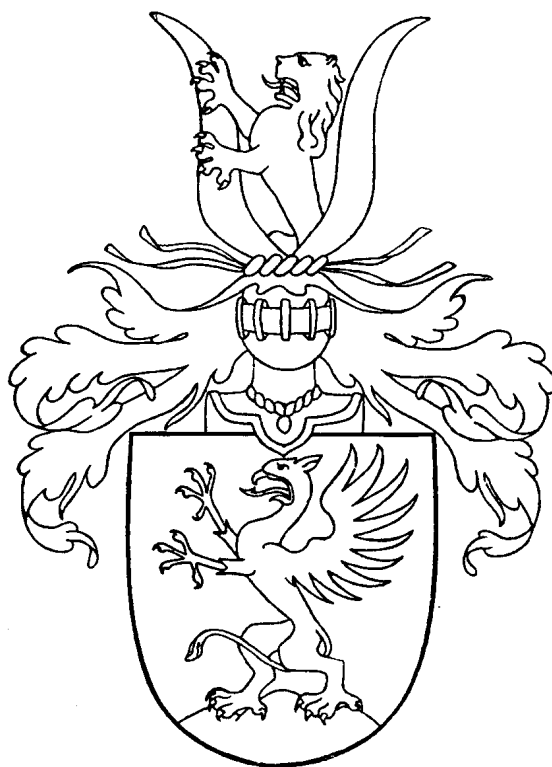
z Hartliebu

Hartman z Klarštejna

Hrobčický z Hrobčic

Hron z Leuchtenbergu

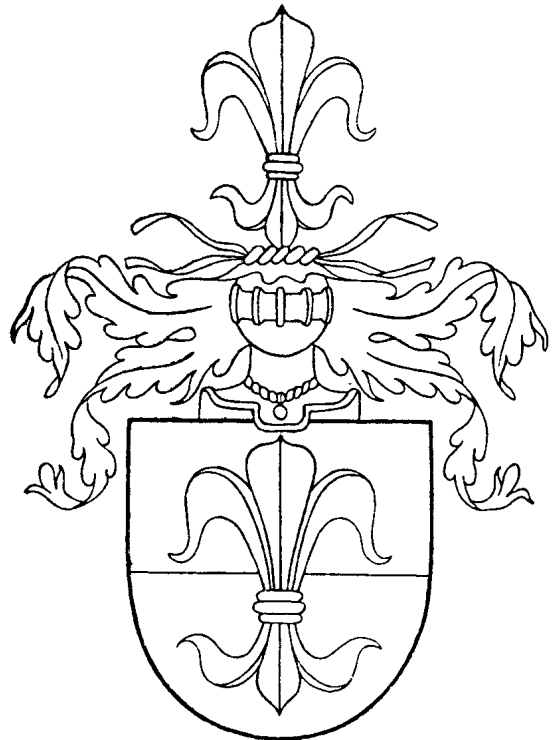
Elsnic z Elsnic

Fellner z Feldegu

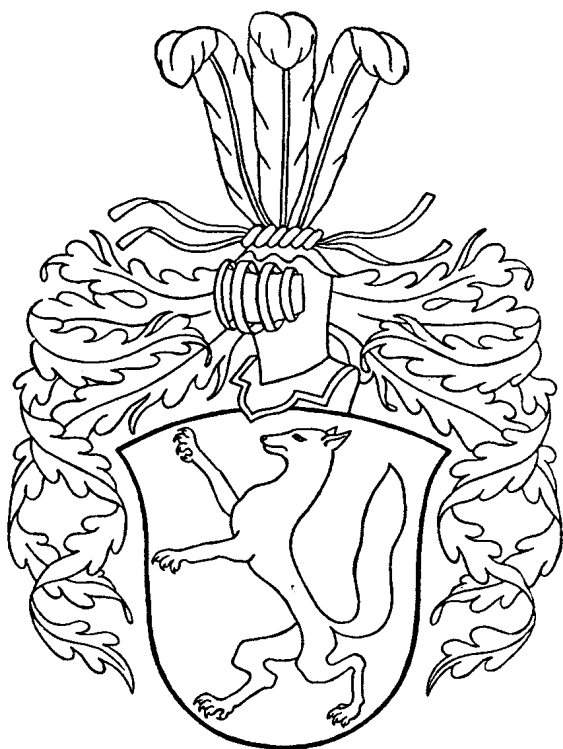

Glac z Althausu

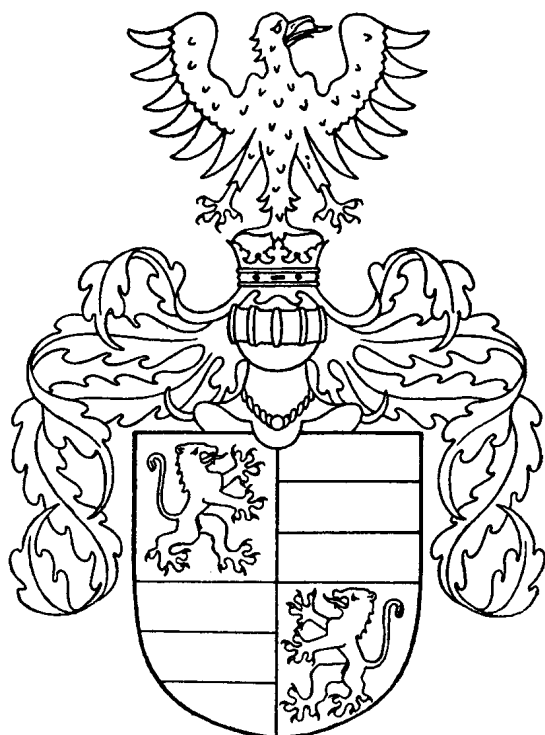

Guldener z Lobez

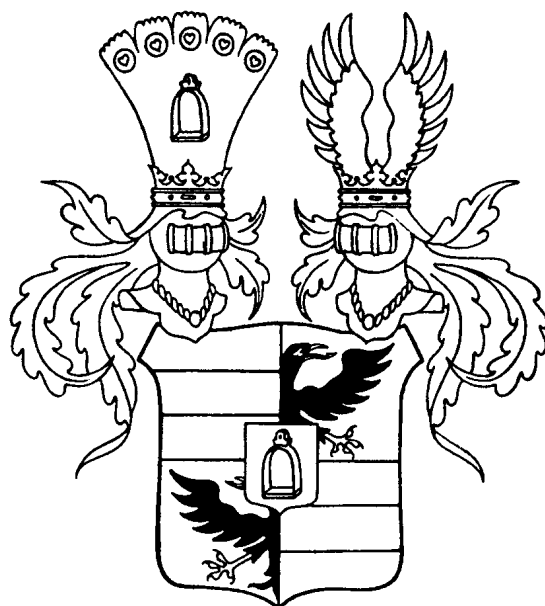
Ota z Losu

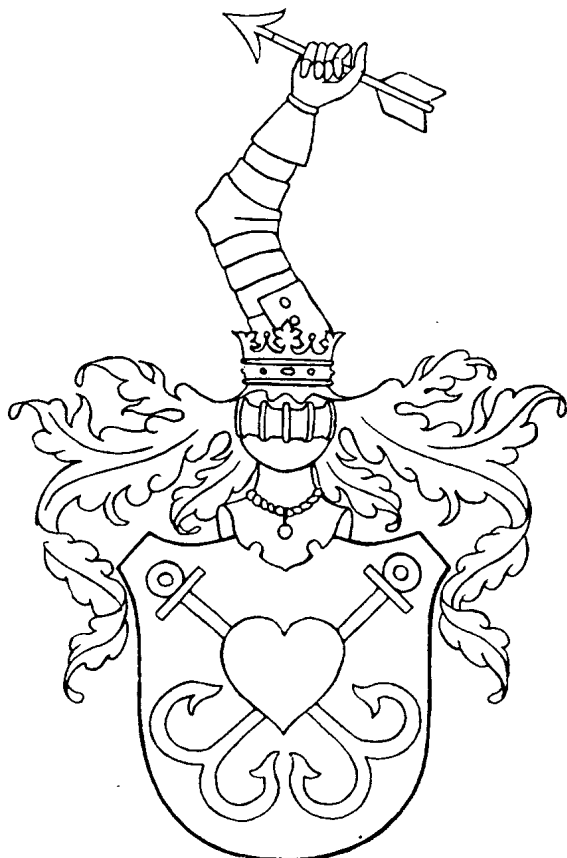
Papazoni z Mirandoly

Paris z Reinswaldu

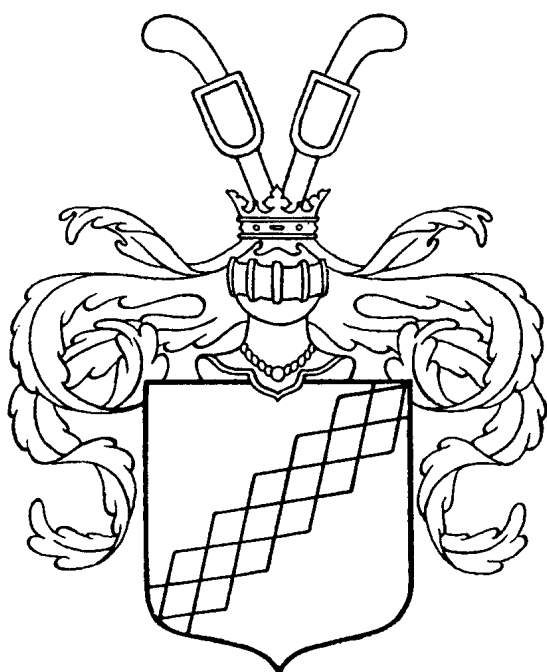
Rašin z Risenburku

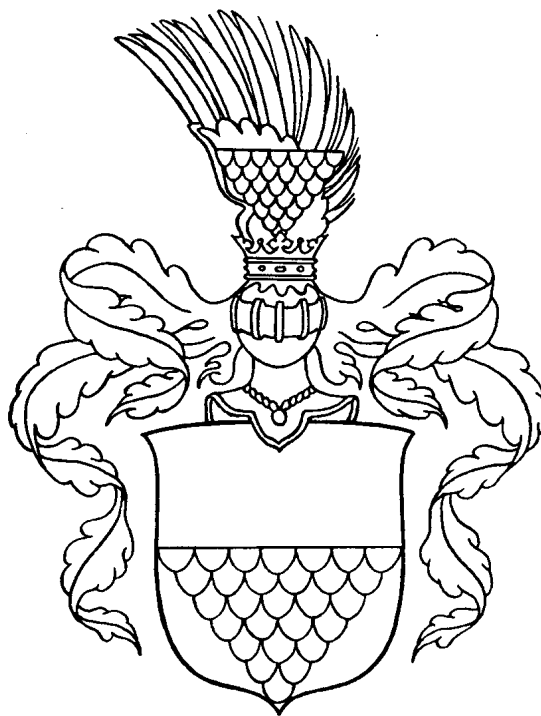
Rejnál ze Strašíc

Růžovský z Růžova

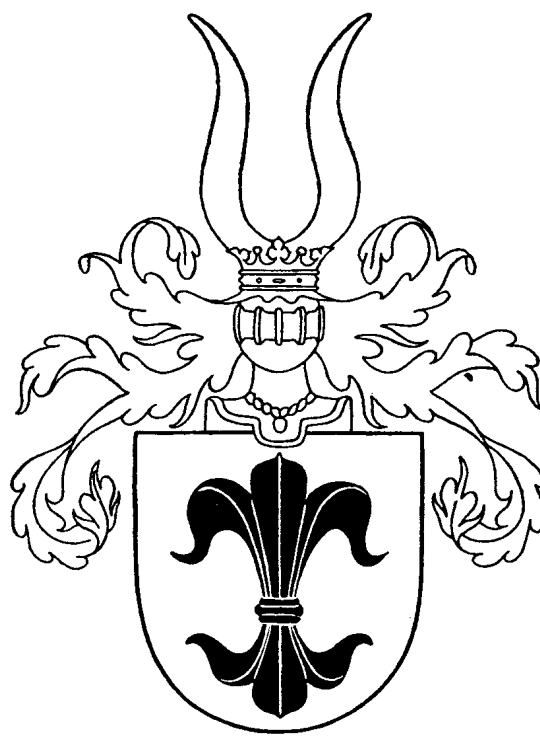
Renšpergár z Renšpergu

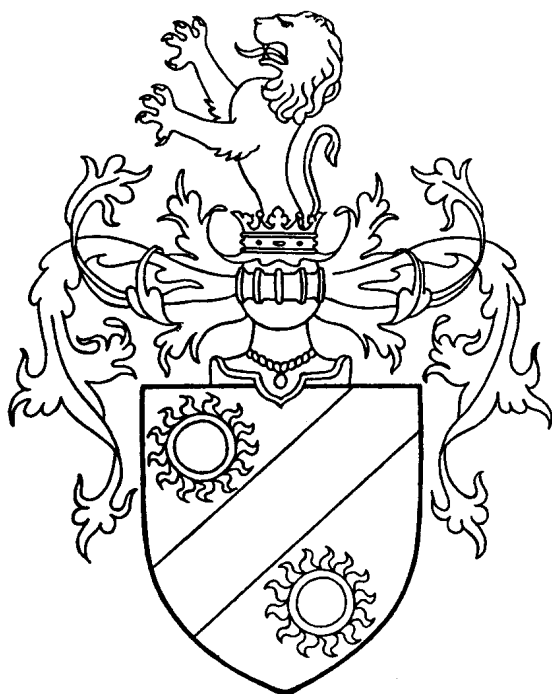
Sobětický ze Sobětic

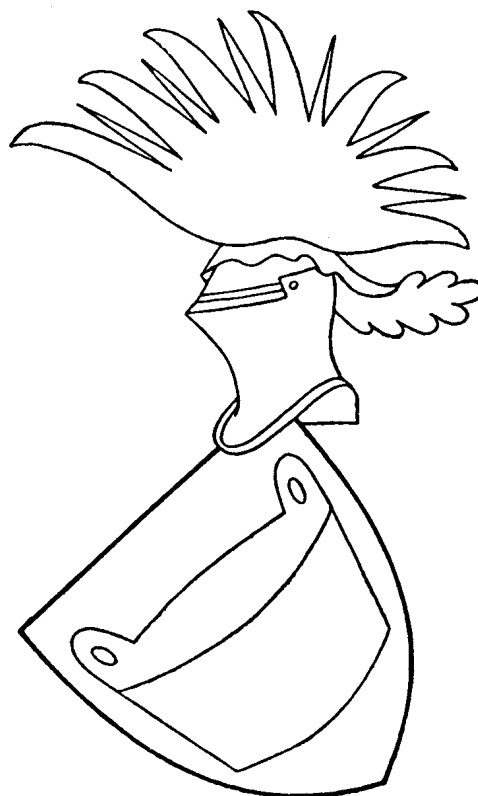
Straka z Nedabylic

Sušický z Tulechova

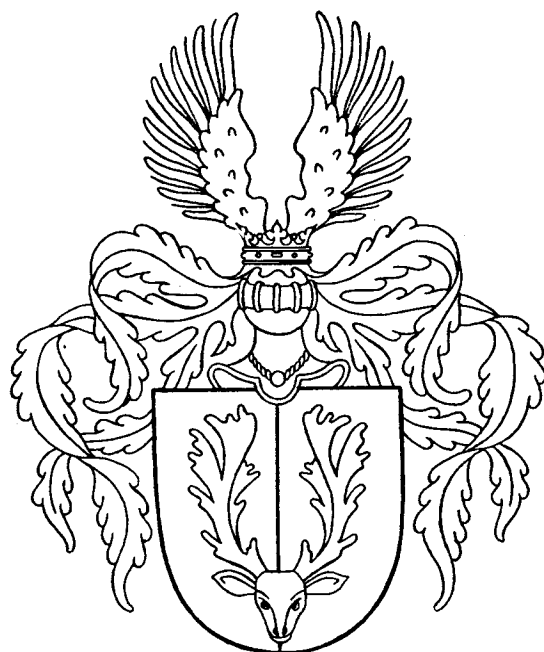
Škodský z Fajerberku

Škopek z Bílých Otradovic

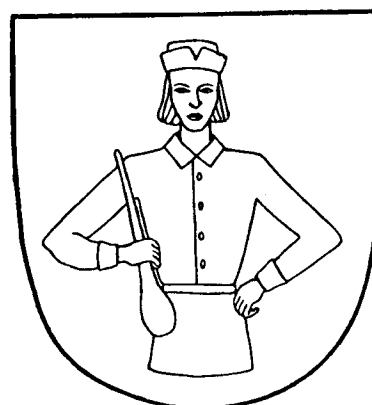
Trentin z Dreienfelsu

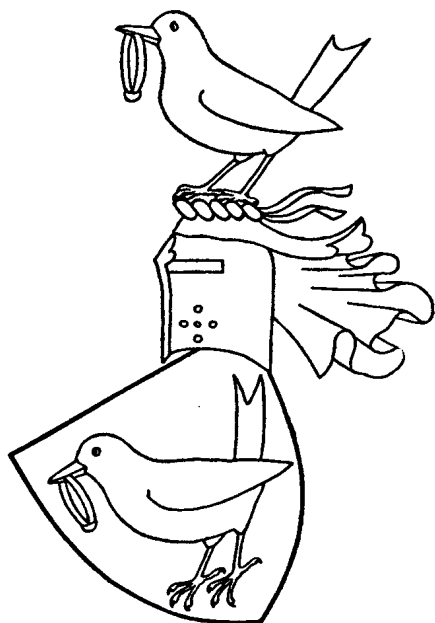
Třílický z Turovce

Tunkl z Brníčka a Zábřehu

Týnecký z Týnce

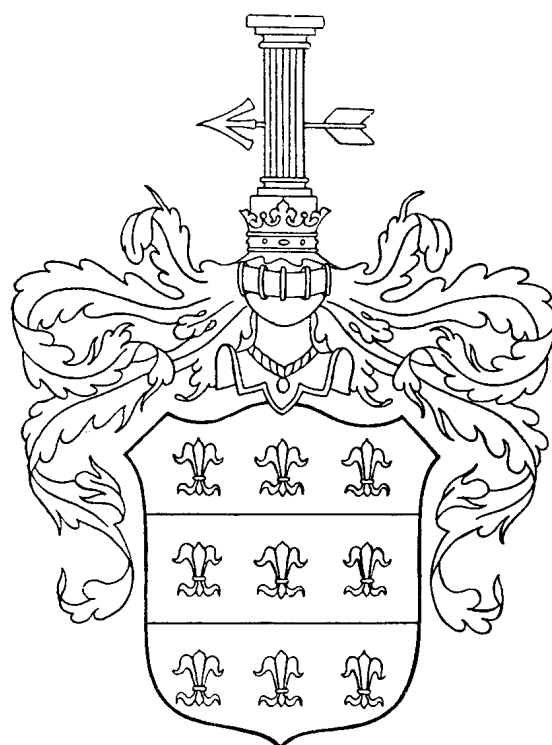
Újezdecký z Červeného Újezdce

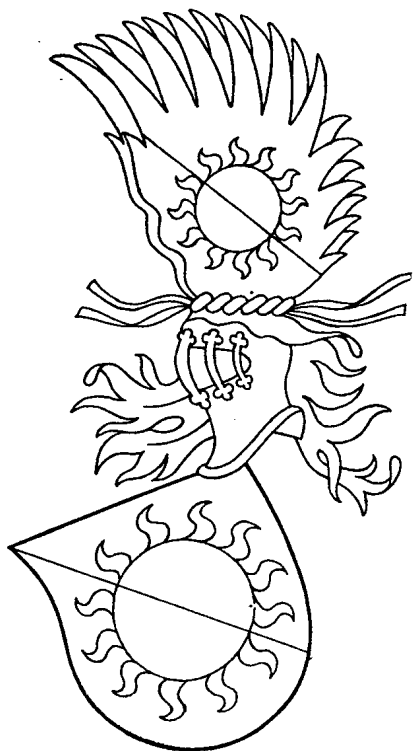
Vitek ze Salzberku

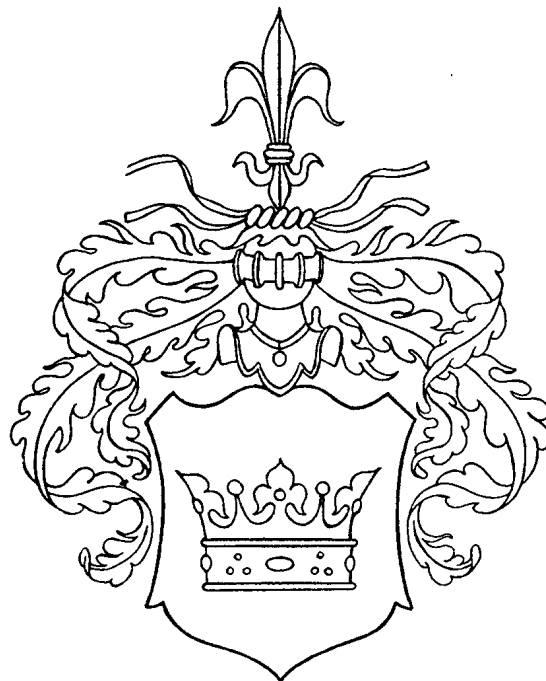
Vyšín z Klarenburku

Viřbínský z Korčaku

Wohlgeschofen z Wendelsteinu a Reithu.

Žlutický ze Žlutic

Název	Unhošťské rody erbovní
Napsal	Václav K o č k a
Vydal	Svaz přátel rodopisu v Praze
Za pomoci	Spolku rodáků a přátel města Unhoště a obcí okresu unhošťského sídlem v Praze
Nakladatel	Vydavatelské družstvo „Rodokmen“ v Praze, zapsané společenstvo s ručením omezeným, Praha I, čp. 961.
Znaky	Navrhl a předkreslil Arch. Vladimír Janovský Kreslila Marie Masnerová
Štočky zhotovil	Karel Polák, Praha
Vytiskla	Tiskárna Oldřich Zmatlík, Praha-Letná
L. P.	1948
Počet výtisků	1.000

Svaz přátel rodopisu v Praze

Praha I, Národní tř. 25 n. (založen 1938) jest spolkem v smyslu zákona spolkového. Sdružuje badatele a zájemce o rodopis a příbuzné vědní obory (heraldiku, sfragistiku, numismatiku atd.), sprostředkuje výměnu zpráv a bádání v matrikách a archivech, pomáhá svým členům při sestavení jejich genealogických prací, pořádá přednášky a kursy, půjčuje knihy ze své knihovny, spravuje archiv rodokmenů, vývodů, životopisů, rodových dějin, znaků, pečetí a listin. — Zápisné jednou pro vždy Kčs 5.—. — Roční příspěvek Kčs 80.— v čemž jest obsaženo předplatné na časopis „Rodokmen“, vycházející 4× ročně o 16 až 20 stranách. — Roční příspěvek Kčs 20.— pro členy, kteří si nepřejí časopisu. — Účet u Pošt. spořitelny Praha 302.760.

Vydavatelské družstvo Rodokmen v Praze

zapsané společenstvo s ručením obmezeným, Praha I, Národní 25 n. (založeno 1945) jest družstvo ve smyslu zákona o společenstvech z r. 1873. Jest spravováno týmiž činovníky jako „Svaz“, jehož jest sesterskou přidruženou korporací, opatřuje peněžní prostředky, spolupracuje se „Svazem“ ve všech směrech a chystá vydávání publikací též z jiných oborů, než rodopis (např. numismatika, místopis, kulturní dějiny, vlastivěda atd.). — Zápisné Kčs 5.— jednou pro vždy. — Výše jednoho podílu, který zůstává majetkem upisovatele, Kčs 50.—. Upsati možno i více podílů. Účet u Pošt. spořitelny Praha 55560.

